



รายงานการวิจัย

การสร้างเครื่องมือวัดความหวานกลัวภัยอาชญากรรม
ต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ของผู้สูงอายุ



กองวิจัย สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจนครบาล
สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กันยายน ๒๕๖๑

การสร้างเครื่องมือวัดความหวานดกลัวภัยอาชญากรรม
ต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ ของผู้สูงอายุ

กองวิจัย สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจนคร
สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
กันยายน ๒๕๖๑

คณะผู้วิจัย

รายงานการวิจัย การสร้างเครื่องมือวัดความหวานกลัวภัยอาชญากรรม

ต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ ของผู้สูงอายุ

ที่ปรึกษา

- | | |
|-------------------------------------|-------------------------|
| ๑. พล.ต.ต.สมชาย ชูชื่น | ผู้บังคับการกองวิจัย |
| ๒. พ.ต.อ.หญิง จุฑารัตน์ ฉัตรเพิ่มพร | รองผู้บังคับการกองวิจัย |

ผู้เชี่ยวชาญ

- | | |
|-----------------------------------|---|
| ๑. ดร.เกียรติอนันต์ ล้วนแก้ว | อาจารย์ประจำคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ |
| ๒. นางสาวศิริวรรณ อรุณทิพย์ไฟฟาร์ | ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านผู้สูงอายุ กรมกิจการผู้สูงอายุ |

คณะทำงาน

- | | |
|-------------------------------------|--|
| ๑. พ.ต.อ.ไพบูลย์ อินทรัตน์ชัยกิจ | ผู้กำกับการกลุ่มงานวิจัยและประเมินผล ๑ กองวิจัย |
| ๒. พ.ต.ท.หญิง อรุินท์ เช่งไฟเราะ | รองผู้กำกับการกลุ่มงานวิจัยและประเมินผล ๑ กองวิจัย |
| ๓. พ.ต.ท.อุบลเทพ เทศกร | สารวัตรกลุ่มงานวิจัยและประเมินผล ๑ กองวิจัย |
| ๔. พ.ต.ต.หญิง ณพัชร เชี่ยวชาญ | สารวัตรกลุ่มงานวิจัยและประเมินผล ๑ กองวิจัย |
| ๕. ร.ต.อ.หญิง ศุภกัญญา ทองอร่าม | รองสารวัตรกลุ่มงานวิจัยและประเมินผล ๑ กองวิจัย |
| ๖. ร.ต.อ.หญิง พรพรรณทิภา ชุมคง | รองสารวัตรกลุ่มงานวิจัยและประเมินผล ๑ กองวิจัย |
| ๗. ว่าที่ ร.ต.ต.หญิง ฤตีนันท์ พาดี | รองสารวัตรกลุ่มงานวิจัยและประเมินผล ๑ กองวิจัย |
| ๘. ส.ต.ต.หญิง เสาร์จน์ จันทร์กุลมาศ | ผู้บังคับหมู่ กลุ่มงานวิจัยและประเมินผล ๑ กองวิจัย |
| ๙. ส.ต.ต.หญิง นริศรา มาศเมฆ | ผู้บังคับหมู่ กลุ่มงานวิจัยและประเมินผล ๑ กองวิจัย |

บทสรุปผู้บริหาร

บทสรุป

ผลการศึกษาวิจัย เรื่อง การสร้างเครื่องมือวัดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ ของผู้สูงอายุ พบว่า

๑. การตรวจสอบค่าความสอดคล้องตรงตามวัตถุประสงค์หรือเนื้อหา (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ มีคำนวณที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า ๐.๕ จำนวน ๓๖ ข้อ จาก ๗๑ ข้อ

๒. การนำข้อคำถามตามข้อ ๑ จำนวน ๓๖ ข้อมาตรวจสอบค่าความเชื่อถือได้ (Reliability) แบ่งออกเป็น ๒ รูปแบบ ได้แก่

๒.๑ รูปแบบรวมเครื่องมือ ได้แก่ เครื่องมือที่ผสมผสานระหว่างข้อคำถามเกี่ยวกับ ความกังวลของผู้สูงอายุที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม พฤติกรรมการแสดงออกถึงความหวาดกลัวภัย ในลักษณะการป้องกัน (Protective Behavior) พฤติกรรมการแสดงออกถึงความหวาดกลัวภัย อาชญากรรมในลักษณะการหลีกเลี่ยง (Avoidance Behavior) และการรวมกลุ่มทางสังคม (Social Grouped Behavior) พบว่ารูปแบบเครื่องมือดังกล่าวมีค่าความเชื่อถือได้ในระดับที่ยอมรับได้ ทั้งใน ระดับภาพรวมและในระดับรายข้อ

๒.๒ รูปแบบการแบ่งแยกเครื่องมือออกเป็นส่วนต่าง ๆ ได้แก่

๒.๒.๑ ข้อคำถามที่ถามถึงความกังวลของผู้สูงอายุที่จะตกเป็นเหยื่อฯ พบว่า ข้อคำถามมีความเชื่อถือได้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ ทั้งในภาพรวมและรายข้อ

๒.๒.๒ ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกถึงความหวาดกลัวภัยในลักษณะ การป้องกัน พบว่า ค่าความเชื่อถือได้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ทั้งในภาพรวมและรายข้อ

๒.๒.๓ ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกถึงความหวาดกลัวภัย อาชญากรรมในลักษณะการหลีกเลี่ยง (Avoidance Behavior) พบว่า ค่าความเชื่อถือได้อยู่ในระดับ ที่ยอมรับได้ทั้งในภาพรวมและรายข้อ

๓. ข้อเสนอแนะ

๓.๑ ผู้นำข้อคำถามไปใช้ ในลักษณะผสมทุกประเด็นสามารถนำไปใช้ได้ทั้ง ตัวข้อคำถามและจำนวนข้อคำถามในแต่ละประเด็นควรมีจำนวนข้อเท่ากัน และอาจเลือกคำถาม ที่เหมาะสมกับบริบทสังคมวัฒนธรรมในพื้นที่

๓.๒ ข้อคำถามที่เกี่ยวข้องกับการรวมกลุ่มทางสังคมอาจใช้ไม่ได้ในบริบทสังคมไทย

๓.๓ การพัฒนาเครื่องมือในการวิจัยครั้งต่อไปควรให้มีความเฉพาะเจาะจง ตามกลุ่มเป้าหมายหรือกลุ่มพื้นที่เพิ่มมากขึ้น และสาเหตุที่ทำให้เกิดความหวาดกลัวภัยฯ

กิตติกรรมประกาศ

รายงานวิจัยฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาของ พลตำรวจตรีสมชาย ชูชื่น ผู้บังคับการ กองวิจัย และ พันตำรวจเอกหญิง จุฑารัตน์ ฉัตรเพิ่มพร รองผู้บังคับการกองวิจัย ที่ได้ให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ และตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่อง จนทำให้รายงานวิจัยฉบับนี้มีความสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ คุณศิริวรรณ อรุณพิพิธ์ไทรุรย์ ผู้เชี่ยวชาญด้านผู้สูงอายุ กรมกิจการผู้สูงอายุ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ดร.เกียรติอันนันต์ ล้วนแก้ว อาจารย์ประจำคณะ เศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และพันตำรวจเอก คลัง เสถียรอนเศรษฐี ผู้กำกับการ กลุ่มงานวิจัยและประเมินผล ๒ กองวิจัย สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจน้ำ ที่ปรึกษาโครงการ ที่ได้แนะนำแนวทาง องค์ความรู้ และข้อมูลเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อคณะผู้วิจัย ตลอดจนผู้ให้ข้อมูล ในการสัมภาษณ์ และผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือ จนทำให้การดำเนินการวิจัยสำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี

นอกจากนี้ ขอขอบพระคุณสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ และคณะกรรมการบริหาร งานวิจัยและนวัตกรรมของสำนักงานตำรวจน้ำ ที่สนับสนุนโครงการวิจัยเรื่อง “การสร้างเครื่องมือ วัดความเห็นอกลัวภัยอาชญากรรม ประเภทต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ ของผู้สูงอายุ” จนได้ ผลงานวิจัยที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชนและสำนักงานตำรวจน้ำอย่างแท้จริง

กองวิจัย สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจน้ำ

กันยายน ๒๕๖๑

สารบัญ

	หน้า
บทสรุปผู้บริหาร	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญตาราง	จ
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่ ๑ บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	๑
วัตถุประสงค์การวิจัย	๓
กรอบแนวคิดการวิจัย	๔
ขอบเขตการวิจัย	๕
ข้อตกลงเบื้องต้น	๕
นิยามเชิงปฏิบัติการในการวิจัย	๕
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	๕
บทที่ ๒ วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	
แนวคิดการสร้างเครื่องมือวัดในการวิจัย	๖
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับตัวชี้วัด	๑๒
ความหมายและประเภทอาชญากรรม	๑๙
นิยามของผู้สูงอายุ	๒๑
ผลกระทบของอาชญากรรมต่อความรู้สึกปลอดภัย	๒๑
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	๒๒
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๒๙
บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย	
รูปแบบและวิธีการวิจัย	๓๐
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	๓๑
เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล	๓๓
การเก็บรวบรวมข้อมูล	๓๓
การวิเคราะห์ข้อมูล	๓๓
บทที่ ๔ ผลการศึกษาวิจัย	
ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถามจากผู้เชี่ยวชาญ	๓๔
ค่าความเชื่อถือได้ (Reliability Statistics) ของข้อคำถาม	๓๘
การหาค่าความสัมพันธ์รายข้อของชุดคำถาม	๔๐
ความสัมพันธ์และความน่าเชื่อถือได้ของชุดข้อคำถามในการวัดความที่	
ที่เกิดความรู้สึกกังวลที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	๔๑

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

ความสัมพันธ์และความน่าเชื่อถือได้ของชุดข้อคำถามต่อพฤติกรรมการแสดงออกถึงความหลีกเลี่ยง	๔๓
ความสัมพันธ์และความน่าเชื่อถือได้ของชุดข้อคำถามต่อพฤติกรรมการแสดงออกถึงการป้องกัน	๔๓
ความสัมพันธ์และความน่าเชื่อถือได้ของชุดข้อคำถามต่อพฤติกรรมการแสดงออกถึงการรวมกลุ่มทางสังคม	๔๔
บทที่ ๕ สรุปผลการวิจัย	
สรุปการวิจัย	๔๕
ข้อเสนอแนะ	๔๖
บรรณานุกรม	๔๘
ภาคผนวก	
ก แบบสอบถาม	๕๑
ข. ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องของเครื่องมือ (แบบสอบถาม)	๕๗
ค. ภาพกิจกรรมการวิจัย	๖๘
ง. ตารางผลการศึกษา	๗๔

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ ๒.๑ ตารางการเปรียบเทียบข้อคำถามการวัดความหวานกลัวภัยอาชญากรรม ประเภทต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์	๒๖
ตารางที่ ๔.๑ ตารางผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถามจากผู้เชี่ยวชาญ	๓๔
ตารางที่ ๔.๒ ตารางค่าความเชื่อถือได้ (Reliability Statistics) ของข้อคำถาม	๓๘
ตารางที่ ๔.๓ ตารางค่าความสัมพันธ์รายข้อ	๔๐
ตารางที่ ๔.๔ ตารางแบบวัดความถี่ที่เกิดความรู้สึกกังวลที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	๔๑
ตารางที่ ๔.๕ พฤติกรรมการแสดงออกถึงการหลีกเลี่ยง	๔๓
ตารางที่ ๔.๖ พฤติกรรมการแสดงออกถึงการป้องกัน	๔๓
ตารางที่ ๔.๗ พฤติกรรมการแสดงออกถึงการรวมกลุ่มทางสังคม	๔๔

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ ๑.๑ กรอบแนวคิดของการวิจัย	๔
ภาพที่ ๒.๑ รูปแบบสำคัญของความหวานกลั่นภัยอาชญากรรมทั่วไป	๒๕
ภาพที่ ๓.๑ ภาพการกำหนดประชากรกลุ่มตัวอย่าง	๓๒

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยในยุคปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม และด้านเทคโนโลยี การเปลี่ยนแปลงและความเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ดังกล่าว ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมาหลายประการ เช่น ปัญหาสังคม ปัญหาแรงงาน ปัญหายาเสพติด ปัญหาการค้ามนุษย์และปัญหาอาชญากรรม ซึ่งปัญหาอาชญากรรมเป็นปัญหานี้ที่เกี่ยวเนื่องมาจากปัญหาในสังคมและเศรษฐกิจของประเทศไทยต่อความปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สินของประชาชน ทั้งที่อาศัยอยู่ในตัวเมืองและชนบทส่งผลทำให้ผู้คนเกิดความหวาดกลัวมีผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตประจำวันทำให้บุคคลไม่กล้าเข้าร่วมกิจกรรมของสังคมยอมหลีกออกสู่ในการหากความสุข การติดต่อสัมพันธ์กันและความไว้วางใจกันมีน้อยลง สถานที่สาธารณะ ขาดความปลอดภัยหรือมีความปลอดภัยน้อยกว่าที่ควรจะเป็น สภาพสังคมโดยทั่วไปขาดความสงบสุข โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในปัจจุบันอาชญากรรมได้เกิดขึ้นต่อเนื่องควบคู่ไปกับความเจริญของสังคมและเทคโนโลยี และผลของการกระทำของบุคคลในสังคมนั้นเอง สังคมยังมีความเจริญมากเท่าใด อาชญากรรมก็จะเจริญเติบโตมากขึ้นเป็นเงาตามตัว ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ (การป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม จึงต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย)

ปัญหาอาชญากรรมเป็นปัญหาที่สำคัญยิ่งอีกทั้งยังขัดต่อความสงบเรียบร้อยของสังคมมีผลต่อความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของประชาชน และส่งผลกระทบต่อปัญหาสังคมส่วนรวม ซึ่งในสังคมปกตินั้นย่อมไม่ต้องการให้มีปัญหาอาชญากรรมเกิดขึ้น เพราะเมื่อเกิดอาชญากรรมขึ้น ประชาชนจะเกิดความหวาดกลัวและจะส่งผลต่อความเป็นอยู่ร่วมทั้งคุณภาพชีวิตของประชาชน โดยทั่วไปความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมเป็นผลกระทบอย่างหนึ่งของปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคม คือ อาชญากรรมทำให้ประชาชนในชุมชนเกิดความกลัวและแสดงพฤติกรรมต่างๆ อันเป็นการตอบสนองต่ออาชญากรรม เช่น การหลีกเลี่ยงบริเวณที่เสี่ยงภัย การไม่ออกนอกบ้านเวลากลางคืน การพกพาอาวุธเพื่อป้องกันตัวเอง หรือพกติดร่มอื่นๆ (Park, ๒๐๐๕) อาชญากรรมมีแนวโน้มสูงขึ้นตามอัตราการเพิ่มของประชากร โดยเฉพาะเมืองสังคมมีความเจริญและมีการจัดระเบียบสังคมที่ซับซ้อน ตลอดจนความเจริญทางด้านเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทต่อกันในสังคมมากเพียงใด รูปแบบการประกอบอาชญากรรมก็ยิ่งเพิ่มความรุนแรงซับซ้อนไปด้วย ซึ่งแสดงถึงความไม่สมบูรณ์ ความบกพร่อง และความอ่อนแอกองสังคม ส่งผลกระทบโดยตรงต่อสภาวะความเป็นอยู่ของคนในสังคมในเรื่องของความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน ดังนั้นด้วยความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมจึงเป็นตัวชี้วัดสำคัญในด้านคุณภาพชีวิตของคนในสังคม ส่งผลต่อนโยบายสาธารณะของแต่ละประเทศ โดยเฉพาะประเทศไทยที่พัฒนาแล้วจะมีการจัดทำเป็นช่วงเวลาตลอดทั้งปี

ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับประสบการณ์ด้านอาชญากรรมของตนเอง และส่วนผสมอย่างสำคัญจากข้อมูลข่าวสารอาชญากรรม การรับรู้ข้อมูล

ข่าวสารอาชญากรรมจากบุคคลอื่น และการรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาชญากรรมจากสื่อสารมวลชน สำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นหน่วยงานหลักในการรักษาความสงบเรียบร้อย ดูแลความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของประชาชน และยุทธศาสตร์สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๔๕ - ๒๕๖๔) เพื่อขับเคลื่อนองค์กรไปสู่การ “เป็นตำรวจนมืออาชีพ เพื่อความพำสุกของประชาชน” ได้กำหนด ยุทธศาสตร์ ที่ ๑ : ยกระดับขีดความสามารถ ใน การปฏิบัติภารกิจหลักเพื่อตอบสนองนโยบายรัฐบาล โดยมีเป้าประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมคือ เป้าประสงค์ที่ ๑.๒ : ลดความหวาดกลัวภัย อาชญากรรมของประชาชน ซึ่งจะเห็นได้ว่าปัญหาอาชญากรรมเป็นปัญหาที่สำคัญและจะต้องได้รับ การแก้ไขโดยเร็ว เพราะหากปล่อยให้มีปัญหาอาชญากรรมเกิดขึ้นโดยไม่มีการป้องกันปราบปราม อย่างจริงจังจะส่งผลต่อความมั่นคงในชีวิตและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ส่งผล กระทบต่อความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน จนกระทั่งส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติ นอกจากนี้สถิติคดีอาชญาของสำนักงานตำรวจนครบาลแห่งชาติ ประจำปี พ.ศ.๒๕๕๖ - ๒๕๕๘ รับแจ้งจำนวน ๒๓,๙๔๔ ๒๓,๖๓๓ และ ๒๕,๐๘๗ คดี ตามลำดับ และจับได้ ๑๕,๖๗๓ ๑๕,๓๐๗ และ ๑๗,๘๗๐ คดี จากการเปรียบเทียบ พบว่า สถิติการรับแจ้งคดีอาชญาประเวท ความผิดคดีชีวิต ร่างกาย ประจำปี พ.ศ.๒๕๕๖ - ๒๕๕๘ ลดลง ๓๓๓ คดี และปี พ.ศ.๒๕๕๗ - ๒๕๕๘ เพิ่มขึ้น ๑,๘๗๔ คดี ส่วนประเวทความผิดคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ทั่วประเทศระหว่างปี พ.ศ.๒๕๕๖ - ๕๕๕๘ รับแจ้ง ๔๐,๒๔๔ ๔๖,๒๖๔ ๔๘,๑๙๕ คดี ตามลำดับ จับได้ ๒๔,๒๓๐ ๒๓,๑๙๐ ๒๓,๔๓๐ คดี ตามลำดับ จากการเปรียบเทียบพบว่า สถิติการรับแจ้งคดีอาชญาประเวทความผิดคดีประทุษร้าย ต่อทรัพย์ ประจำปี พ.ศ.๒๕๕๖ - ๒๕๕๗ ลดลง ๓,๙๔๑ และปี พ.ศ.๒๕๕๗ - ๒๕๕๘ เพิ่มขึ้น ๒๔๔ คดี จากสถิติคดีอาชญาข้างต้นจะเห็นได้ว่าการเกิดอาชญากรรมในแต่ละปีมีทั้งเพิ่มขึ้นและลดลง ซึ่งสถิติ การเกิดอาชญากรรมที่ลดลงหรือเพิ่มขึ้น มิได้หมายความว่าประชาชนจะมีความรู้สึกหวาดกลัวภัย อาชญากรรมลดลงหรือเพิ่มขึ้นและการที่จะทราบระดับความหวาดกลัวภัยของประชาชนนั้น จะต้องมี การสำรวจทัศนคติของคนที่แสดงออกทางพฤติกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์ต่อสภาพแวดล้อม ซึ่งการวัดดังกล่าว จำเป็นต้องมีเครื่องมือวัดที่มีประสิทธิภาพที่เชื่อถือได้ เพื่อนำมาใช้วัดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม เมื่อรู้สึกว่าความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมแล้วจะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในเชิงการเปรียบเทียบ ในลักษณะช่วงเวลาและสามารถเป็นเครื่องมือที่เชื่อถือได้ในการวัดประสิทธิภาพการปฏิบัติของ สำนักงานตำรวจนครบาล ซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไข ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน ตลอดจนสามารถนำผลจากการวัดความหวาดกลัวภัย อาชญากรรมนี้ไปใช้เป็นแนวทางในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นในสังคมอีกด้วย

จากตัวเลขจากการคาดประมาณประชากรของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ เมื่อปี พ.ศ.๒๕๕๖ ได้แสดงให้เห็นว่า อีก ๑๐ ปีข้างหน้า ในปี พ.ศ.๒๕๖๖ ประชากรอายุ ๖๐ ปีขึ้นไป ในประเทศไทยจะมีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็น ๑๕.๑ ล้านคน คิดเป็นร้อยละ ๒๑ ของประชากรทั้งหมด เท่ากับ ว่าประเทศไทยจะกลายเป็น “สังคมสูงวัยอย่างสมบูรณ์” และนับจากวันนี้ไปอีกเพียง ๒๐ ปี ในปี พ.ศ.๒๕๗๖ ประเทศไทยจะมีประชากรอายุ ๖๐ ปีขึ้นไป มากถึง ๑๙.๗ ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ ๒๙ ของประชากรทั้งหมด ในขณะเดียวกันนั้นสัดส่วนประชากรวัยเด็กอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี ก็จะลดลงเรื่อยๆ จากที่มีอยู่ร้อยละ ๑๙ ในปี พ.ศ.๒๕๕๖ จะลดลงเหลือเพียงร้อยละ ๑๔ ของประชากรทั้งหมด ในปี พ.ศ.๒๕๗๖ จึงกล่าวได้ว่าในเวลาอีกเพียงไม่ถึง ๒๐ ปีข้างหน้า ประเทศไทยจะกลายเป็น “สังคมสูงวัยระดับสุดยอด”

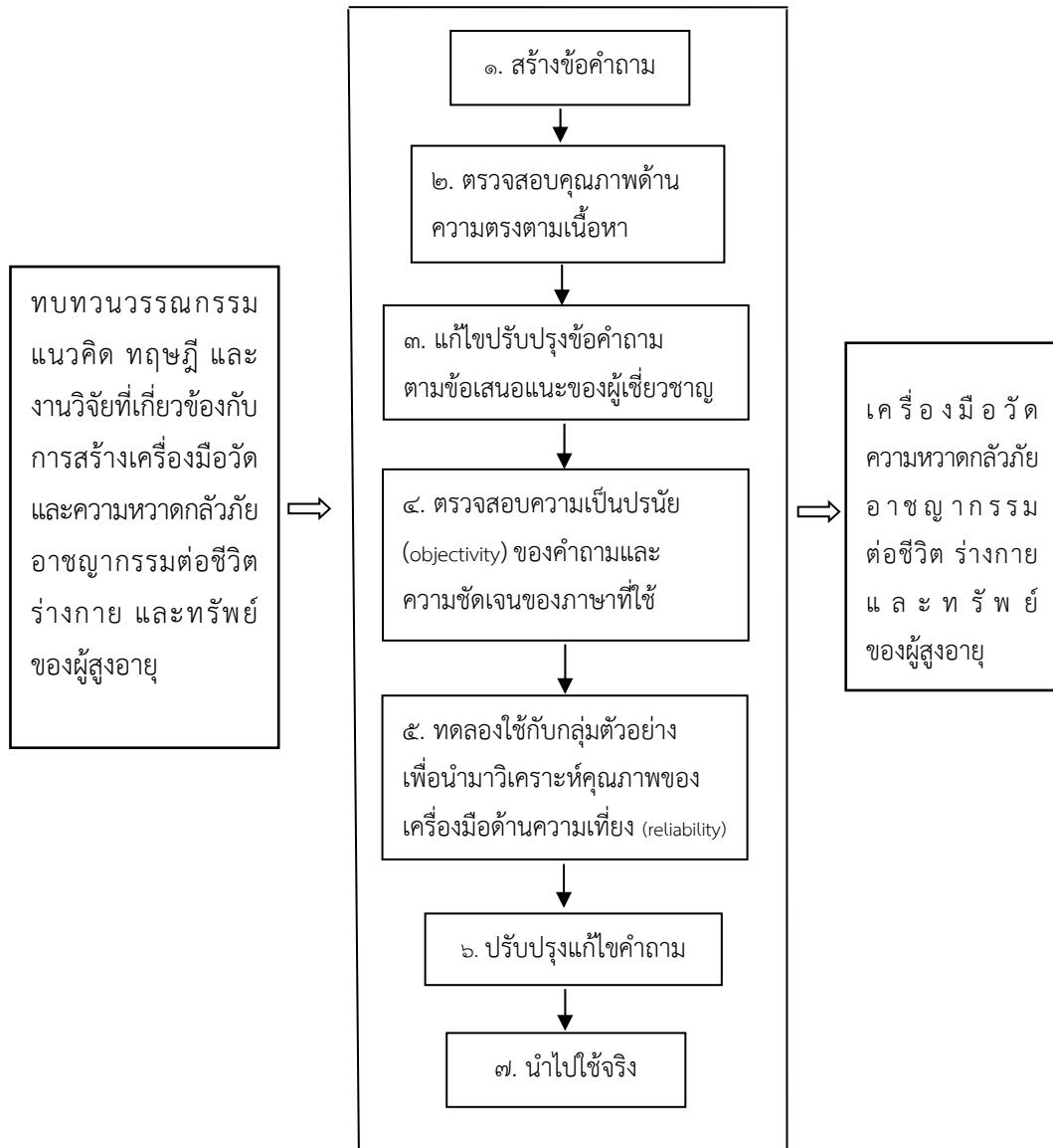
แล้วเมื่อมีประชากรสูงอายุ ๖๐ ปีขึ้นไป มากถึงหนึ่งในสี่ของประชากรทั้งหมด ซึ่งต้องตระหนักได้ว่า ผู้สูงอายุจะเป็นผู้ที่เป็นประชากรส่วนใหญ่ของสังคมขึ้นเรื่อยๆ และจะมีบทบาทสำคัญในทางด้านเศรษฐกิจสังคม ดังนั้นคุณภาพชีวิตของผู้สูงวัยในด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านคุณภาพชีวิตในเรื่องความไว้วางใจต่อสังคม บุคคล ซึ่งย่อมมีผลกระทบต่อสภาพสังคมโดยรวม

กองวิจัย สำนักงานยุทธศาสตร์สำรวจ ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าวข้างต้นเป็นอย่างมาก เนื่องจากอัตราของประชากรสูงวัยที่เพิ่มมากขึ้นในทุกๆปี ซึ่งถือได้ว่าอาจกล่าวเป็นประชากรกลุ่มใหญ่ของประเทศไทย และมีโอกาสได้รับผลกระทบจากปัญหาอาชญากรรม เพิ่มมากขึ้น จึงมีแนวความคิดในการสร้างเครื่องมือวัดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพ เชื่อถือได้ และเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตอันจะส่งผลต่อความผาสุกของประชาชนต่อไป

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- ๑.๒.๑ เพื่อสร้างเครื่องมือวัดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ของผู้สูงอายุ ที่เชื่อถือได้และเป็นมาตรฐานอ้างอิงในการวัดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมต่อไป
- ๑.๒.๒ เพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวัดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ ของผู้สูงอายุ

๑.๓ กรอบแนวคิดการวิจัย



๑.๔ ขอบเขตการวิจัย

๑.๔.๑ ขอบเขตด้านเนื้อหา ศึกษาเปรียบเทียบความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของต่างประเทศ แนวคิด ทฤษฎีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม การสร้างเครื่องมือ และการจัดทำตัวชี้วัด เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือวัดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมชีวิต ร่างกาย และทรัพย์

๑.๔.๒ ขอบเขตด้านประชากร ประชากรในการสร้างเครื่องมือวัดความหวาดกลัวภัย อาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ของผู้สูงอายุ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้สูงอายุที่มีอายุ อยู่ในช่วง ๖๐ ปีขึ้นไป จากอันดับ ๑-๓ ของจังหวัดที่มีจำนวนผู้สูงอายุมากที่สุดใน där จังหวัดภาค ๑-๙ และจากกองบังคับการในสังกัดของกองบัญชาการตำรวจนครบาล

๑.๕ ข้อตกลงเบื้องต้น

เนื่องจากการประกอบอาชญากรรมใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีลักษณะและความรุนแรง ที่แตกต่างจากพื้นที่อื่น เครื่องมือวัดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ ของผู้สูงอายุ ในการศึกษาครั้งนี้จึงไม่เหมาะสมในการวัดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในพื้นที่ดังกล่าว

๑.๖ นิยามเชิงปฏิบัติการในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือวัด (Measurement Development) หมายถึง การสร้างเครื่องมือวัด ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ (Fear of Crime : Life Body and Asset)

ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม (Fear of Crime Level) หมายถึง ระดับความหวาดกลัวภัย อาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์

อาชญากรรม (Crime) หมายถึง อาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์

๑.๗ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

สามารถนำเครื่องมือวัดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ ของผู้สูงอายุ ที่ก่อให้เกิด สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจน้ำในครั้งนี้ไปใช้ในการวัดความหวาดกลัวภัย ของผู้สูงอายุต่อไป

บทที่ ๒

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

อชญากรรม เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมทุกยุคทุกสมัย ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบและพฤติกรรมของการก่ออชญากรรมไปตามการเปลี่ยนแปลงของสังคม ความเสียหายและผลกระทบของอชญากรรมขึ้นอยู่กับลักษณะประเภทของการก่ออชญากรรม อชญากรรมบางประเภทมีผลกระทบทางด้านจิตใจของคนในสังคมอย่างมาก เช่น คดีฆาตกรรมสะเทือนขวัญ อชญากรรมบางประเภทเกิดขึ้นโดยเหยื่อไม่ทันรู้ตัว เช่น การโจกรถขึ้นมูลบัตรเครดิตแล้วนำไปใช้ ซึ่งกว่าผู้เสียหายจะรู้ตัวก็ใช้เวลานานและยากต่อการติดตามหาตัวผู้กระทำผิด เมื่ออชญากรรมเกิดขึ้นแล้ว ก็จะมีผลกระทบโดยตรงกับเหยื่อ ซึ่งได้รับผลเสียไม่ว่าจะเป็นชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน หรือเสรีภาพ และมีผลกระทบทางอ้อมต่อบุคคลรอบข้างของเหยื่อ จึงกล่าวได้ว่าอชญากรรมทุกประเภทจะมีผลกระทบต่อความสงบสุขในสังคม มีผลกระทบกับประชาชนในการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคม อชญากรรมนั้นอยู่ใกล้ตัวเรารูปแบบครั้งเราก็อาจตกเป็นเหยื่ออชญากรรมได้ (พิพัฒน์ ชุมมนิลุ, ๒๕๔๓) เมื่ออชญากรรมอยู่ใกล้ตัวเรารูปแบบนี้ที่จะมีเครื่องมือวัดความหวาดกลัวภัยที่ได้มาตรฐานและเป็นที่ยอมรับ ซึ่งมีแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเครื่องมือวัดความหวาดกลัวภัยอชญากรรมมากมาย

๒.๑ แนวคิดการสร้างเครื่องมือวัดในการวิจัย

กาญจนามณีแสง (๒๕๔๒) ได้ให้ความหมายการวัดและการสร้างมาตรฐานวัดจากชุดข้อคำถามไว้ในหลักการวิจัยเบื้องต้นทางพคติกรรมศาสตร์ว่า

๒.๑.๑ การวัด หมายถึง กระบวนการแปรสภาพแนวคิด (Concept) ที่มีลักษณะนามธรรมให้เป็นข้อมูลทางสถิติเชิงปริมาณ หรือเชิงคุณภาพ (Qualitative or Quantitative data) ซึ่งนักวิจัยกำหนดไว้ใช้เป็นแนวในการสำรวจลักษณะต่างๆของตัวแปร ผู้ที่ทำการวิจัยจะต้องอาศัยความรู้ในทางทฤษฎี และหลักเกณฑ์ในการวัดมาประกอบกัน เพื่อให้ได้เครื่องมือที่จะใช้วัดสิ่งที่ต้องการจะวัดให้มีความถูกต้องและเชื่อถือได้ที่สุด

๒.๑.๒ การสร้างมาตรฐานวัดจากชุดข้อคำถาม (Questionnaires that form scale)

(๑) Summated Rating Scales คือ ชุดข้อความที่ผู้ประเมินต้องประเมินโดยตอบว่า เห็นด้วยหรือไม่ มากน้อยเพียงใด คะแนนที่ได้ของผู้ตอบแต่ละรายจะเป็นผลรวมของทุกข้อ ซึ่งอาจเป็นคะแนนดิบหรืออาจหารด้วยจำนวนข้อ หรือตามเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นอาจจะแบ่งคำตอบในมาตรฐานวัดประเภทนี้ ออกเป็น ๕ ช่วง เช่น เห็นด้วยอย่างยิ่ง (คะแนนเท่ากับ ๕) เห็นด้วย (คะแนนเท่ากับ ๓) ไม่เห็นด้วย (คะแนนเท่ากับ ๑) ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (คะแนนเท่ากับ ๐) โดยไม่อนุโลมให้ผู้ตอบไม่แน่ใจ ไม่มีความเห็น หรือรู้สึก乜ยๆ มาตรวัดแบบ Summated Rating Scales ที่ใช้กันแพร่หลายที่สุด ก็คือ มาตรวัดที่สร้างโดยเรนสิล ลิเคิร์ท (Rensis Likert) ซึ่งเรียกชื่อตามผู้คิดค้นว่า มาตรวัดแบบลิเคิร์ท (Likert – type Scale) (จีพรรณ, ๒๕๑๙)

(๒) การสร้างมาตรฐานวัดแบบบลิเคริทประกอบด้วยขั้นตอนต่อไปนี้

ก. รวบรวมข้อมูลที่สามารถวัดสิ่งที่ต้องการจะวัดได้จำนวนข้อที่มากพอสมควร โดยที่ชุดข้อความเหล่านั้น จะต้องไม่เป็นข้อความกลางๆ คือ ควรแสดงชัดเจนไปในด้านบวกหรือด้านลบ เพื่อที่ผู้ตอบจะได้มีปฏิริยาในเรื่องนั้นๆ ได้ ที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ ชุดข้อความเหล่านั้นควรต้องมี ทั้งข้อความด้านบวก คือ เชิงสนับสนุน และข้อความด้านลบ คือ เชิงปฏิเสธหรือต่อต้านสลับกันไป เพื่อที่ ผู้ตอบจะได้มีโอกาสแสดงทั้งความเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยทั้ง ๒ อย่างพร้อมๆ กัน ทั้งนี้เพื่อป้องกันอคติ (Bias) ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ถ้าข้อความชวนให้ผู้ตอบตอบในทางเดียวกันหมด เช่น “เห็นด้วยกับทุกข้อ” หรือ “ไม่เห็นด้วยกับทุกข้อ”

ข. นำชุดข้อความนี้ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่ จะศึกษาวิจัย โดยให้แต่ละคนในกลุ่มตัวอย่างนี้ตอบว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความแต่ละข้อ

ค. ให้คะแนนกับข้อความต่างๆ โดยที่ถ้าเห็นด้วยอย่างยิ่งก็ได้รับคะแนนสูงสุด ส่วนข้อความที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งก็ได้รับคะแนนต่ำสุด ส่วนการกำหนดคะแนนสูงสุดจะเริ่มจาก ๕ ๓ ๑ ๐ หรือ ๕ ๓ ๑ นั้นไม่สำคัญ แต่ควรกำหนดให้คะแนนเป็นไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง และ การตัดสินใจว่าข้อความหนึ่งๆ ควรกำหนดคะแนนให้ในทิศทางใดครูที่เนื้อหาและถ้อยคำของการใช้ คำถามนั้นๆ เช่น “ฉันไม่คิดจะลาออกจากงานถ้าสามารถทำงานอื่นได้” การตอบว่าเห็นด้วยกับข้อความที่ ๑ และข้อความที่ ๒ จะเป็นที่ชัดเจนว่าไม่ได้เห็นด้วยในสิ่งเดียวกัน ดังนั้น ถ้าเรากำหนดความผูกพันต่อองค์การเราอาจจะให้คะแนนแก่คนที่เห็นด้วยกับข้อความแรกเท่ากับ ๕ ในขณะที่ให้คะแนนข้อที่สองเท่ากับ ๑ เป็นต้น

ง. คำนวณคะแนนรวมของแต่ละบุคคล ซึ่งได้จากการบวกคะแนนของข้อความทั้งหมด ที่ได้ตอบไป

จ. ขั้นสุดท้าย นักวิจัยจะวิเคราะห์ว่าข้อความใดมีอำนาจจำแนก และข้อความใด ควรจะคงไว้ในมาตรฐาน โดยพิจารณาจากอำนาจจำแนกและความเชื่อถือได้

ตัวอย่างของคำถ้ามซึ่งมีฐานการเรียงอันดับแบบมาตรฐานวัดลิเคริท

คุณภาพ (Quality)				
ยอดเยี่ยม (Excellent) ดีมาก (Very good)	ดี (Good) ค่อนข้างดี (Fairly good)	ปานกลาง (Fair) ปานกลาง (Fair)	ไม่ดี (Poor) ค่อนข้างไม่ดี (Not very good)	ไม่ดีเลย (Not good at all)
ความสำคัญ (Importance)				
สำคัญมาก (Very important)	ค่อนข้างสำคัญ (Fairly important)	ปานกลาง (Neutral)	ค่อนข้างไม่สำคัญ (Not so important)	ไม่สำคัญ (Not at all important)
ความพึงพอใจ (Satisfaction)				
พึงพอใจอย่างมาก (Completely satisfied) พอใจมาก (Very satisfied)	พึงพอใจบ้าง (Somewhat satisfied) พอใจบ้าง (Quite satisfied)	เนייט (Neither satisfied nor dissatisfied)	ไม่ค่อยพึงพอใจ (Completely dissatisfied) พอใจเล็กน้อย (Somewhat satisfied)	ไม่พึงพอใจอย่างมาก (Somewhat dissatisfied) ไม่พอใจ (Not at all satisfied)
ความถี่ (Frequency)				
ตลอดเวลา (All of the time) บ่อยครั้งมาก (Very often)	บ่อยครั้งมาก (Very often) บ่อยครั้ง (Often)	บ่อยครั้ง (Often) บางครั้ง (Sometime)	เป็นบางครั้ง (Sometime) นานๆครั้ง (Rarely)	นานๆครั้ง (Hardly ever) ไม่เคย (Never)

(๓) แบบสอบถาม หมายถึง รูปแบบของคำถ้ามเป็นชุดๆ ที่ได้ถูกรวบรวมไว้อย่างมีหลักเกณฑ์และเป็นระบบเพื่อใช้วัดสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการจะวัดจากกลุ่มตัวอย่างหรือประชากรเป้าหมายให้ได้มาซึ่งข้อเท็จจริง ทั้งในอดีต ปัจจุบันและการคาดคะเนเหตุการณ์ในอนาคต แบบสอบถามประกอบด้วยรายการคำถ้ามที่สร้างอย่างประณีต เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นหรือข้อเท็จจริง โดยส่งให้กลุ่มตัวอย่างตามความสมัครใจ การใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น การสร้างคำถ้ามเป็นงาน ที่สำคัญสำหรับผู้วิจัย เพราะว่าผู้วิจัยอาจไม่มีโอกาสได้พบปะกับผู้ตอบแบบสอบถาม เพื่อธิบายความหมายต่าง ๆ ของข้อคำถ้ามที่ต้องการเก็บรวบรวมแบบสอบถามเป็นเครื่องมือวิจัยชนิดหนึ่งที่นิยมใช้กันมาก เพราะการเก็บรวบรวมข้อมูลสะดวกและ

สามารถใช้วัดได้อย่างกว้างขวาง การเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามสามารถทำได้ด้วยการสัมภาษณ์หรือให้ผู้ตอบด้วยตนเอง (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, ๒๕๕๔)

(๔) โครงสร้างของแบบสอบถาม

เพ็ญแข แสงแก้ว (๒๕๔๑) ได้กล่าวในการวิจัยทางสังคมศาสตร์ว่าโครงสร้างของแบบสอบถามประกอบไปด้วย ๓ ส่วนสำคัญ ดังนี้

๑. หนังสือนำหรือคำชี้แจง โดยมากมักจะอยู่ส่วนแรกของแบบสอบถาม อาจมีจดหมายนำอยู่ด้านหน้าพร้อมคำขอบคุณ โดยคำชี้แจงมักจะระบุถึงจุดประสงค์ที่ให้ตอบแบบสอบถาม การนำคำตอบที่ได้ไปใช้ประโยชน์ คำอธิบายลักษณะของแบบสอบถาม วิธีการตอบแบบสอบถามพร้อมตัวอย่าง ซื่อ และที่อยู่ของผู้วิจัย ประเด็นที่สำคัญคือ การแสดงข้อความที่ทำให้ผู้ตอบมีความมั่นใจว่า ข้อมูลที่จะตอบไปจะไม่ถูกเปิดเผยเป็นรายบุคคล จะไม่มีผลกระทบต่อผู้ตอบ และมีการพิทักษ์สิทธิของผู้ตอบด้วย

๒. คำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ เป็นต้น การที่จะถามข้อมูลส่วนตัวอะไรบ้างนั้นขึ้นอยู่กับกรอบแนวความคิดในการวิจัย โดยดูว่าตัวแปรที่สนใจจะศึกษานั้นมีอะไรบ้างที่เกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว และควรถามเฉพาะข้อมูลที่จำเป็นในการวิจัยเท่านั้น

๓. คำถามเกี่ยวกับคุณลักษณะหรือตัวแปรที่จะวัด เป็นความคิดเห็นของผู้ตอบคำถาม ในเรื่องของคุณลักษณะหรือตัวแปรนั้น

(๕) ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม

การสร้างแบบสอบถามประกอบไปด้วยขั้นตอนสำคัญ ดังนี้

ขั้นที่ ๑ ศึกษาคุณลักษณะที่จะวัด

การศึกษาคุณลักษณะอาจดูได้จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยกรอบแนวความคิด หรือสมมติฐานการวิจัย จากนั้นจึงศึกษาคุณลักษณะหรือตัวแปรที่จะวัดให้เข้าใจอย่างละเอียดทั้งเชิงทฤษฎี และนิยามเชิงปฏิบัติการ

ขั้นที่ ๒ กำหนดประเภทของข้อคำถาม

ข้อคำถามในแบบสอบถามอาจแบ่งได้เป็น ๒ ประเภท คือ

๑. คำถามปลายเปิด (Open Ended Question) เป็นคำถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบสามารถตอบได้อย่างเต็มที่ ซึ่งคาดว่าจะได้คำตอบที่แน่นอน สมบูรณ์ ตรงกับสภาพความเป็นจริงได้มากกว่าคำตอบที่จำกัดให้ตอบ คำถามปลายเปิดจะนิยมใช้กันมากในกรณีที่ผู้วิจัยไม่สามารถคาดได้ล่วงหน้าว่าคำตอบจะเป็นอย่างไร หรือใช้คำถามปลายเปิดในกรณีที่ต้องการได้คำตอบเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างคำถามปลายเปิด แบบสอบถามแบบนี้มีข้อเสียคือ มักจะถามได้ไม่มากนัก การรวบรวมความคิดเห็นและการแปลผลมักจะมีความยุ่งยาก

๒. คำถามปลายปิด (Close Ended Question) เป็นคำถามที่ผู้วิจัยมีแนวคำตอบไว้ให้ผู้ตอบเลือกตอบจากคำตอบที่กำหนดไว้เท่านั้น คำตอบที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ล่วงหน้ามักได้มาจากการทดลองใช้คำถามในลักษณะที่เป็นคำถามปลายเปิด หรือการศึกษารอบแนวความคิด สมมติฐานการวิจัย และนิยามเชิงปฏิบัติการ คำถามปลายปิดมีวิธีการเขียนได้หลาย ๆ แบบ เช่น แบบให้เลือกตอบอย่างใดอย่างหนึ่ง แบบให้เลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว แบบผู้ตอบจัดลำดับความสำคัญ หรือแบบให้เลือกคำตอบหลายคำตอบ

ขั้นที่ ๓ การร่างแบบสอบถาม

เมื่อผู้วิจัยทราบถึงคุณลักษณะหรือประเด็นที่จะวัด และกำหนดประเภทของข้อคำถามที่จะมีอยู่ในแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจึงลงมือเขียนข้อคำถามให้ครอบคลุมทุกคุณลักษณะหรือประเด็นที่จะวัด โดยเรียนตามโครงสร้างของแบบสอบถามที่ได้กล่าวไว้แล้ว และหลักการในการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

๑. ต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนว่าต้องการจะถามอะไรบ้าง โดยจุดมุ่งหมายจะต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัยที่จะทำ

๒. ต้องสร้างคำถามให้ตรงตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ เพื่อป้องกันการมีข้อคำถามนอกประเด็น และมีข้อคำถามจำนวนมาก

๓. ต้องถามให้ครอบคลุมเรื่องที่จะวัด โดยมีจำนวนข้อคำถามที่พอเหมาะ ไม่นากหรือน้อยเกินไป แต่จะมากหรือน้อยเท่าใดนั้นขึ้นอยู่กับพฤติกรรมที่จะวัด ซึ่งตามปกติพฤติกรรมหรือเรื่องที่จะวัดเรื่องหนึ่งๆ นั้น ควรมีข้อคำถาม ๒๕-๖๐ ข้อ

๔. การเรียงลำดับข้อคำถาม ควรเรียงลำดับให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน และแบ่งตามพฤติกรรมย่อยๆ ไว้ เพื่อให้ผู้ตอบเห็นชัดเจนและง่ายต่อการตอบ นอกจากนั้นต้องเรียงคำถามง่ายๆ ไว้เป็นข้อแรกๆ เพื่อชักจูงให้ผู้ตอบอยากรอตอบคำถามต่อส่วนคำถามสำคัญๆ ไม่ควรเรียงไว้ตอนท้ายของแบบสอบถาม เพราะความสนใจในการตอบของผู้ตอบอาจจะน้อยลง ทำให้ตอบอย่างไม่ตั้งใจ ซึ่งจะส่งผลเสียต่อการวิจัยมาก

๕. ลักษณะของข้อความที่ดี ข้อคำถามที่ดีของแบบสอบถามนั้น ควรมีลักษณะดังนี้

(๑) ข้อคำถามไม่ควรยาวจนเกินไป ควรใช้ข้อความสั้น กระหัดรัด ตรงกับวัตถุประสงค์และสองคล้องกับเรื่อง

(๒) ข้อความ หรือภาษาที่ใช้ในข้อความต้องชัดเจน เข้าใจง่าย

(๓) ค่าเฉลี่ยในการตอบแบบสอบถามไม่ควรเกินหนึ่งชั่วโมง ข้อคำถามไม่ควรมากเกินไปจนทำให้ผู้ตอบเบื่อหน่ายหรือเหนื่อยล้า

(๔) ไม่ถามเรื่องที่เป็นความลับ เพราะจะทำให้ได้คำตอบที่ไม่ตรงกับข้อเท็จจริง

(๕) ไม่ควรใช้ข้อความที่มีความหมายกำกวມหรือข้อความที่ทำให้ผู้ตอบแต่ละคนเข้าใจความหมายของข้อความไม่เหมือนกัน

(๖) ไม่ถามในเรื่องที่รู้แล้ว หรือถามในสิ่งที่วัดได้ด้วยวิธีอื่น

(๗) ข้อคำถามต้องเหมาะสมสมกับกลุ่มตัวอย่าง คือ ต้องคำนึงถึงระดับการศึกษา ความสนใจ สภาพเศรษฐกิจ ฯลฯ

(๘) ข้อคำถามหนึ่งๆ ควรถามเพียงประเด็นเดียว เพื่อให้ได้คำตอบที่ชัดเจนและตรงจุดซึ่งจะง่ายต่อการนำมารวเคราะห์ข้อมูล

(๙) คำตอบหรือตัวเลือกในข้อคำถามควรมีมากพอ หรือให้เหมาะสมสมกับข้อคำถามนั้น แต่ถ้าไม่สามารถระบุได้หมดก็ให้ใช้ว่า อื่นๆ โปรดระบุ.....

(๑๐) ควรหลีกเลี่ยงคำถามที่เกี่ยวกับค่านิยมที่จะทำให้ผู้ตอบไม่ตอบตามความเป็นจริง

๑) คำตอบที่ได้จากแบบสอบถาม ต้องสามารถนำมาแปลงอภิมาในรูปของปริมาณและใช้สถิติอธิบายข้อเท็จจริงได้ เพราะปัจจุบันนี้นิยมใช้คอมพิวเตอร์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนั้นแบบสอบถามควรคำนึงถึงวิธีการประมวลข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ด้วย

ขั้นที่ ๔ การปรับปรุงแบบสอบถาม

หลังจากที่สร้างแบบสอบถามเสร็จแล้ว ผู้วิจัยควรนำแบบสอบถามนั้นาพิจารณาทบทวนอีกครั้งเพื่อหาข้อบกพร่องที่ควรปรับปรุงแก้ไข และควรให้ผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจสอบแบบสอบถามนั้นด้วย เพื่อที่จะได้นำข้อเสนอแนะและข้อวิพากษ์วิจารณ์ของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น

ขั้นที่ ๕ วิเคราะห์คุณภาพแบบสอบถาม

เป็นการนำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างเล็กๆ เพื่อนำผลมาตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม ซึ่งการวิเคราะห์หรือตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามทำได้หลายวิธี แต่ที่สำคัญมี ๒ วิธี ได้แก่

๕.๑ ความตรง (Validity) หมายถึง เครื่องมือที่สามารถวัดได้ในสิ่งที่ต้องการวัดโดยแบ่งออกได้เป็น ๓ ประเภท คือ

(๑) ความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) คือ การที่แบบสอบถาม มีความครอบคลุม วัตถุประสงค์หรือพฤติกรรมที่ต้องการวัดหรือไม่ ค่าสถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพ คือ ค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ หรือเนื้อหา (IOC: Index of item Objective Congruence) หรือดัชนีความเหมาะสมโดยใช้ผู้เชี่ยวชาญประเมินเนื้อหาของข้อคำถามเป็นรายข้อ

(๒) ความตรงตามเกณฑ์ (Criterion-related Validity) หมายถึง ความสามารถของแบบวัดที่สามารถวัดได้ตรงตามสภาพความเป็นจริง แบ่งออกได้เป็นความเที่ยงตรง เชิงพยากรณ์ และความเที่ยงตรงตามสภาพ สถิติที่ใช้วัดความเที่ยงตรงตามเกณฑ์ เช่น ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) ของ Pearson และ Spearman และ ค่า t-test เป็นต้น

(๓) ความตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) หมายถึง ความสามารถของแบบสอบถามที่สามารถวัดได้ตรงตามโครงสร้างหรือทฤษฎี ซึ่งมักจะมีในแบบวัดทางจิตวิทยา และแบบวัดสติปัญญา สถิติที่ใช้วัดความเที่ยงตรงตามโครงสร้างมีหลายวิธี เช่น การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) การตรวจสอบในเชิงเหตุผล เป็นต้น

๕.๒ ความเชื่อถือได้ (Reliability) หมายถึง เครื่องมือที่มีความคงเส้นคงวาแน่นหนึ้น คือ เครื่องมือที่สร้างขึ้นให้ผลการวัดที่แน่นอนคงที่จะวัดกี่ครั้งผลจะได้เหมือนเดิม สถิติที่ใช้ในการหาค่าความเชื่อถือได้มีหลายวิธีแต่นิยมใช้กันคือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟ้าของคอนบาร์ช (Conbach's Alpha Coefficient: α coefficient) ซึ่งจะใช้สำหรับข้อมูลที่มีการแบ่งระดับการวัดแบบประมาณค่า (Rating Scale)

ขั้นที่ ๖ ปรับปรุงแบบสอบถามให้สมบูรณ์

ผู้วิจัยจะต้องทำการแก้ไขข้อบกพร่องที่ได้จากการวิเคราะห์คุณภาพของแบบสอบถามและตรวจสอบความถูกต้องของข้อถ้อยคำหรือจำนวน เพื่อให้แบบสอบถาม มีความสมบูรณ์ และมีคุณภาพผู้ตอบอ่านเข้าใจได้ตรงประเด็นที่ผู้วิจัยต้องการทำให้ผลงานวิจัยเป็นที่น่าเชื่อถือยิ่งขึ้น ซึ่งแบบสอบถามที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

๑. 适合度ล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย

๒. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เหมาะสมกับผู้ตอบ

๓. ใช้ข้อความที่สั้น กрат ได้ใจความ
 ๔. แต่ละคำามครมีนัย เพียงประเด็นเดียว
 ๕. หลีกเลี่ยงการใช้ประโยคปฏิเสธซ้อน
 ๖. ไม่ควรใช้คำย่อ
 ๗. หลีกเลี่ยงการใช้คำที่เป็นนามธรรมมาก
 ๘. ไม่เขียนการตอบให้เป็นไปแนวทางเดียวทางหนึ่ง
 ๙. หลีกเลี่ยงคำามที่ทำให้ผู้ตอบเกิดความลำบากใจในการตอบ
 ๑๐. คำตอบที่มีให้เลือกต้องชัดเจนและครอบคลุมคำตอบที่เป็นไปได้
 ๑๑. หลีกเลี่ยงคำที่สื่อความหมายหลายอย่าง
 ๑๒. ไม่ควรเป็นแบบสอบถามที่มีจำนวนมากเกินไป และไม่ควรให้ผู้ตอบใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามนานเกินไป
๑๓. ข้อคำถามควรถามประเด็นที่เฉพาะเจาะจงตามเป้าหมายของการวิจัย
 ๑๔. คำถามต้องน่าสนใจสามารถกระตุ้นให้เกิดความอยากรู้
- ขั้นที่ ๗ จัดพิมพ์แบบสอบถาม**
- จัดพิมพ์แบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงเรียบร้อยแล้วเพื่อนำไปใช้จริงในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มเป้าหมาย

๒.๒ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับตัวชี้วัด

๒.๒.๑ ความหมายของตัวชี้วัด

ตัวชี้วัด (Indicators) เป็นสิ่งที่แสดงสภาพหรือสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไปหรือสะท้อนลักษณะการดำเนินงานอย่างโดยอย่างหนึ่ง ในภาษาไทยมีคำที่นำมาใช้ในความหมายเดียวกับคำว่า “ตัวชี้วัด” อยู่หลายคำ เช่น ดัชนี ตัวชี้ ตัวชี้นำ ตัวปั่งชี้ และเครื่องชี้วัด เป็นต้น ซึ่งนักวิชาการได้ให้ความหมายของตัวชี้วัดไว้ต่างๆ กัน เช่น

Webster's Dictionary (๑๘๘๓ : ๘๓๐) ได้ให้ความหมายของตัวชี้วัดไว้ว่า ตัวชี้วัด เป็นสิ่งที่ชี้บอกหรือชี้ให้เห็นสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ได้ค่อนข้างแม่นยำไม่มากก็น้อย (something which points out or points to with more or less exactness)

Oxford Dictionary (๑๘๘๙ : ๘๕๙) ได้ให้ความหมายของตัวชี้วัดไว้ว่า ตัวชี้วัด เป็นสิ่งที่ปั่งชี้ หรือบอกทิศทางไปที่สิ่งใดสิ่งหนึ่ง (indicators as that which points out or directs attention to something)

Johnstone (๑๘๘๑ : ๒) กล่าวว่า ตัวชี้วัด หมายถึง สารสนเทศที่บ่งบอกปริมาณเชิงสัมพันธ์ หรือสภาพของสิ่งที่มุ่งวัดในเวลาใดเวลาหนึ่ง โดยไม่จำเป็นต้องบ่งบอกสภาพที่เฉพาะเจาะจง หรือชัดเจน แต่บ่งบอกหรือสะท้อนภาพของสถานการณ์ที่เราสนใจเข้าไปตรวจสอบอย่างกว้างๆ หรือให้ภาพเชิงสรุปโดยทั่วๆ ไป ซึ่งอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ในอนาคต

Burstein,Oakes and Guiton (๑๘๘๒ : ๔๑๐) ได้ให้ความหมายของตัวชี้วัดไว้ว่า ตัวชี้วัดเป็นค่าสถิติที่ให้สารสนเทศเกี่ยวกับสถานะ คุณภาพ หรือผลการปฏิบัติงานของระบบการศึกษา ซึ่งอาจเป็นค่าสถิติเฉพาะเรื่องหรือค่าสถิติรวม (single or composite statistics) ที่ได้โดยจะต้องมี

เกณฑ์มาตรฐานสำหรับการตัดสินใจ นอกเหนือนี้ยังต้องให้สารสนเทศที่สอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการจะวัดด้วย

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (๒๕๓๐ : ๑๙) ได้ให้ความหมายของตัวชี้วัดไว้ว่า ตัวชี้วัดเป็นสิ่งที่แสดงสภาพ หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไปโดยอาศัยทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด ซึ่งตัวชี้วัดสามารถวินิจฉัย และช่วยชี้บทบาทหน้าที่ รวมทั้งปัญหาอุปสรรคของ การดำเนินงานขององค์ประกอบต่างๆ ของการจัดการศึกษาในช่วงเวลาและระดับที่ต้องการวัด หรือตรวจสอบ

อำนาจ จันทวนิช (๒๕๒๕ : ๑๙) กล่าวว่า ตัวชี้วัดเป็นสารสนเทศที่ช่วยให้การวินิจฉัย และซื้อขายวัตถุอุปสรรคของการดำเนินงานทางการศึกษาในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง

ศิริชัย กาญจนวاسي (๒๕๓๖:๖๘) ได้กล่าวว่า ตัวชี้วัด หมายถึง ตัวประกอบ ตัวแปร หรือค่าที่สังเกตได้ ซึ่งใช้บ่งบอกสถานภาพ หรือสะท้อนลักษณะการดำเนินงาน หรือผลการดำเนินงาน

พรพันธ์ บุณยรัตนพันธ์ และบุญเลิศ เลี้ยวประไพ (๒๕๓๑ : ๓๓) กล่าวว่า ตัวชี้วัด คือ ตัวแปรหรือกลุ่มของตัวแปรต่างๆ ที่จะวัดสภาพะอย่างโดยย่างหนึ่งออกมาเป็นปริมาณ และเปรียบเทียบ กับเกณฑ์มาตรฐานอย่างโดยย่างหนึ่ง เพื่อให้ทราบถึงระดับ ขนาด หรือความรุนแรงของปัญหา หรือสถานภาพที่ต้องการวัด

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นจึงสรุปได้ว่า ตัวชี้วัด เป็นสารสนเทศหรือค่าที่สังเกตได้เชิง ปริมาณหรือเป็นสารสนเทศเชิงคุณภาพ ซึ่งใช้บ่งบอกสภาพะของสิ่งที่มุ่งวัด หรือสะท้อนลักษณะรวมทั้ง ปัญหาอุปสรรคของการดำเนินงานอย่างกว้างๆ ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ดังได้กล่าวไว้ข้างต้นแล้วว่า มีการใช้คำภาษาไทยอยู่หลายคำในความหมายเดียวกันกับคำว่า “ตัวชี้วัด” โดยถอดความมาจากศัพท์ ภาษาอังกฤษว่า “indicator” และ “index” อย่างไรก็ตามในความหมายดังเดิมของภาษาหนึ่น คำว่า indicator และ index มีความหมายแตกต่างกัน กล่าวคือ index หมายถึง ตัวแปร หรือตัวแปรรวมที่ใช้ แทนปริมาณของการเปลี่ยนแปลงของคุณลักษณะต่างๆ ซึ่งเป็นสารสนเทศในเชิงปริมาณเท่านั้น (a variable or composite of variables employed to represent in quantitative from the changes in a trait) ส่วนลักษณะที่สำคัญของตัวชี้วัดสรุปได้ ๓ ประการดังนี้ (Johnstone, ๑๙๙๑ : ๔)

๑. ตัวชี้วัดเป็นสิ่งที่บ่งบอก/กำหนดเป็นเชิงปริมาณ หรือสามารถทำให้เป็นปริมาณได้ โดยมิใช่เป็นการบรรยายข้อความ ในการตีความหมายค่าตัวเลขของตัวชี้วัดแต่ละตัวจะต้องนำมาเปรียบเทียบกับกฎเกณฑ์ที่สร้างขึ้น จึงจะสามารถอภิให้ว่าค่าตัวเลขที่ได้สูงหรือต่ำ มีความหมายเป็นอย่างไร และในการกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายระบบตัวเลขของตัวชี้วัดที่สร้างขึ้นต้องมีความชัดเจน

๒. ค่าของตัวชี้วัดเป็นค่าช่วงคร่าวไม่ถ้วน มีการแบ่งผันตามเวลาและสถานที่ นั่นคือ ตัวชี้วัดจะบ่งบอกความหมายโดยมีเงื่อนไขของเวลาและสถานที่กำกับ กล่าวคือ ตัวชี้วัดจะบ่งบอก ความหมายเฉพาะในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง และเฉพาะเขตพื้นที่หรือบริเวณส่วนใดส่วนหนึ่งของระบบ ที่ต้องจะตรวจสอบ ตัวชี้วัดอาจจะมีช่วงเวลาเป็นเดือนหรือปีก็ได้ เช่น ตัวชี้วัดในช่วงระยะ ๓ เดือน หรือช่วงระยะ ๕ ปีของจังหวัด เชต ภูมิภาค หรือประเทศไทยก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระยะเวลาและสถานที่ที่ใช้ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการจัดทำตัวชี้วัดนั้นๆ

๓. ตัวชี้วัดเป็นสิ่งที่บ่งบอกสภาพของสิ่งที่มุ่งวัดในลักษณะกว้างๆ หรือให้ภาพในเชิงสรุปโดยทั่วไปมากกว่าที่จะเป็นภาพที่เฉพาะเจาะจงในรายละเอียดส่วนย่อย ตัวชี้วัดที่นำมาใช้ในด้านสังคมศาสตร์อาจไม่จำเป็นต้องเป็นตัวชี้วัดอย่างแม่นยำหรือเที่ยงตรงร้อยเปอร์เซ็นต์ ตัวชี้วัดที่ใช้วัดทางด้านสังคมศาสตร์เปรียบเสมือนการใช้กระดาษลิมพัสที่ใช้ทดสอบความเป็นกรดหรือด่างของสารละลาย ถ้าเป็นกรดกระดาษจะเปลี่ยนเป็นสีแดง และถ้าเป็นด่างจะเป็นสีน้ำเงิน แต่ถ้าจะวัดลักษณะความเป็นกรดที่แน่นอนจะต้องดำเนินการทดสอบทางเคมี โดยวัดค่า PH ดังนั้น ตัวชี้วัดทางสังคมศาสตร์จะช่วยชี้ให้เห็นสภาพหรือสถานการณ์ที่จะตรวจสอบได้กว้างๆ เช่นเดียวกับกระดาษลิมพัสอาจไม่จำเป็นต้องวัดให้ได้ค่าเที่ยงตรงแบบการวัดทางวิทยาศาสตร์

๒.๒.๒ ประเภทของตัวชี้วัด

ประเภทของตัวชี้วัดมีหลายชนิดขึ้นอยู่กับวิธีการและเกณฑ์ในการแบ่ง แต่โดยทั่วไปสามารถจำแนกได้ดังต่อไปนี้

๒.๒.๒.๑ จำแนกโดยอาศัยการใช้ตัวแปรต่างๆ ที่นำมากำหนดเป็นตัวชี้วัด สามารถแบ่งได้เป็น ๓ ชนิด (Johnstone, ๑๙๘๑ : ๑๕-๑๖, เจอจันทร์ จงสถิตอยู่ และแสง พิ่มณี, ๒๕๒๗ : ๕-๖, กนล สุดประเสริฐ, ๒๕๔๓ : ๔-๕)

(๑) **ตัวชี้วัดตัวแทน (Representative Indicators)** เป็นตัวชี้วัดที่มีลักษณะง่ายๆ ที่สุดซึ่งใช้ในการวิจัย การบริหารและการวางแผน โดยทำการเลือกตัวแปรเพียงตัวเดียวมาสะท้อนและมุ่งเน้นของระบบ เช่น ตัวชี้วัดตัวแทนตัวแปรทางการศึกษาในระบบการศึกษานิยมใช้กันมากที่สุด คือ อัตราการเข้าเรียน (Enrolment Ratio), ค่าร้อยละของผลิตภัณฑ์รวม (Percentage of the Cross National Product : GNP) ที่ใช้เพื่อการจัดการศึกษา บางครั้งก็ใช้ระดับการศึกษา (Level of Education) หรืออัตราการรู้หนังสือ (Literacy Rate) ซึ่งในปัจจุบันการเลือกตัวแปรตัวหนึ่งตัวใดให้เป็นตัวแทนของระบบ มักเป็นไปตามอำเภอใจ ไม่ค่อยได้ตัดสินให้ดีอย่างแท้จริง ทำให้เกิดความไม่มั่นใจในการนำผลไปใช้เพื่อสรุปอ้างอิง การเลือกตัวแปรเพียงตัวเดียวให้ทำหน้าที่แทนสมேองระบบทั้งระบบ มักจะไม่เป็นที่ยอมรับของนักนโยบาย นักวางแผน นักบริหารหรือนักวิจัย เพราะระบบต่างๆ มีความ слับซับซ้อน ประกอบด้วยระบบย่อยๆ และແง່ມູນต่างๆ มาก ดังนั้นจะต้องระมัดระวังในการเลือกสรรตัวแปร ซึ่งต้องมีเหตุผลที่ชัดเจนว่าเหตุใดจึงเลือกตัวแปรนี้โดยไม่เลือกตัวแปรอื่น ต้องขัดความลำเอียงและการขาดเหตุผลให้หมดไป

(๒) **ตัวชี้วัดเดียว (Disaggregative Indicators)** ตัวชี้วัดประเภทนี้ได้นำข้อมูลมาแยกเป็นส่วนๆ แทนที่จะใช้ตัวแปรได้ตัวแปรหนึ่งอธิบายคุณลักษณะหรือมโนทัศน์หนึ่ง ต้องอาศัยคำนิยามของแต่ละตัวแปรเพื่อการอธิบายแต่ละส่วนหรือแต่ละองค์ประกอบของระบบ ซึ่งถ้านำมาใช้อธิบายเพียงบางส่วนก็จะเกิดปัญหาความไม่ถูกต้อง นอกจากนี้ตัวแปรแต่ละตัวจะต้องเป็นอิสระจากตัวแปรอื่นๆ ด้วย ดังนั้น ตัวชี้วัดเดียวจึงมีความยุ่งยากและมีความละเอียดในการจัดทำมาก บางครั้งอยู่ในรูปที่ไม่เหมาะสม และไม่ประกายด อีกทั้งไม่ช่วยอธิบายคุณลักษณะหรือระบบที่ต้องการศึกษาได้ถูกต้องมากนัก

(๓) **ตัวชี้วัดรวม (Composite Indicators)** เป็นการรวมตัวแปรจำนวนหนึ่ง ที่เกี่ยวข้องเข้าด้วยกัน ค่าที่ได้ของตัวชี้วัดประเภทนี้จะเป็นค่าเฉลี่ยของตัวแปรที่นำมารวมกัน ซึ่งช่วยอธิบายลักษณะหรือสภาพของสิ่งที่ต้องการศึกษาได้เป็นอย่างดี ยอมรับในความ слับซับซ้อนของระบบนั้นๆ ตามปกติในระบบหนึ่งๆ มีແງ່ມູນที่เกี่ยวโยงไปด้วยกัน ในแต่ละแนวคิด มโนทัศน์หรือความคิดรวบยอด

ซึ่งต้องอธิบายด้วยวิธีการใช้ตัวแปรที่หลากหลาย (Multivariate) ซึ่งสรุปได้ว่าตัวแปรที่สัมพันธ์กันจำนวนหนึ่งรวมกันเข้าแล้ว สามารถอธิบายลักษณะหนึ่งของระบบอย่างมีความถูกต้องได้ในระดับที่ค่อนข้างสูง ซึ่งนักวิชาการจำนวนมากยอมรับว่า ตัวชี้วัดรวมมีความเชื่อมั่นได้มากกว่าตัวชี้วัดที่มาจากการตัวแปรตัวหนึ่งตัวใดเพียงตัวเดียว

๒.๒.๒.๒ จำแนกประเภทตัวชี้วัดโดยอาศัยทัศนะเชิงระบบ โดยมักกำหนดตัวชี้วัดเป็น ๓ กลุ่มใหญ่ๆ ตามแนวคิดเชิงระบบ ซึ่งประกอบด้วยส่วนสำคัญ คือ ปัจจัย กระบวนการ และผลผลิต โดยที่ Johnstone (๑๙๘๑ : ๒๗) ได้อธิบายลักษณะของตัวชี้วัดทั้ง ๓ กลุ่ม ดังต่อไปนี้

(๑) ตัวชี้วัดกลุ่มปัจจัย ตัวชี้วัดประเภทนี้ชี้สภาพทางปัจจัยของระบบได้แก่ ด้านบุคลากร เงิน ทรัพยากรื่นๆ เช่น วัสดุ อุปกรณ์ ฯลฯ ความต้องการหรือความพึงประสงค์ที่มีต่อระบบ ตัวอย่าง เช่น อัตราการบรรจุใหม่ของครู อาจารย์ สัดส่วนการมีส่วนร่วมทางการศึกษาของสตรี เลขดัชนีการลงทุนด้านการเงินทางการศึกษา

(๒) ตัวชี้วัดกลุ่มกระบวนการ ตัวชี้วัดประเภทนี้ช่วยชี้สภาพของกระบวนการจัดของระบบ เช่น ตัวชี้วัดกลุ่มกระบวนการของระบบการศึกษาจะเป็นตัวชี้วัดเกี่ยวกับสภาพการเรียน การสอน การบริหาร ได้แก่ อัตราการเลื่อนชั้นและซ้ำชั้น เลขดัชนีค่าใช้จ่ายต่อหัวในแต่ละระดับการศึกษาต่างๆ เป็นต้น

(๓) ตัวชี้วัดกลุ่มผลผลิต ตัวชี้วัดประเภทนี้ช่วยชี้สภาพของผลิตผลที่ระบบได้ผลิตออกมาน ซึ่งแสดงทั้งด้านปริมาณและระดับของผลผลิต ตัวอย่าง ตัวชี้วัดกลุ่มผลผลิตของระบบการศึกษา ได้แก่ อัตราความสำเร็จการศึกษาในระดับต่างๆ อัตราการมีงานทำของผู้สำเร็จการศึกษาในระดับต่างๆ เป็นต้น

๒.๒.๒.๓ การจำแนกประเภทตัวชี้วัดตามเนื้อหาหรือกิจกรรม ตัวชี้วัดประเภทนี้ขึ้นอยู่ กับลักษณะเนื้อหาและลักษณะกิจกรรมที่จัด ดังนั้น จึงไม่มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอนตายตัวเกี่ยวกับการจำแนกกลุ่ม ขึ้นอยู่กับการแบ่งเนื้อหาและกิจกรรมตามวัตถุประสงค์ที่ผู้ดำเนินการนั้นๆ กำหนด เช่น ตัวชี้วัด ด้านเศรษฐกิจ สังคม การศึกษา สาธารณสุข การเมืองการปกครอง ประชากร สิ่งแวดล้อม คุณธรรม จริยธรรม และการพึ่งตนเอง เป็นต้น

๒.๒.๒.๔ การจำแนกประเภทตัวชี้วัดตามระดับการนำตัวชี้วัดไปใช้ ซึ่ง สุนทร สุนันท์ชัย (มปป. : ๒๕-๒๖) ได้กล่าวถึงตัวชี้วัดในฐานที่เป็นเครื่องมือสำหรับใช้เพื่อการวางแผนการดำเนินงาน ในระดับต่างๆ ๓ ระดับ คือ ระดับชาติ ระดับจังหวัด และระดับชุมชน ซึ่งจะนำตัวชี้วัดมาช่วยในการวางแผนแตกต่างกัน ฉะนั้นอาจจำแนกตัวชี้วัดตามระดับการนำไปใช้ได้เป็น ๓ ระดับ ใหญ่ๆ คือ

(๑) ตัวชี้วัดในระดับชาติ การแบ่งกลุ่มตัวชี้วัดประเภทนี้มักไปเป็นไปตามกรอบแนวคิดการวิเคราะห์เชิงระบบ คือ แบ่งออกเป็น กลุ่มปัจจัย กระบวนการ และผลผลิต เพื่อช่วยชี้สภาพต่างๆ ของประเทศทั้งระบบ เช่น ตัวชี้วัดการมีส่วนร่วมทางการศึกษาของทรัพยากรมนุษย์ ตัวชี้วัดการลงทุนด้านการเงินของระบบการศึกษา ตัวชี้วัดความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษาระหว่างเมืองกับชนบท ตัวชี้วัดการเลื่อนชั้นในระดับการศึกษาต่างๆ เป็นต้น ซึ่งจะต้องอาศัยข้อมูลหลายๆ ข้อมูลหรือหลายตัวแปร มาชี้สภาพ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนผู้ไม่รู้หนังสือในช่วงอายุต่างๆ จำนวนผู้ที่ไม่ได้เรียนต่อในระบบโรงเรียนในแต่ละระดับการศึกษา จำนวนผู้ออกจากโรงเรียนกลางคัน ข้อมูลเหล่านี้เป็นที่มาของตัวชี้วัดเพื่อชี้สภาพการด้อยโอกาสทางการศึกษาของประชาชนในประเทศไทย ซึ่งตัวชี้วัดระดับชาตินี้มุ่งเน้นการนำไปใช้ประโยชน์เกี่ยวกับการวางแผน กำหนดนโยบาย และการบริหารโครงการอย่างกว้างๆ

(๒) ตัวชี้วัดในระดับภาคและจังหวัด จากการที่มีนโยบายการกระจายอำนาจใน การบริหารและการวางแผนจากส่วนกลางไปยังส่วนท้องถิ่น ทำให้ตัวชี้วัดระดับนี้มีความสำคัญมากขึ้น เป็นลำดับ โดยจะช่วยชี้สภาวะต่างๆ ในระดับท้องถิ่น ซึ่งจะจำแนกสภาพรวมของปัญหาได้แคบลงกว่า ตัวชี้วัดระดับชาติและยังเป็นฐานข้อมูลของตัวชี้วัดระดับชาติอีกด้วย

(๓) ตัวชี้วัดในระดับอำเภอและหมู่บ้าน เป็นตัวชี้วัดที่จะชี้จุดเริ่มต้นของสภาพปัญหา และความต้องการจากกลุ่มเป้าหมายระดับล่างสุด อันจะนำไปสู่การวางแผนการบริหาร รวมทั้ง การตัดสินใจในระดับสูงต่อไป

ตัวชี้วัดทั้ง ๓ ระดับดังกล่าวข้างต้นมีความต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน จะเห็นว่าตัวชี้วัด ระดับชาติจะช่วยให้ผู้เกี่ยวข้องหลักเลี้ยงความสับสนอันเกิดจากข้อมูลที่มีอยู่อย่างมากmany โดยจะ จัดระบบโครงสร้างของข้อมูลเป็นตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับระบบ และชินภาร ภูมิรัตน์ (๒๕๒๖:๑๙) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของตัวชี้วัดระดับชาติว่าค่อนข้างแคบกว่าตัวชี้วัดระดับย่อย เพราะจะทำหน้าที่เสนอ สัญญาณเตือนภัย เพียงแต่ช่วยชี้ปัญหาและจุดอ่อนท่านั้น ส่วนตัวชี้วัดระดับย่อยจะให้ผลดี ในการชี้สภาพปัญหาและความต้องการได้ถูกต้อง นำเชือกมากกว่าซึ่ง เจ้อจันทร์ จงสถิตอยู่ และแสวง ปั่นมนี (๒๕๒๘:๖๖) กล่าวว่า ตัวชี้วัดระดับย่อยให้ผลดีกว่าการวิเคราะห์ในระดับชาติ เพราะมีที่มาจากข้อมูลที่ถูกต้องนำไปเชือกมากกว่า โดยตัวชี้วัดที่จะนำไปใช้ในระดับย่อยนี้สามารถทำได้่ายๆ เป็นการพัฒนาโดยการนำเอาตัวชี้วัดระดับชาติบางตัวมาปรับทั้งในแง่ของคำจำกัดความและ ข้อมูลพื้นฐานที่นำมาใช้ให้เหมาะสมกับการจัดทำ

๒.๒.๓ การจัดทำตัวชี้วัดทางสังคมเพื่อการกำหนดนโยบายและการวางแผนพัฒนาประเทศ

ตั้งแต่ปี ค.ศ.๑๙๗๐ นักวิชาการทางสังคมศาสตร์ให้ความสนใจต่อการกำหนดตัวชี้วัด เชิงนโยบายนอกจากนี้อีกตัวชี้วัดผลงานหรือผลผลิตจากการปฏิบัติงาน (Performance Indicators) ของโครงการโดยการจัดทำตัวชี้วัดการพัฒนาสังคมเพื่อประโยชน์ในการวางแผนและประเมินผล รวมทั้ง การปรับนโยบายการพัฒนาประเทศ

แนวความคิดในการกำหนดตัวชี้วัดมีความเห็นที่แตกต่างหลายมิติ มิติหนึ่งคือ ความขัดแย้งระหว่างคนสองกลุ่ม กลุ่มแรกเห็นว่าเราระจะต้องทำตัวชี้วัดให้เด่นอยู่ที่สุด หรือถ้าดีที่สุด ก็คือ ให้มีเพียงตัวเดียว กลุ่มที่สองเห็นว่าต้องมีตัวชี้วัดเป็นหมวดต่างๆ เนื่องจากเป็น Sector ซึ่งอาจมา รวมกันไม่ได้

ความสนใจที่มีต่อลักษณะตัวชี้วัดมีการปรับเปลี่ยนอยู่ตลอดมาจากที่เคยเน้นรายได้ ต่อหัวของประชากร หลังจากนั้นก็มาสู่เรื่องการกระจายรายได้ การขยายตัวทางการผลิตความต้องการ พื้นฐานของมนุษย์ การพัฒนาเทคโนโลยี สุดท้ายเมื่อมากถึงระยะของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ ฉบับที่ ๘ ก็มาเป็นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

การปรับเปลี่ยนลักษณะตัวชี้วัดนี้เป็นไปตามปรัชญาการพัฒนาสังคมและทฤษฎี การพัฒนาสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปในแต่ละยุคสมัย ดังนั้น การกล่าวถึงตัวชี้วัดจึงต้องให้มีความชัดเจน ในเรื่องลักษณะตัวชี้วัดเป็นเบื้องต้นว่าเป็น “ตัวชี้วัดในเรื่องอะไร”

๒.๒.๓.๑ นิยามของตัวชี้วัดทางสังคม

ตัวชี้วัดทางสังคมเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการจัดทำสารสนเทศเพื่อให้ผู้บริหารใช้ในการตัดสินใจวางแผนนโยบายและบริหารงานพัฒนาในลักษณะต่างๆกัน เช่น เพื่อวัดภาพวิถีทางสังคมที่ต้องการจากการพัฒนาประเทศ เพื่อกำหนดจุดมุ่งหมายการพัฒนาสังคมแต่ละด้านของแผนพัฒนาประเทศ เพื่อวิเคราะห์เป้าประสงค์ของแผนงานและจัดทำแผนปฏิบัติการของโครงการเพื่อกำหนดโครงการที่มีทางเลือกที่เหมาะสม เพื่อกำหนดทางเลือกการดำเนินกิจกรรมที่น่าพอใจที่สุด และเพื่อติดตามผลการปฏิบัติงานและการประเมินผลการดำเนินงานตามนโยบายที่วางไว้

ตัวชี้วัดทางสังคม (Social Indicators) หมายถึง สิ่งที่แสดงออกเป็นตัวเลขที่ใช้วัดແร่ำ晌ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับแนวความคิดทางสังคม ซึ่งเป็นเชิงนามธรรมให้เป็นตัวแปรเชิงรูปธรรมที่สามารถวัดได้ภายใต้ระบบสารสนเทศที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเพื่อประกอบการตัดสินใจของผู้บริหาร

ด้วยนิยามดังกล่าว ตัวชี้วัดทางสังคมจึงมีลักษณะเป็นตัวแทนของสิ่งที่เป็นนามธรรม (proxy character) ซึ่งให้นิยามเชิงปฏิบัติการในการวิเคราะห์และการติดตามผล เป็นเชิงปริมาณ (quantifiable aspects of social concerns) ซึ่งมาตัวรับที่ใช้ในการคำนวณได้ เป็นค่าประเมิน (value-loaded) ซึ่งได้จากตัวแปรเฉพาะที่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นตัวแปรสำคัญให้กับตัวชี้วัด โดยที่แต่ละตัวแปรอาจมีมาตรฐานที่ต่างกัน ในกรณีที่ตัวชี้วัดหนึ่งมีตัวแปรมากกว่าหนึ่งตัว ก็จะต้องมีการกำหนดค่าน้ำหนัก (Weighting) ของแต่ละตัวแปรเพื่อจัดทำดัชนี (Index) ของตัวชี้วัดนั้นดังนั้นการจัดทำตัวชี้วัดและการนำตัวชี้วัดไปใช้เป็นสารสนเทศที่จำเป็น และเพียงพอต่อการกำหนดนโยบาย

- ความตระหนุกเฉื่อยที่จะนำตัวชี้วัดเหล่านี้ไปใช้เป็นสารสนเทศที่จำเป็น และเพียงพอต่อการกำหนดนโยบาย
- ลำดับชั้นของตัวชี้วัด ๓ ระดับ ได้แก่ ภาพรวม – โครงสร้าง – การกระจาย (Aggregate –structural – Distribution indicators) โดยที่ตัวชี้วัด “ภาพรวม” เป็นตัวชี้วัดที่บ่งชี้ผลลัพธ์สุดท้ายของการปฏิบัติตามนโยบายเฉพาะด้าน “โครงสร้าง” เป็นตัวชี้วัดที่ปั๊บผลผลิตจาก การดำเนินกิจกรรมตามโครงการที่จะนำไปสู่การบรรลุนโยบายเฉพาะด้าน และ “การกระจาย” คือ ความหลากหลายของกิจกรรมซึ่งจัดทำโดยนำปัจจัยการผลิตเข้าสู่กระบวนการ

- การกำหนดจำนวนตัวชี้วัดให้ได้น้อยที่สุด โดยเลือกตัวแปรเพียงตัวเดียว จากกลุ่มตัวแปรที่ใช้ทำเป็นตัวชี้วัด หรือตัดตอนตัวแปรที่คล้ายคลึงกันออกไป

- การกำหนดกลุ่มเป้าหมายที่เป็นประชากรผู้รับประโยชน์ (people) มากกว่า มูลค่าทางการเงิน (Monetary)

- การจัดทำตัวชี้วัดด้วยความประยัดดโดยการใช้ข้อมูลที่ได้มีการจัดเก็บไว้แล้ว ตามปกติจากแหล่งข้อมูลที่มีอยู่

- การตีความหมายของตัวชี้วัดต้องเป็นที่เข้าใจได้โดยบุคคลทั่วไป (non-scientists)

- ความเป็นรูปธรรมของตัวชี้วัดที่มีอยู่จริงในแต่ละกลุ่มวัฒนธรรม

ในระดับ Output จะค่อนข้างเป็นรูปธรรม แต่ในระดับที่สูงขึ้นไป เช่น ความพึงพอใจ ของประชาชน ความเสมอภาค สิทธิเสรีภาพ จะมีลักษณะเป็นนามธรรม หน้าที่ของผู้จัดทำตัวชี้วัด

คือ ต้องพยายามแปลงนามธรรมนั้นให้เป็นรูปธรรมให้มากที่สุด แต่ไม่ได้หมายความว่าต้องทำให้ เป็นรูปธรรมทั้ง ๑๐๐% การชี้วัดในเชิงอุดมคติอาจต้องใช้การบรรยายความและการใช้เหตุผล แต่ปัญหาคือเรามีข้อมูลเพียงพอหรือไม่ ถ้าไม่พอต้องหาข้อมูลอื่นมาทดแทนหรือเก็บข้อมูลใหม่

บาง Sector ไม่สามารถทำตัวชี้วัดหรือคำนวณเป็นมูลค่าได้ เช่น ความมั่นคง ศิลปวัฒนธรรม หรือบริการที่รัฐจะต้องจัดให้กับประชาชน เช่น การรักษาพยาบาล (แต่ถ้าเป็น แผนป้องกันโรคสามารถวัดได้)

๒.๒.๓.๒ ลักษณะของตัวชี้วัดทางสังคม

การจัดทำตัวชี้วัดต้องพิจารณาคุณสมบัติของตัวชี้วัด ๓ ลักษณะพร้อมกัน ประกอบด้วย ตัวชี้วัดทางสังคมจำแนกตามระดับ ตัวชี้วัดทางสังคมจำแนกตามมาตรฐานวัดและตัวชี้วัดทางสังคม จำแนกตามค่าของตัวชี้วัด

(๑) ตัวชี้วัดทางสังคมจำแนกตามระดับ ได้แก่

ก.ตัวชี้วัดปัจจัยในกระบวนการผลิต (Input Indicators) ที่แสดงถึงวิธีการดำเนินงาน (เช่น จำนวนบุประมาณ จำนวนนักศึกษาที่รับสมัคร)

ข.ตัวชี้วัดผลผลิต (Output Indicators) ที่แสดงถึงผลผลิตจากการกระบวนการผลิต (เช่น จำนวนนักศึกษาที่จบหลักสูตร) อาจพิจารณาเพียงระดับผลผลิตที่เกิดขึ้นหรืออาจพิจารณาถึงผลในระยะยาวว่าสังคมได้อะไร

(๒) ตัวชี้วัดทางสังคมจำแนกตามมาตรฐานวัด ได้แก่

ก.ตัวชี้วัดเชิงตัวบุคคลวิสัย(Objective Indicators) ที่มีค่าเป็นตัวเลขทางคณิตศาสตร์ และมีนัยทางสถิติ (เช่น รายได้ ผลผลิตต่อไร่)

ข.ตัวชี้วัดเชิงอัตวิสัย (Subjective Indicators) ที่เป็นข้อมูลแสดงความรู้สึก หัศนคติ ความนิยม ความคิดเห็น การตัดสิน และความเชื่อ (เช่น ความพึงพอใจที่มีต่อบริการของเจ้าหน้าที่)

(๓) ตัวชี้วัดทางสังคมจำแนกตามค่าของตัวชี้วัด ได้แก่

ก.ตัวชี้วัดบวก (Positive Indicators) ที่ค่าตัวเลขมีแนวโน้มในทางเพิ่มขึ้น แสดงถึงแนวโน้มการพัฒนาสังคมเป็นไปในทางที่พึงประสงค์ (เช่น อัตราการรู้หนังสือสูงขึ้น)

ข.ตัวชี้วัดเชิงลบ (Negative Indicators) ที่ค่าตัวเลขมีแนวโน้มในทางลดลง แสดงถึงแนวโน้มการพัฒนาสังคมเป็นไปในทางที่พึงประสงค์ (เช่น อัตราการป่วยลดลง)

๒.๒.๔ ค่าของตัวชี้วัด

ค่าของตัวชี้วัดแสดงเป็นตัวเลขในลักษณะของร้อยละ (percentage) อัตราส่วน (ratio) สัดส่วน (proportion) อัตรา (rate) จำนวน (number) และค่าเฉลี่ย (average or mean) ดังนี้

(๑) ร้อยละ (percentage) คือ จำนวนของเลขกลุ่มนึง ซึ่งนำมาเปรียบเทียบกับเลขอีกกลุ่มนึง โดยปรับให้เลขกลุ่นหลังมีค่าเท่ากับ ๑๐๐ เช่น สตรีในชนบทมี ๑๕๐,๐๐๐ คน และสตรีทั้งประเทศ มี ๒๐๐,๐๐๐ คน ดังนั้น ร้อยละของสตรีในชนบทต่อสตรีทั้งประเทศจึงเท่ากับ ๗๕,๐๐๐ หารด้วย ๒๐๐,๐๐๐ แล้วคูณด้วย ๑๐๐ หรือเท่ากับร้อยละ ๗๕ เป็นต้น

(๒) อัตราส่วน (ratio) คือ ข้อมูลที่แสดงความสัมพันธ์เปรียบเทียบระหว่างจำนวน ของเลขกลุ่มนึงกับจำนวนของเลขอีกกลุ่มนึง ซึ่งอยู่ในเหตุการณ์เดียวกันหรือเกี่ยวข้องกัน

เช่น จำนวนสตรีในชนบทมี ๑๕๐,๐๐๐ คน และจำนวนบุรุษในชนบทมี ๑๐๐,๐๐๐ คน ดังนั้น อัตราส่วนของสตรีต่อบุรุษในชนบท เท่ากับ ๑๕๐,๐๐๐ : ๑๐๐,๐๐๐ หรือเท่ากับ ๑.๕ : ๑ เป็นต้น

(๓) สัดส่วน (proportion) คือ ข้อมูลที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนของเลขกลุ่มนึงกับจำนวนของเลขอีกกลุ่มนึง โดยที่จำนวนของเลขกลุ่มแรกนั้น เป็นส่วนหนึ่ง หรือรวมอยู่ในจำนวนของเลขกลุ่มหลังไว้ด้วย เช่น สตรีที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองมี ๑๐๐,๐๐๐ คน และสตรีที่ว่าประเทศมี ๔๐๐,๐๐๐ คน ดังนั้น ประชากรสตรีที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองมีสัดส่วนเท่ากับ ๑๐๐,๐๐๐ หารด้วย ๔๐๐,๐๐๐ หรือเท่ากับ ๐.๒๕ หรือ ๑ ใน ๔ ของสตรีทั้งประเทศ เป็นต้น

(๔) อัตรา (rate) คือ อัตราส่วนระหว่างเลขจำนวนหนึ่งกับเลขอีกจำนวนหนึ่ง ภายในระยะเวลาหนึ่ง หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือการนำจำนวนของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในระยะเวลาหนึ่ง เป็นตัวตั้งหารด้วยจำนวนประชากรทั้งที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น แล้วปรับฐานให้เท่ากับ ๑๐๐/๑,๐๐๐/๑๐,๐๐๐ หรือ ๑๐๐,๐๐๐ เช่น อัตราการตายของหารกเท่ากับ ๔๕ ต่อการเกิดมีชีพพั้นคน หมายถึง ในหารกที่เกิดใหม่ทุก ๑,๐๐๐ คน จะมีหารกที่ตาย ๔๕ คน เป็นต้นบางอัตราอาจต้องปรับฐานให้เท่ากับ ๑๐,๐๐๐ หรือ ๑๐๐,๐๐๐ ในกรณีที่ตัวตั้งมีจำนวนน้อยและตัวหารเป็นจำนวนมาก เช่น อัตราป่วยของสตรีด้วยโรคทางเพศสัมพันธ์และการโกรครต่อสตรีทั่วประเทศแสนคน เป็นต้น ทั้งนี้ เพื่อให้ผลของการคำนวณออกมาเป็นจำนวนเต็ม และสะดวกในการอธิบายเปรียบเทียบและเข้าใจง่ายยิ่งขึ้น

(๕) จำนวน (number) คือ ตัวเลขที่แสดงถึงจำนวนสิ่งของหนึ่งๆ เช่น จำนวนสถานฝึกอบรม จำนวนสถานีอนามัยที่ให้บริการคุณภาพนิด จำนวนงบประมาณ จำนวนโครงการ เป็นต้น

(๖) ค่าเฉลี่ย (average or mean) คือ ตัวเลขหนึ่งซึ่งเฉลี่ยจากกลุ่มตัวเลขจำนวนหนึ่ง ที่เป็นประเภทเดียวกัน กล่าวคือ เป็นค่าตัวเลขหนึ่งซึ่งได้มาจากการรวมค่าของจำนวนตัวเลขของกลุ่มตัวอย่างหนึ่ง แล้วหารด้วยจำนวนตัวอย่างนั้นทั้งหมดรวมกัน เช่น มาตรดาที่มีบุตรคนแรก จำนวน ๒๐๐ คน ซึ่งมีอายุในขณะนั้นแตกต่างกันไป ดังนั้นอายุเฉลี่ยของมาตรดาที่มีบุตรคนแรกจึงเท่ากับผลรวมของอายุของมาตรดาทุกคนหารด้วย ๒๐๐ เป็นต้น (ที่มา : นโยบายและแผนงานหลักสตรีระยะยาว พ.ศ.๒๕๓๕ – ๒๕๕๔ โดยคณะกรรมการเฉพาะด้านจัดทำแผนหลักงานสตรี คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ (กสส.) สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๓๗))

๒.๓ ความหมายและประเภทของอาชญากรรม

คณิทธ์ เนียร์วิทูรย์ (๒๕๕๔) ได้กล่าวถึงความหมายและประเภทของอาชญากรรมในงานวิจัย การเสนอแนวทางการออกแบบสภาพแวดล้อม เพื่อลดช่องโภคการเกิดอาชญากรรมในย่านที่พักอาศัย ของชุมชนในเขตเมืองว่า

อาชญากรรม โดยทั่วไปแล้วหมายถึง การกระทำความผิดของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่งขัดต่อกฎหมาย อันได้บัญญัติเป็นข้อห้ามไว้ ฉะนั้นผู้ประกอบอาชญากรรม หรือผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับโทษ

ประเภทของอาชญากรรมตามหน้าที่การป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจจำแนกได้ ๕ กลุ่ม ดังนี้

๑. อาชญากรรมที่เป็นคดีอุบัติกรรมสหเทือนขวัญเป็นการกระทำผิดลักษณะที่ใช้กำลังหรือความโหดเหี้ยมรุนแรงจนเป็นที่สะเทือนขวัญของประชาชน ได้แก่

- ฆ่าคนตายโดยเจตนา
- ปล้นทรัพย์
- ชิงทรัพย์บาดเจ็บ/ไม่บาดเจ็บ
- ลักพาเรียกค่าไถ่
- วางแผน

๒. อาชญากรรมที่เป็นคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ได้แก่

- ฆ่าคนตายโดยเจตนา
- ฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา
- กระทำให้คนตายโดยประมาท
- พยายามฆ่า
- ทำร้ายร่างกาย
- ข่มขืนกระทำชำเรา

๓. อาชญากรรมที่เป็นคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ได้แก่

- ลักทรัพย์
- วิ่งราวทรัพย์
- รีดเออทรัพย์
- กระซิกรหัสทรัพย์
- ชิงทรัพย์บาดเจ็บ/ไม่บาดเจ็บ
- ปล้นทรัพย์
- รับของโจร
- ทำให้เสียทรัพย์

๔. อาชญากรรมที่เป็นคดีที่นำส่งใจเป็นกลุ่มที่เจ้าหน้าที่ตำรวจให้ความสนใจเป็นพิเศษ ได้แก่

- โจรกรรมรถจักรยานยนต์
- โจรกรรมรถยนต์
- โจรกรรมโคล - กระบือ
- โจรกรรมเครื่องมือการเกษตร
- ปล้น
- ชิงรถโดยสาร
- ปล้นชิงรถแท็กซี่
- ข่มขืนและฆ่า
- ลักพาเรียกค่าไถ่
- ฉ้อโกง
- ยักยอก

๕. อาชญากรรมที่เป็นคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ได้แก่

- อาชญากรรม / อาชญากรรม

- การพนันทั่วไป/สลากรินทราบ
- ยาเสพติดให้โทษทุกประเภท
- ปราบปรามการค้าประเวณี
- สถานบริการ
- โรงเรียน
- มีและเผยแพร่วัตถุลามก

๒.๔ นิยามของผู้สูงอายุ

เนื่องด้วย “กระบวนการสูงอายุ” เป็นกระบวนการที่ความเป็นพลวัต ภายใต้เงื่อนไขเชิงโครงสร้าง ของแต่ละสังคมซึ่งเป็นผู้ให้ความหมายหรือตีความการรับรู้เกี่ยวกับการสูงอายุ (Gorman, ๒๐๐๐ อ้างใน WHO, n.a.) ทำให้ “อายุเริ่มต้น” ที่ใช้ในการนิยามผู้สูงอายุ หรือ ระบุถึงการเข้าสู่ความสูงอายุ ของบุคคลที่ใช้อยู่ปัจจุบัน ไม่สามารถอธิบายถึงหลักการและเหตุผลที่ชัดเจน หรือเกณฑ์ข้อตกลงที่เป็น สถาณ โดยทั่วไปพิจารณาจากองค์ประกอบในด้านต่างๆ เช่น การสูงอายุตามวัยหรือตามปีปฏิทินที่ผ่านไป การเปลี่ยนแปลงทางชีววิทยาของสภาพร่างกายและความสามารถในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ในชีวิต หรือการเปลี่ยนแปลงของสภาพและบทบาททางสังคมของบุคคล มาตรฐานที่ใช้ในการกำหนดได้ ส่วนใหญ่เป็นการกำหนดโดยใช้อายุตามปีปฏิทินของบุคคลที่เขื่อยาวสามารถแสดงถึงช่วงวัยของบุคคลที่มี ลักษณะของความสูงอายุซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละสังคม (Glascock, & Feinman, ๑๙๑๘ อ้างใน สุชาดา ทวีศิทธิ์, ๒๕๕๓; Uotinen, ๒๐๐๕; Orimo et, al., ๒๐๐๖; Anthony, ๒๐๑๐) คำจำกัดความ หรือข้อตกลงเกี่ยวกับคำว่า “ผู้สูงอายุ” (elderly) นั้น องค์การสหประชาชาติ (United Nations: UN) ไม่ได้มีการกำหนดเกณฑ์อายุเริ่มต้นที่เป็นมาตรฐาน เพียงยอมรับโดยทั่วไปว่าหมายถึงบุคคลหรือ กลุ่มประชากรที่มีอายุตามปีปฏิทิน (calendar age, chronological age) ตั้งแต่ ๖๐ ปีขึ้นไป ซึ่งเป็น เกณฑ์อายุเริ่มต้นเดียวกับขององค์กรอนามัยโลกที่ใช้ในการกำหนดช่วงอายุของผู้สูงอายุ ในกลุ่ม ประเทศพัฒนาแล้ว แม้ในบางกรณีอาจไม่ได้กำหนดโดยร่างเป็นทางการหรือระบุชัดเจนทางกฎหมาย แต่โดยส่วนใหญ่มักถูกอ้างอิงหรือตกลงไว้ที่เกณฑ์อายุตั้งแต่ ๖๕ ปีขึ้นไป ในขณะที่ประเทศไทยกำหนดช่วง พลัยประเทรวมถึงประเทศไทย กำหนดไว้หรือตกลงไว้ที่อายุตั้งแต่ ๖๐ ปีขึ้นไป การมีอายุ ๖๐ ปี ยังเป็นการครอบปีนักษัตรรอบที่ ๕ และเริ่มต้นปีนักษัตรรอบที่ ๖ จากรอบปีนักษัตร ๑๒ ปี ซึ่งเป็นที่นิยม ในการนับในหลาย ๆ ประเทศทางเอเชีย (Cowgill, ๑๙๙๖) สำหรับบางประเทศ เช่น กลุ่มประเทศใน ภูมิภาคแอฟริกา ถูกเสนอให้ใช้ที่เกณฑ์อายุของบุคคล ตั้งแต่ ๔๐ ปี หรือ ๕๕ ปีขึ้นไป เนื่องจากยังมีอายุ ไม่ยืนยาวเท่ากับภูมิภาคอื่นๆ (WHO, n.a)

๒.๕ ผลกระทบของอาชญากรรมต่อความรู้สึกปลอดภัย

อาชญากรรมเป็นปัญหาสำคัญของสังคม จำนวนคดีอาชญากรรมและระดับความรุนแรง ของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคม เป็นเครื่องบ่งชี้ระดับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ของประชาชน อันส่งผลกระทบโดยตรงต่อระดับความรู้สึกหวาดกลัวและความรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน

๒.๖ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความหวานกลัวภัยอาชญากรรม

๒.๖.๑ ความหมายของความหวานกลัวภัยอาชญากรรม

ความหวานกลัวภัยเป็นลักษณะของอารมณ์ความรู้สึก ซึ่งมีคุณสมบัติเชิงการศึกษา เกี่ยวกับความหวานกลัวภัยหลายท่านและได้ให้ความหมายของความกลัวประภัยในรายงานการวิจัยหลายเล่ม

Gobiel & Greve (๒๐๐๓) และ Greve (๑๙๙๘) ได้ให้ความหมายความหวานกลัวภัย อาชญากรรมไว้ว่าถ้าด้วยโครงสร้างหลากหลายมิติของแนวคิดหลักซึ่งประกอบด้วยการรับรู้ ความรู้สึก และมิติด้านพฤติกรรมของความหวานกลัวภัยอาชญากรรม มิติด้านความรู้สึกที่มีมาก่อนปฏิริยา ด้านอารมณ์ที่แท้จริงและการตอบของการประเมินของปัจจุบัน ในส่วนของความเป็นไปได้ที่จะตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ส่วนมิติทางด้านพฤติกรรมเกิดขึ้นหลังจากมิติทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก และเป็นในสิ่งที่ปัจจุบันอ้างว่าจะทำที่เป็นปฏิริยา (ความหวานกลัวภัย) อาชญากรรมที่เขามีประสบการณ์

Stovic, Prul Besuch Fischhoff, and sorah Lichtenstein (๑๙๘๗, ๗๗) ได้ให้ความหมาย ความหวานกลัวภัยอาชญากรรมเทียบได้กับสภาพทางอารมณ์ที่หลากหลาย ทัศนคติ หรือการรับรู้ รวมทั้งความไม่ไว้วางใจต่อบุคคลอื่น ความกังวลใจ ความเสี่ยงที่รับรู้ได้ ความกลัวคนแปลกหน้า หรือความ恐怖หนักถึงเพื่อนบ้านที่ไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันหรือระเบียบวินัยน้อย

๒.๖.๒ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความหวานกลัวภัยอาชญากรรม

ความหวานกลัวภัยอาชญากรรมมีการศึกษามาเป็นระยะเวลานานแล้ว การศึกษา ความหวานกลัวภัยอาชญากรรมนำไปสู่การพัฒนาแนวทางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการที่จะทำให้ชุมชนที่ประชาชนพากอาศัยมีความปลอดภัยและน่าอยู่มากขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อความเป็นอยู่ และคุณภาพชีวิตของประชาชนในชุมชน (Hale, ๑๙๙๖) สิ่งนี้นับเป็นหน้าที่ที่สำคัญอย่างหนึ่งของเจ้าหน้าที่ตำรวจ มีการนิยามความหวานกลัวภัยอาชญากรรมไว้ตามรายหัวอย่างแต่โดยทั่วไปความหวานกลัวภัย อาชญากรรมเป็นผลกระทบอย่างหนึ่งของปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคม คือ อาชญากรรมทำให้ประชาชนในชุมชนเกิดความกลัวและแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ อันเป็นการตอบสนองต่ออาชญากรรม เช่น การหลีกเลี่ยงบริเวณที่เสี่ยงภัย การไม่ออกบ้านเวลาลงคืนการพกพาอาวุธ เพื่อป้องกันตัวเอง หรือพฤติกรรมอื่นๆ (Park, ๒๐๐๕) นอกจากนี้ยังหมายรวมถึงความกลัวจะตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมประเภทต่าง ๆ เช่น ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ชิงทรัพย์ หรือปล้นทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย ข่มขืน ลักพาตัวเรียกค่าไถ และวางแผน เป็นต้น ไม่ว่าเหตุการณ์นั้นอาจเกิดขึ้นกับตนเองหรือบุคคลในครอบครัว ไม่ว่าอาชญากรรมนั้นจะเกิดขึ้นภายในหรือภายนอกบ้านพัก อาคาร ร้านค้าหรือห้องพักทั้งกลางวัน และกลางคืน และให้หมายความรวมถึงความรู้สึกเกี่ยวกับการขาดประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนใหญ่ในการศึกษาวิจัยความหวานกลัวภัยอาชญากรรม จะมีการวัดความหวานกลัวภัยอาชญากรรมด้วยคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกปลอดภัยในระหว่างที่เดินกลับบ้านพักในตอนกลางคืน และคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกปลอดภัยขณะพักอาศัยอยู่ในบ้าน (Ruggles, ๑๙๙๘) โดยลักษณะของความหวานกลัวภัยอาชญากรรมเป็นความรู้สึกและอารมณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้รับรู้ถึงความเสี่ยงหรือโอกาสที่จะได้รับอันตราย ซึ่งอาการทางกายที่สามารถแสดงให้เห็นถึงความกลัว ที่กำลังเกิดขึ้นนั้นประกอบด้วยอัตราเต้นของหัวใจที่เร็วขึ้น ความดันโลหิตที่สูงขึ้น เป็นต้น อย่างไรก็ตามในการศึกษาครั้งนี้ ความหวานกลัวภัยอาชญากรรมหมายถึง ความรู้สึกไม่ปลอดภัย ความไม่มั่นคงในชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของตนเอง หรือบุคคลในครอบครัว ส่วนปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อ

ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมนั้นมีมากมายหลายอย่างด้วยกัน ได้แก่ ลักษณะส่วนบุคคล เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส การจ้างงาน เป็นต้น ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และสภาพแวดล้อมในชุมชน (Hignite, ๒๐๐๗) ผลการวิจัยส่วนใหญ่พบว่า เพศหญิงและคนมีอายุ จะมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมากกว่าเพศชายและคนอายุน้อย (Liska & Baccaglini, ๑๙๘๐) ผู้ที่มีระดับการศึกษาที่สูงจะมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำ (Dowler, ๒๐๐๓) ประชาชนที่มีครอบครัวแล้วจะมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมากกว่าประชาชนที่ยังไม่มีครอบครัว (Babb, ๑๙๙๒) คนที่มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาความไม่เป็นระเบียบร้อยในชุมชน และเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทำงานไม่มีประสิทธิภาพจะมีความหวาดกลัวภัยมากกว่าคนที่มองว่าชุมชนที่มีปัญหาเหล่านี้น้อย และเห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจทำงานดีมีประสิทธิภาพ (Dowler, ๒๐๐๓; Skogan & Maxfield, ๑๙๘๑) ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมจะสูงท่อนให้เห็นถึงความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของ ประชาชนในชุมชนอันเนื่องมาจากปัญหาอาชญากรรมที่มีอยู่ในชุมชนที่อยู่อาศัย ซึ่งแสดงให้เห็นถึง ความขาดประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจและการรักษา ความสงบเรียบร้อยบ้านเมืองจำเป็นจะต้องมีการปรับปรุงแก้ไขเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน และชุมชนโดยรวม ดังนั้นการศึกษาระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนจึงมีความสำคัญ ต่อการปรับปรุงพัฒนาการปฏิบัติงานของตำรวจให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ประพนธ์ สหัตถนา (๒๕๕๖ : ๑๖ - ๑๗) ศึกษาเรื่องประสิทธิภาพสถานีตำรวจนครบาล ความเชื่อมั่นของประชาชนต่อการปฏิบัติงานของตำรวจนครบาล ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๖ พบทว่าปัจจัย เพศ สถานภาพการทำงาน ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม การติดต่อหรือใช้บริการ กับตำรวจ ลักษณะที่พักอาศัย อายุ สถานภาพสมรส การศึกษา รายได้ และศาสนา มีความสัมพันธ์กับ ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จอมเดช ตรีเมฆ และคณะ (๒๕๕๗ : บกคดย่อ) ศึกษาความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม ของประชาชนในหมู่บ้านเมืองเอก ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี เพื่อศึกษาระดับ ความหวาดกลัวภัยต่ออาชญากรรมและความแตกต่างของระดับความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมของ ประชาชนในหมู่บ้านเมืองเอก รวมถึงความคิดเห็นต่อความรุนแรงของปัญหาอาชญากรรม ตลอดจน สาเหตุของปัญหาดังกล่าวในหมู่บ้านเมืองเอก พบร่วมกับการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัว ต่ออาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกพบว่า เพศ ประสบการณ์ เกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก และการรับทราบถึงปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกแตกต่างกัน ทำให้มีระดับความหวาดกลัวภัย ต่ออาชญากรรม ในหมู่บ้านเมืองเอกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑

๒.๖.๓ วิธีการศึกษาความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

๒.๖.๓.๑ วิธีการศึกษาที่พยายามอธิบายความแตกต่างในการให้ความเห็นถึงระดับความกลัว ที่เน้นถึงการรับรู้ (Perception) ของความอ่อนแอกองบุคคล และประสบการณ์ทางตรงและทางอ้อม (Vanden Herreveyhen ๒๐๑๐ : ๘๕) โดยแบ่งเป็น

(๑) ระดับการรับรู้ในเรื่องความปลอดภัย (Perception of safety questions) หรือเรียกว่า การบอกความรู้สึกของตนเอง (Emily Gray , Jonathan Jackson and Stephen Farrall LSE Research Online pp.๓) ที่ปัจจุบันประเมินตนเอง ซึ่งคำามเหล่านี้มักจะเป็นมาตรฐานในการสำรวจระดับความหวาดกลัวภัยในหลากหลายประเทศ เช่น ระดับความกังวล (หรือความกลัว ที่ใช้ใน

ประเทศสหรัฐอเมริกา) เกี่ยวกับอาชญากรรมเฉพาะประเภท หรือการรับรู้โอกาสที่จะตกเป็นเหยื่อ มาตรวัดแบบนี้แสดงให้เห็นถึงการปรับปรุงในเรื่องอารมณ์ที่เฉพาะเจาะจง หรือความเสี่ยงที่รับรู้ได้ที่ อ้างอิงไปถึงอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ เช่น การลักทรัพย์ การปล้นทรัพย์ หรือ ลarceny (Jonathan Jackson, ๒๐๐๕ : ๒) ซึ่งคำถามที่ใช้ในการวัดจะเป็นคำถามที่เกี่ยวกับระดับความรู้สึกปลอดภัย ที่ปัจเจกรู้สึกในพื้นที่ละแวกบ้าน รวมทั้งในเรื่องที่แตกต่างกันออกไป เช่น คุณรู้สึกปลอดภัย ระดับใด หรือคุณรู้สึกอย่างไรที่เดินคนเดียวในลະแวกบ้านตอนค่ำ คุณรู้สึกปลอดภัยแค่ไหนที่อยู่คนเดียวในบ้าน เพื่อนบ้านในเวลาค่ำ มีพื้นที่แวดล้อมที่คุณรู้สึกไม่ปลอดภัยเมื่อเดินในเวลากลางคืน ซึ่งรูปแบบในการศึกษา ระดับความรู้สึก

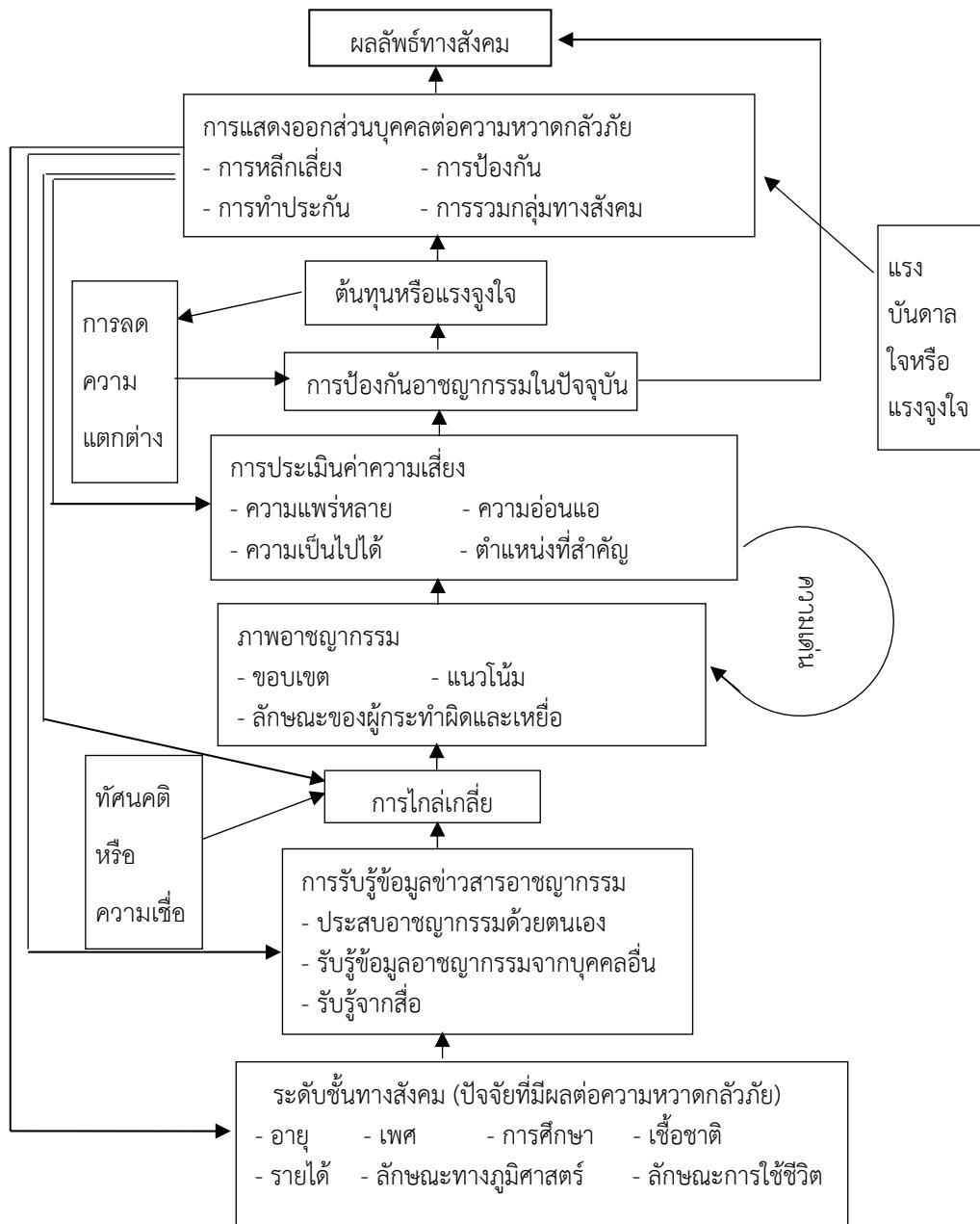
(ก) รูปแบบความกลัวหรือวิตกกังวลในอดีต

(ข) รูปแบบความกลัวหรือความวิตกกังวลในอนาคต

(๒) การรับรู้ในเรื่องความเสี่ยงภัยซึ่งเป็นผลของการที่ปัจเจกประเมินความแน่นอน ของสภาพสังคมของพวกราษฎรและสภาพแวดล้อมทางกายภาพในระดับใด หรือความรู้สึกหวาดกลัวภัย มีองค์ประกอบจากการประเมิน ความกลมเกลี่ยวของสังคม ความเห็นพ้องต้องกันทางจริยธรรม เช่นเดียวกับประสบการณ์ที่เฉพาะเจาะจงของความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม (Jonathan Jackson, ๒๐๐๕ : ๑-๓๙)

๒.๖.๓.๒ วิธีการศึกษาที่ค้นหาระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมโดยการใช้ชีวิต ในสังคมของคนทั่วไป หรือสภาพแวดล้อมประจำวันทางกายภาพ (Vanden Herreveyhen ๒๐๑๐ : ๔๕)

จากการศึกษา สาเหตุและบثرุปของความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม(The Fear of Crime : Causes and Consequences) ในงานสัมมนาเหยื่อวิทยา (vitimology Symposium) จากราสาร เกี่ยวกับกฎหมายอาชญากรรม และอาชญาวิทยา (Journal of Criminal Law and Criminology) พบว่า รูปแบบสำคัญของความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่นำไปปรากฏตามแผนภาพ ๒.๑



ภาพที่ ๖.๓ รูปแบบสำคัญของความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทั่วไป

จากภาพ ๒.๓ แสดงให้เห็นว่าระดับชั้นทางสังคมและการรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาชญากรรมไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์ด้วยตนเองหรือรับรู้ข้อมูลอาชญากรรมจากบุคคลอื่นหรือจากสื่อเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม แต่พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของแต่ละบุคคลจะไม่เท่ากันขึ้นอยู่กับทัศนคติหรือความเชื่อส่วนบุคคลในการประเมินความเสี่ยงอาชญากรรม และการแสดงออกส่วนบุคคลต่อความหวาดกลัวภัยอาชญากรณี้ไม่ว่าจะเป็นการหลีกเลี่ยง การป้องกัน การทำประกันหรือการรวมกลุ่มทางสังคม ต่างขึ้นอยู่กับต้นทุนหรือแรงบันดาลใจของแต่ละคนซึ่งมีความสอดคล้องกับ

งานวิจัยของหลายสถาบันในต่างประเทศซึ่งพบประเด็นข้อคำถามที่มีลักษณะเหมือนกันหรือใกล้เคียงกันดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒.๑

ตารางที่ ๒.๑ การเปรียบเทียบข้อคำถามการวัดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมประเภทต่อชีวิตร่างกาย และทรัพย์

ข้อคำถาม	สถาบัน/ประเทศ	British Crime Survey	Office for National statistic UK	Bracknell Forest council	Western Criminology Review Frank P.William	South Afrrica
๑.ท่านเดินในพื้นที่ละแวกบ้านของคุณ บ่อยแค่ไหนช่วงเวลากลางคืน	/					
๒.ท่านเดินคนเดียวในลະแวกบ้านเวลากลางคืน	/	/	/			
๓.ท่านเดินคนเดียวในลະแวกบ้านในเวลากลางวัน		/	/			
๔.ท่านเดินออกนอกลະแวกบ้านในเวลากลางวัน		/	/			
๕.ท่านอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน			/			
๖.ท่านอนุญาตให้ลูกไปโรงเรียนโดยลำพัง			/			
๗.ท่านใช้ขนส่งสาธารณะบ่อยแค่ไหน โดยที่คุณรู้สึกปลอดภัย			/			/
๘.เมื่อไปนอกลະแวกบ้านต้องมีคน ไปด้วยในช่วงกลางคืน					/	
๙.ท่านมักจะวางแผนหลีกเลี่ยงเส้นทาง อันตรายในการเดินทาง					/	
๑๐.ท่านมักจะนำสิ่งป้องกันไปด้วยเวลากลางคืน เช่น สูบข มีด ปืน					/	
๑๑.เมื่อขับรถยนต์หรือนั่งรถยนต์ล็อก ประตูเสมอ					/	
๑๒.ท่านโทรศัพท์บอกเพื่อนหรือญาติ เพื่อบอกว่าท่านถึงบ้านปลอดภัย					/	

ตารางที่ ๒.๑ (ต่อ) เปรียบเทียบข้อคำถามการวัดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมประเภทต่อชีวิต
ร่างกาย และทรัพย์

ข้อคำถาม	สถาบัน/ประเทศ	British Crime Survey	Office for National statistic UK	Bracknell Forest council	Western Criminology Review Frank P.William	South Africa
๑๓. เมื่อไปในอุบัติเหตุบ้านต้องมีคนไปด้วยตอนกลางวัน					/	
๑๔. ท่านมักจะมีปืน หรืออุปกรณ์ป้องกันตัวภายนอกบ้าน					/	
๑๕. ท่านมักจะนำอาวุธติดตัวไปด้วยเสมอ					/	
๑๖. ท่านมักจะมีสเปรย์พริกไทยติดตัวเสมอ					/	
๑๗. ท่านมักจะหลีกเลี่ยงนำเงินสดติดตัวมากๆ					/	
๑๘. ท่านเก็บปืนหรืออาวุธป้องกันตัวไว้ในบ้าน					/	
๑๙. ท่านติดตั้งอุปกรณ์รักษาความปลอดภัยภายในหรือภายนอกบ้าน					/	
๒๐. ท่านล็อกประตูหน้าต่างเสมอ					/	
๒๑. ท่านตั้งกลุ่มป้องกันอาชญากรรมกับเพื่อนบ้าน					/	
๒๒. ท่านติดตั้งล็อคพิเศษในบ้าน					/	
๒๓. ท่านมีโทรศัพท์ในบ้านที่อยู่ในบ้าน					/	
๒๔. ท่านติดตั้งรั้วลาดหนามหรือเศษกระจากบนกำแพงบ้าน					/	
๒๕. ท่านติดตั้งไฟส่องสว่างนอกบ้าน					/	

ตารางที่ ๒.๑ (ต่อ) เปรียบเทียบข้อคำถามการวัดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมประเภทต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์

ข้อคำถาม	สถาบัน/ประเทศ	British Crime Survey	Office for National statistic UK	Bracknell Forest council	Western Criminology Review Frank P.William	South Afrfica
๒๖. ท่านมีสุนัขสำหรับเฝ้าบ้านเฉพาะ					/	
๒๗. ท่านลักเลขที่ทรัพย์สิน					/	
๒๘. ท่านมีสติ๊กเกอร์เตือนที่หน้าต่าง ประตู					/	
๒๙. ท่านเปลี่ยนภูมิทัศน์รอบบ้าน เช่น ตัดต้นไม้ หญ้าที่รกร้างสุดห้ายที่ไปเที่ยว ทำสิ่งเหล่านี้หรือไม่					/	
๓๐. หยุดหรือให้ยืนหนังสือพิมพ์เข้าไป ในบ้าน					/	
๓๑. หยุดส่งจดหมายหรือให้เอกสารเข้าบ้าน					/	
๓๒. ให้มีคนเฝ้าบ้าน					/	
๓๓. เปิดสวิตซ์ไฟฟ้าอัตโนมัติ					/	
๓๔. ท่านยอมให้เด็กวิ่งเล่นในละแวกบ้าน						/
๓๕. ท่านสามารถเดินเล่น รอคน ในสวนสาธารณะ						/
๓๖. ท่านเดินไปทำงานในเมือง						/

จากการศึกษาวรรณกรรมต่างประเทศและในประเทศไทยเกี่ยวกับการสร้างเครื่องมือวัดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ ตัวชี้วัดด้านพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของแต่ละบุคคลจะไม่เท่ากันขึ้นอยู่กับทัศนคติหรือความเชื่อส่วนบุคคล ในการประเมินความเสี่ยงอาชญากรรม และการแสดงออกส่วนบุคคลต่อความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม ไม่ว่าจะเป็นการหลีกเลี่ยง การป้องกัน การทำประกัน หรือการรวมกลุ่มทางสังคม ต่างขึ้นอยู่กับต้นทุน หรือแรงบันดาลใจของแต่ละคน การสร้างเครื่องมือวัดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมที่ได้มาตรฐาน และมีความน่าเชื่อถือจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญที่มีความชำนาญในแต่ละด้านที่ต่างกัน ในการตรวจสอบเครื่องมือเพื่อให้เกิดความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหา (Content Validity) ด้วยการหาค่า IOC (Index of item Objective Congruence) และนำเครื่องมือไปทดลองใช้เพื่อหาความแม่นตรงและความเชื่อถือได้(Reliability) โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลfaของ

ค่อนบาร์ช (Cronbach's Alpha Coefficient: α Coefficient) และการหาความสัมพันธ์รายข้อโดยใช้ค่า Corrected Item Total Correlation

๒.๗ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พิพัฒน์ ชุมมนีกุล (๒๕๔๓) ศึกษาความหวานกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน โดยศึกษาเฉพาะที่ตำบลสำโรงเหนือและตำบลเทพารักษ์ พบร่วมกับ ประชาชนรู้สึกหวานกลัวภัยอาชญากรรมประเภทความผิดต่อชีวิต ร่างกาย มากที่สุด รองลงมาคือ ความผิดต่อทรัพย์และความผิดต่อเพศ สำหรับช่วงเวลาที่รู้สึกหวานกลัวภัยอาชญากรรมมากที่สุด คือ เวลากลางคืนหลังเที่ยงคืน (๐๐.๐๑ – ๐๖.๐๐ น.) รองลงมา คือ เวลากลางคืนก่อนเที่ยงคืน (๑๘.๐๑ – ๒๔.๐๐ น.)

ไกรวิน วัฒนสิน (๒๕๔๖) ศึกษาความหวานกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนที่พักอาศัยในชุมชนแออัดคล่องเตย พบร่วมกับ ประชาชนส่วนใหญ่มีระดับความหวานกลัวภัยอาชญากรรม ในระดับปานกลาง อาชญากรรมที่ประชาชนส่วนใหญ่มีความหวานกลัวภัยมากที่สุด ได้แก่ เพลิงไหม้โดยประมาท การลอบวางเพลิง และชิงทรัพย์ ตามลำดับ ประชาชนเชื่อว่าสาเหตุของอาชญากรรมเกิดจากกลุ่มผู้เสพและค้ายาเสพติด ในชุมชน และการวางแผนเพื่อไล่ที่อยู่อาศัย และจากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ สถิติแบบทดสอบพหุคูณ พบร่วมกับ ตัวแปรต้นที่สามารถพยากรณ์ระดับความหวานกลัวภัยฯ ได้แก่ การรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม, เพศ, ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม, การรับรู้สภาพแวดล้อมในชุมชน และทศนคติที่มีต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจในการป้องกันอาชญากรรม และนอกจากนี้ยังพบว่า พฤติกรรมการแสดงออกของประชาชนส่วนใหญ่เมื่อเกิดความหวานกลัวภัยอาชญากรรม มีระดับปานกลาง โดยแสดง พฤติกรรมการหลีกเลี่ยง, พฤติกรรมการมีส่วนร่วม, พฤติกรรมการป้องกัน และพฤติกรรมการผูกมิตร เรียงตามลำดับ ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย ได้แก่ การนำแนวคิดเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชน มาใช้เป็นหลักในการทำการตรวจ, การปรับเปลี่ยนทศนคติและรูปแบบการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ, ในพื้นที่ที่มุ่งเน้นการแก้ปัญหาและพัฒนาปรับปรุงโครงการแก้ปัญหายาเสพติดในพื้นที่ รวมทั้ง การปรับปรุงสภาพแวดล้อมของชุมชนให้ดีขึ้น

ธิติวัฒน์ ฤชานุกุล (๒๕๔๗) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความหวานกลัวอาชญากรรมของผู้หญิง ในเขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร พบร่วมกับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความหวานกลัวอาชญากรรม ประเภทการฆาตกรรมและการลักทรัพย์ เป็นอันดับ ๑ รองลงมาคือ อาชญากรรมประเภทการทำร้ายร่างกาย การซิงทรัพย์หรือการวิ่งราวทรัพย์ การลักทรัพย์ในเคหสถานและการโจกรกรรมรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ เป็นอันดับ ๒ และอาชญากรรมประเภทการปล้นทรัพย์และการข่มขืนกระทำชำเรา เป็นอันดับ ๓

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการวิจัย

๓.๑ รูปแบบและวิธีการวิจัย

การวิจัยโครงการ การสร้างเครื่องมือวัดความหาดกลัวภัยอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ของผู้สูงอายุ ได้แบ่งออกเป็น ๒ ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ ๑ คือ การตรวจสอบเครื่องมือวัดความหาดกลัวภัยอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ของผู้สูงอายุโดยผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้เกิดความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหา (Content Validity) ด้วยการหาค่า IOC (Index of Item Objective Congruence) โดยกำหนดให้ ข้อคำถามใดมีความสอดคล้องผู้เชี่ยวชาญจะให้ค่าเป็น “+๑” แต่ถ้าผู้เชี่ยวชาญเห็นว่า ข้อคำถามข้อนี้ไม่มี ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์จะให้ค่าเป็น “-๑” และในกรณีที่ผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าข้อคำถามข้อนี้ มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือไม่ก็จะให้ค่าเป็น “๐” ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือครั้งนี้ มีผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีความชำนาญในแต่ละด้านที่ต่างกัน จำนวน ๓ คน ได้แก่

๑. ดร.เกียรติอนันต์ ล้วนแก้ว อาจารย์ประจำคณะศรีษะศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีความเชี่ยวชาญด้านศรีษะศาสตร์การพัฒนา นโยบายสาธารณะ ศรีษะศาสตร์การศึกษา ศรีษะศาสตร์แรงงาน ศรีษะศาสตร์การเกษตร ศรีษะศาสตร์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เอสเอ็มอี และเป็นนักวิจัยด้านนโยบายสาธารณะประจำ ผลงานการวิจัยล่าสุด คือ การจัดทำดัชนี เข้าถึงกระบวนการยุติธรรมและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ว่าจ้างโดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม

๒. นางสาวศิริวรรณ อรุณพิพิญไพบูลย์ ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านผู้สูงอายุ กรมกิจการผู้สูงอายุ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีความเชี่ยวชาญด้านนโยบายและ แผนระดับชาติด้านผู้สูงอายุ งานวิชาการด้านผู้สูงอายุ และงานต่างประเทศด้านผู้สูงอายุ

๓. พ.ต.อ.คลัง เสถียรอนศรีษะ ผกก.กลุ่มงานวิจัยและประเมินผล ๒ กองวิจัย คุณวุฒิแต่งตั้ง วิทยาศาสตรบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทร์ คุณวุฒิเพิ่มเติม พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต จากสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และมีความสามารถพิเศษด้านการสอนการใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

ส่วนที่ ๒ คือ การทดลองใช้เครื่องมือเพื่อหาความแม่นตรง และความเชื่อถือได้ (Reliability) โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลfaของคอนบาร์ช (Cronbach's Alpha Coefficient: α Coefficient) และการหาความสัมพันธ์รายข้อโดยใช้ค่า Corrected Item Total Correlation

(๑) ศึกษาทำความเข้าใจวิธีการและขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวัดความหาดกลัวภัยอาชญากรรมประเภทต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ของผู้สูงอายุ และทบทวนวรรณกรรม ที่เกี่ยวกับความหาดกลัวภัยอาชญากรรม จากนั้นนำมาสร้างเป็นข้อคำถาม (๒) นำข้อคำถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจและให้คะแนนเพื่อวัดความตรงตามเนื้อหา (๓) นำข้อคำถามมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ (๔) นำมาตรวจสอบความเป็นปรนัย (objectivity) ของคำถามและความชัดเจนของภาษาที่ใช้ (๕) นำข้อคำถามไปทดลองเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างผู้สูงอายุมีลักษณะ

ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการเก็บจริงมากที่สุด จำนวน ๑๐๐ ตัวอย่าง เพื่อนำมาวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือด้านความเที่ยง (reliability) (๖) ปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามอีกครั้งหนึ่ง (๗) นำคำถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างทั้งประเทศ เพื่อหาว่าข้อคำถามแต่ละข้อที่ได้สร้างขึ้นนั้นเหมาะสมที่จะใช้วัดความหวานกลั่วภายในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ ของผู้สูงอายุ หรือไม่

- สถานที่ทำการทดลอง/เก็บข้อมูล

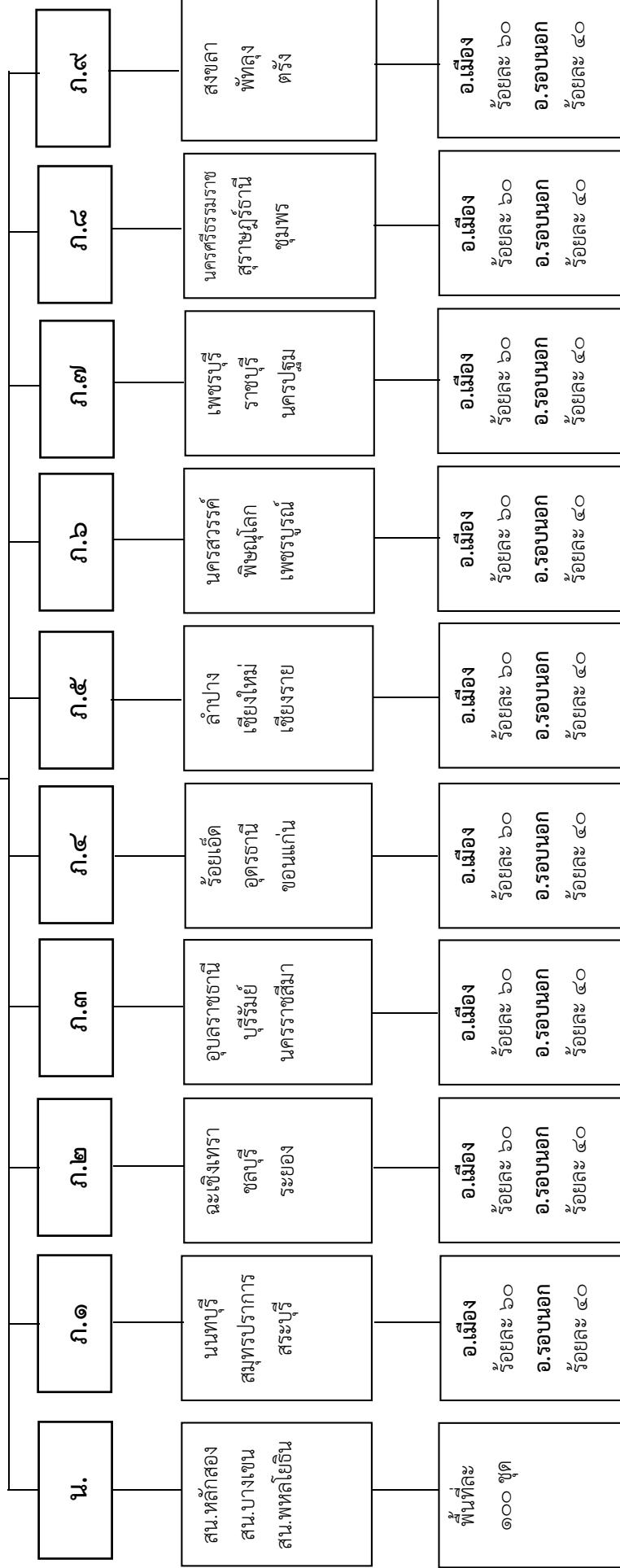
- สถานที่ที่ใช้ในการทดลอง/เก็บข้อมูล ได้แก่ จังหวัดที่มีจำนวนผู้สูงอายุ อายุอยู่ในช่วง ๖๐ ปีขึ้นไป จากอันดับ ๑ - ๓ ของจังหวัดที่มีจำนวนผู้สูงอายุมากที่สุด ในตัวจังหวัดภาค ๑ - ๙ และจากกองบังคับ การในสังกัดของกองบัญชาการตำรวจนครบาล โดยเก็บข้อมูลจากผู้สูงอายุ จังหวัดละ ๑๐๐ ตัวอย่าง รวมทั้งสิ้น ๓,๐๐๐ ตัวอย่าง

- รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

- จัดทำรายงานผลการศึกษา

๓.๒ ประชุมคณะกรรมการคุ้มครองฯ

ผู้ทรงอิทธิพล



๗๕

ภาพที่ ๓.๓ ภาพการกำหนดประเด็นการกลุ่มตัวอย่าง

จากภาพที่ ๓.๑ การกำหนดประชากรกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลการสร้างเครื่องมือวัดความหวานกลัวภัยอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ ของผู้สูงอายุ แบ่งเป็น

๓.๑.๑ ประชากร คือ ประชาชนผู้สูงอายุในประเทศไทย

๓.๑.๒ ประชากรกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้สูงอายุที่มีอายุอยู่ในช่วง ๖๐ ปี ขึ้นไป โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random sampling) และแต่ละภูมิภาคจะเลือกจังหวัดในการเก็บข้อมูลตามสถิติจำนวนผู้สูงอายุมากที่สุด ๓ จังหวัดแรกของกองบัญชาการตำรวจนครบาลซึ่งขนาดของประชากรกลุ่มตัวอย่างใช้หลักการของ Taro Yamane ณ ระดับความเชื่อมั่นที่ ๙๕% และได้ประชากรกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๓,๐๐๐ คนโดยเก็บในพื้นที่ อำเภอเมือง ร้อยละ ๖๐ และอำเภอรอบนอก ร้อยละ ๔๐ โดยใช้แบบสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

๓.๓ เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยแบ่งข้อคำถามออกเป็น ๓ ด้าน คือ ด้านที่ ๑ ข้อมูลทั่วไป

ด้านที่ ๒ ความหวานกลัวภัยอาชญากรรมประเภทต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ ของผู้สูงอายุ

ด้านที่ ๓ พฤติกรรมการแสดงออกถึงความหวานกลัวภัยอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ ของผู้สูงอายุ

๓.๔ การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ใช้เวลาทั้งสิ้น ๑ ปี โดยแบ่งข้อมูลออกเป็น ๒ ประเภท คือ

๓.๔.๑ ข้อมูลปฐมภูมิ ได้แก่ ข้อมูลที่ได้จากการแบบสอบถาม จำนวน ๓,๐๐๐ ชุด จากจังหวัดที่มีสถิติผู้สูงอายุมากที่สุด ๓ จังหวัดแรกของตำรวจนครบาล ๑ - ๙ และจากการบังคับการในสังกัดของกองบัญชาการตำรวจนครบาล โดยในพื้นที่ ภ.๑ ได้แก่ จังหวัดนนทบุรี สมุทรปราการ และพระนคร ภ.๒ ได้แก่ จังหวัดฉะเชิงเทรา ชลบุรี และระยอง, ภ.๓ ได้แก่ จังหวัดอุบลราชธานี บุรีรัมย์ และนครราชสีมา ภ.๔ ได้แก่ จังหวัดร้อยเอ็ด อุดรธานี และขอนแก่น, ภ.๕ ได้แก่ จังหวัดลำปาง เชียงใหม่ และเชียงราย, ภ.๖ ได้แก่ จังหวัดนครศรีธรรมราช พิษณุโลก และเพชรบูรณ์, ภ.๗ ได้แก่ เพชรบุรี ราชบุรี และนครปฐม, ภ.๘ ได้แก่ นครศรีธรรมราช สุราษฎร์ธานี และชุมพร, ภ.๙ ได้แก่ จังหวัด สงขลา พัทลุง และ ตรัง, บช.น. ได้แก่ สน.หลักสอง สน.บางเขน และพหลโยธิน

๓.๔.๒ ข้อมูลทุติยภูมิ ได้แก่ ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยต่างประเทศและในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับความหวานกลัวภัยอาชญากรรม แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำตัวชี้วัด

๓.๕ การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์เชิงประมาณหาค่า IOC (Index of Item Objective Congruence) เพื่อวัดความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับตัวถุประสงค์หรือเนื้อหา (Content Validity) ค่าสัมประสิทธิ์แอลfaของคอนบาร์ช (Cronbach's Alpha Coefficient: α Coefficient) เพื่อหาค่าความเชื่อถือได้ (Reliability) และการหาความสัมพันธ์รายข้อโดยใช้ค่า Corrected Item Total Correlation

บทที่ ๔

ผลการศึกษาวิจัย

จากการบททวนวรรณกรรมความหวานกล้วยอาชญากรรมทั่วไป พบร่วมดับชั้นทางสังคมและการรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาชญากรรมไม่ว่าจะเป็นประสบอาชญากรรมด้วยตนเองหรือรับรู้ข้อมูลอาชญากรรมจากบุคคลอื่นหรือจากสื่อเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความหวานกล้วยอาชญากรรม แต่พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความหวานกล้วยอาชญากรรมของแต่ละบุคคลจะไม่เท่ากันขึ้นอยู่กับทัศนคติหรือความเชื่อส่วนบุคคลในการประเมินความเสี่ยงอาชญากรรม และการแสดงออกส่วนบุคคลต่อความหวานกล้วยอาชญากรรมไม่ว่าจะเป็นการหลีกเลี่ยง การป้องกัน หรือการรวมกลุ่มทางสังคม ต่างขึ้นอยู่กับต้นทุนหรือแรงบันดาลใจของแต่ละคนจากการศึกษาดังกล่าวพบผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้นมาจำนวน ๗๑ ข้อเพื่อที่จะใช้เป็นเครื่องมือวัดความหวานกล้วยอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน ๓ คนประเมินผลความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถามตามวัตถุประสงค์หรือเนื้อหาของการวิจัยหรือไม่โดยกำหนดให้ข้อคำถามใดมีความสอดคล้องผู้เชี่ยวชาญจะให้ค่าเป็น “+๑” แต่ถ้าผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าข้อคำถามข้อนั้นไม่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์จะให้ค่าเป็น “-๑” และในกรณีที่ผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าข้อคำถามข้อนั้นมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือไม่ก็จะให้ค่าเป็น “๐” ซึ่งได้ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) การตรวจสอบค่าความสอดคล้องตรงตามวัตถุประสงค์หรือเนื้อหา จากข้อคำถามทั้งหมด ๗๑ ข้อ มีคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหาใช้ความสอดคล้อง ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีมากกว่า ๐.๕ ตามที่ ล้วน สายยศ, อังคณา สายยศ (๒๕๔๓ : ๒๔) สุวิมล ติรakananthat (๒๕๔๓) และ ประพงษ์ พสุนันท์ (๒๕๔๔) ที่กล่าวว่า ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จะต้องมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ ๐.๕ เกณฑ์การพิจารณาความตรงของเนื้อหาใช้ความสอดคล้อง ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีมากกว่าหรือเท่ากับ ๐.๕ ถือว่าเป็นข้อความที่มีความตรง (วรรณดี แสงประทีป ๒๕๔๑ : ๒๓๐) ปรากฏตามตารางที่ ๔.๑

ตารางที่ ๔.๑ ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถามจากผู้เชี่ยวชาญ

ข้อคำถาม	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ ๑	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ ๒	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ ๓	ค่า IOC	ค่าความ สอดคล้อง
ความรู้สึกหวานกลัวที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางด้านร่างกายและเพศ					
๑. ถูกตอบตี ชก ต่อย	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๒. ถูกว้าวสีขาวข้ามเสื้อตัว	๐	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๓. ถูกช้อม บีบคอ เตะ	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๔. ถูกข่มขู่เพื่อทำให้กลัว	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๕. ถูกข่มขู่โดยใช้อาวุธ เช่น ไม้มีดปืน	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕

ตารางที่ ๔.๑ (ต่อ) ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถามจากผู้เชี่ยวชาญ

ข้อคำถาม	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ ๑	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ ๒	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ ๓	ค่า IOC	ค่าความ สอดคล้อง
๖. ถูกกักจัง ถูกจำคัดพื้นที่	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๗.ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้าย ร่างกาย	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๘. ถูกลวน威名ทางเพศ	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๙. ถูกล่วงละเมิดทางเพศ	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๑๐. ถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๑๑. ถูกระทำอนาคต	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๑๒. แต่เนื้อต้องตัวโดยไม่ได้รับ อนุญาต	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
ความรู้สึกหวาดกลัวที่จะตกเป็นเหยื่อ ทางทรัพย์สิน และ การฉ้อโกง					
๑๓. ถูกรีดเอาทรัพย์สิน	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๑๔. ถูกยกยอก หลอกหลวงเอาเงิน หรือ ทรัพย์สินไป	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๑๕. ถูกยกยกออกหลอกเอาเบี้ย ผู้สูงอายุไป	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๑๖. ถูกข่มขู่ บังคับเอาทรัพย์สิน เงิน ไป	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๑๗. ถูกข่มขู่ ทรัพย์สิน เงินไป	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๑๘. ถูกเปลี่ยนแปลงเอกสารส่วนตัว ของผู้สูงอายุไปทำให้เสียหาย	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๑๙. ถูกหลอกให้โอนทรัพย์สินโดยไม่ สมควรใจ	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
ความรู้สึกด้านความมั่นคงปลอดภัย					
๒๐. อุญในบ้านเวลากลางวัน	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๒๑. อุญในบ้านเวลากลางคืน	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕

ตารางที่ ๔.๑ (ต่อ) ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถามจากผู้เชี่ยวชาญ

ข้อคำถาม	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ ๑	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ ๒	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ ๓	ค่า IOC	ค่าความ สอดคล้อง
๒๗.เดินแคลบปริเวณบ้าน หรือหมู่บ้าน เวลากลางวัน	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๒๘.เดินแคลบปริเวณบ้าน หรือหมู่บ้าน เวลากลางคืน	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๒๙.เดินบนถนนในเมืองเวลา กลางคืน	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
พฤติกรรมหลีกเลี่ยง					
๒๕.ไม่อยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๒๖.ไม่เก็บของมีค่า เช่น ทรัพย์สิน เงิน ทอง ไว้กับตัว	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๒๗.ไม่เก็บเอกสารส่วนตัวสำคัญไว้กับ ตัว	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๒๘.ไม่ใส่เครื่องประดับมีค่าไว้กับตัว	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๒๙.ไม่ไปในสถานที่ที่มีพิรภพซึ่งมาตั้งวง ดีมสุรา หรือมาเดินตรอกยุ่งตามทางเดินเท่า	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
พฤติกรรมป้องกัน					
๓๐.ลือคุณภาพหน้าต่างเสมอ	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๓๑.ไม่อยู่บ้านตามลำพัง	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๓๒.ไม่เก็บเงินสด หรือทรัพย์สินมีค่า จำนวนมากไว้ในบ้านขณะไม่อยู่บ้าน	+๑	○	+๑	+๐.๖๗	>๐.๕
๓๓.เมื่อไปนอกลักษณะบ้าน ต้องมี คนไปด้วยในช่วงเวลากลางคืน	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
๓๔.เมื่อไปนอกลักษณะบ้าน ต้องมี คนไปด้วยในช่วงเวลากลางวัน	+๑	+๑	+๑	+๑	>๐.๕
พฤติกรรมรวมกลุ่มทางสังคม					
๓๕.ร่วมกิจกรรมกลุ่มผู้สูงอายุ หรือ ชุมชนผู้สูงอายุ	+๑	○	○	+๐.๓๓	<๐.๕
๓๖.ตั้งกลุ่มป้องกันอาชญากรรมใน กลุ่มผู้สูงอายุ	-๑	+๑	○	○	<๐.๕

จากตารางที่ ๔.๑ ได้พิจารณาความสอดคล้องจากสูตรการคำนวณดัชนีความสอดคล้อง

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ

IOC คือ ความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์หรือเนื้อหา กับข้อคำถาม

$\sum R$ คือ ผลรวมของคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

เกณฑ์ในการพิจารณาค่าความสอดคล้อง (IOC) ควรมีค่าเป็นบวก และเท่ากับ +.๕๐ หรือมากกว่าจะเป็นข้อคำถามที่สามารถนำไปใช้ได้ (เชาว์ อินไย ๒๕๕๑:๒๘๑) ส่วนข้อคำถามที่มีค่าความสอดคล้อง (IOC) ต่ำกว่า +0.๕ ได้ตัดข้อคำถามนั้นทิ้งไป และได้นำข้อคำถามที่มีค่าความสอดคล้อง (IOC) มากกว่า +0.๕ มาเป็นข้อคำถามวัดความหวานกล้วภัยอาชญากรรม ซึ่งข้อคำถามเป็นเรื่องเกี่ยวกับการแสดงออกของพฤติกรรมและการวัดความถี่ที่เกิดความรู้สึกกังวลที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการป้องกันอาชญากรรมและพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการหลีกเลี่ยงการเกิดอาชญากรรม และมีข้อคำถามที่มีระดับการวัดตั้งแต่ ๓ ระดับขึ้นไป ทั้งหมด ๓๖ ข้อ ไปหาความเชื่อถือได้ของชุดคำถามซึ่งได้ผลปรากฏตามตารางที่ ๔.๒

ตารางที่ ๔.๒ ค่า Cronbach's Alpha if Item Deleted ของข้อคำถาม

ข้อคำถาม	Cronbach's Alpha if Item Deleted
รวมค่าความเชื่อมั่นทุกข้อคำถาม	๐.๙๔๕
๑. ถูกตอบ ตี ชนิดตอย	๐.๙๔๒
๒. ถูกหวังสิ่งของเข้าใส่ตัว	๐.๙๔๒
๓. ถูกซ้อม เปบคอ เดอะ	๐.๙๔๒
๔. ถูกช่มชูเพื่อทำให้กลัว	๐.๙๔๒
๕. ถูกช่มชูโดยใช้อาวุธ เช่น ไม้ มีด ปืน	๐.๙๔๒
๖. ถูกกัดขึ้น ถูกจำกัดพื้นที่	๐.๙๔๒
๗. ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกาย	๐.๙๔๒
๘. ถูกลวนلامทางเพศ	๐.๙๔๒
๙. ถูกล่อหลอกทางเพศ	๐.๙๔๒
๑๐. ถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์	๐.๙๔๒
๑๑. ถูกกระทำอนาจาร	๐.๙๔๓
๑๒. แตะเนื้อต้องตัวโดยไม่ได้รับอนุญาต	๐.๙๔๒
๑๓. ถูกรีดได้เอาทรัพย์สิน	๐.๙๔๒
๑๔. ถูกยักยก หลอกลวงเอาเงิน หรือทรัพย์สินไป	๐.๙๔๓
๑๕. ถูกยักยกหลอกเอาเบี้ยผู้สูงอายุไป	๐.๙๔๒
๑๖. ถูกช่มชู บังคับเอาทรัพย์สิน เงินไป	๐.๙๔๒
๑๗. ถูกขโมยทรัพย์สิน เงิน หรือสิ่งของไป	๐.๙๔๒
๑๘. ถูกเปลี่ยนแปลงเอกสารส่วนตัวของผู้สูงอายุไปทำให้เสียหาย	๐.๙๔๒
๑๙. ถูกหลอกให้โอนทรัพย์สินโดยไม่สมัครใจ	๐.๙๔๒
ความรู้สึกด้านความมั่นคงปลอดภัย	
๒๐. อุ่นในบ้านเวลาลงวัน	๐.๙๔๖
๒๑. อุ่นในบ้านเวลาลงคืน	๐.๙๔๖
๒๒. เดินແຄบบริเวณบ้าน หรือหมู่บ้านเวลาลงวัน	๐.๙๔๕
๒๓. เดินແຄบบริเวณบ้าน หรือหมู่บ้านเวลาลงคืน	๐.๙๔๕
๒๔. เดินบนถนนในเมืองเวลาลงคืน	๐.๙๔๕
พฤติกรรมหลีกเลี่ยง	
๒๕. ไม่อยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง	๐.๙๔๕
๒๖. ไม่เก็บของมีค่า เช่น ทรัพย์สิน เงิน ทอง ไว้กับตัว	๐.๙๔๕
๒๗. ไม่เก็บเอกสารส่วนตัวที่สำคัญไว้กับตัว	๐.๙๔๕
๒๘. ไม่ใส่เครื่องประดับมีค่าไว้กับตัว	๐.๙๔๕
๒๙. ไม่ไปในสถานที่ที่มีพากขี้เมด้างดึงดื่มสรุรา หรืออุกมาดินตรรอยู่ตามทางเดินเท้า	๐.๙๔๕

พฤติกรรมป้องกัน	
๓๐. ตือคประทูหน้าต่างเสมอ	๐.๙๔๖
๓๑. เมื่อยู่บ้านตามลำพัง	๐.๙๔๕
๓๒. ไม่เข็บเงินสด หรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากไว้ในบ้านขณะไม่อยู่บ้าน	๐.๙๔๕
๓๓. เมื่อไปนอกรอบบ้าน ต้องมีคนไปด้วยในช่วงเวลากลางคืน	๐.๙๔๗
๓๔. เมื่อไปนอกรอบบ้าน ต้องมีคนไปด้วยในช่วงเวลากลางวัน	๐.๙๔๘
พฤติกรรมรวมกลุ่มทางสังคม	
๓๕. ร่วมกิจกรรมกลุ่มผู้สูงอายุ หรือชุมชนผู้สูงอายุ	๐.๙๔๙
๓๖. ตั้งกลุ่มป้องกันอาชญากรรมในกลุ่มผู้สูงอายุ	๐.๙๔๗

*หมายเหตุ Cronbach's Alpha if Item Deleted คือ การหาค่าความเชื่อถือได้ (Reliability Statistics) โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟารอนบาก เพื่อบอกถึงความเชื่อถือได้ของชุดคำถามเมื่อตัดข้อคำถามนั้น

จากตารางที่ ๔.๒ ในการหาค่าความเชื่อถือได้ (Reliability Statistics) ใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟารอนบาก(Cronbach's Alpha Method) เป็นค่าความเชื่อถือได้ที่คำนวนหาได้จากสูตร

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ

α คือ ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม

n คือ จำนวนข้อของแบบสอบถาม

s_i^2 คือ ความแปรปรวนของแบบสอบถามรายข้อ

s_t^2 คือ ความแปรปรวนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

ซึ่งพบว่า ค่าความเชื่อถือได้ (Reliability Statistics) รวมทุกข้อคำถามที่มีระดับการวัดตั้งแต่ ๓ ระดับขึ้นไป อยู่ที่ ๐.๙๔๕ และเมื่อพิจารณาค่าความเชื่อถือได้ (Reliability Statistics) เป็นรายข้อ พบว่ามีค่ามากกว่า ๐.๗ ทุกข้อซึ่งเป็นไปตามข้อแนะนำของ Nunnally และ Bernstein (๑๙๘๕) ที่ว่า เครื่องมือวัดควรมีค่าความเชื่อถือได้ที่ ๐.๗ ขึ้นไปจึงจะเป็นที่ยอมรับได้ และเมื่อนำข้อคำถามมาหา ความสัมพันธ์รายข้อปรากฏตามตารางที่ ๔.๓

ตารางที่ ๔.๓ การหาค่าความสัมพันธ์รายข้อ (Corrected Item Total Correlation)

ข้อคำถาม	Corrected Item Total Correlation
ความรู้สึกハウดกลัวที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางด้านร่างกาย และเพศ	
๑.ถูกตอบ ตี ชกต่อย	๐.๘๐๖
๒.ถูกขว้างสิ่งของเข้าใส่ตัว	๐.๘๑๙
๓.ถูกซ้อม บีบคอก เตะ	๐.๘๒๐
๔.ถูกข่มขู่เพื่อทำให้กลัว	๐.๘๓๓
๕.ถูกข่มขู่โดยใช้อาวุธ เช่น ไม้ มีด ปืน	๐.๘๑๙
๖.ถูกกักขัง	๐.๘๑๗
๗.ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกาย	๐.๘๑๗
๘.ถูกลวนลามทางเพศ	๐.๘๑๗
๙.ถูกล่วงละเมิดทางเพศ	๐.๘๑๗
๑๐.ถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์	๐.๘๒๓
๑๑.ถูกระยะทำนานาจาร	๐.๗๓๐
๑๒.แตะเนื้อต้องตัวโดยไม่ได้รับอนุญาต	๐.๘๒๑
ความรู้สึกハウดกลัวที่จะตกเป็นเหยื่อทางทรัพย์สิน และ การฉ้อโกง	
๑๓.ถูกเรียดได้เอาทรัพย์สิน	๐.๘๐๕
๑๔.ถูกยกยอก หลอกลวงเอาเงิน หรือทรัพย์สินไป	๐.๗๗๗
๑๕.ถูกยกยอกหลอกเอาเบี้ยผู้สูงอายุไป	๐.๘๐๗
๑๖.ถูกข่มขู่ บังคับเอาทรัพย์สินไป เงินไป	๐.๘๐๕
๑๗.ถูกโมยทรัพย์สิน เงิน หรือสิ่งของไป	๐.๗๘๑
๑๘.ถูกเปลี่ยนแปลงเอกสารส่วนตัวของผู้สูงอายุไปทำให้เสียหาย	๐.๘๑๔
๑๙.ถูกหลอกให้โอนทรัพย์สินโดยไม่สมัครใจ	๐.๘๐๒
ความรู้สึกด้านความมั่นคงปลอดภัย	
๒๐.อยู่ในบ้านเวลากลางวัน	๐.๔๓๔
๒๑.อยู่ในบ้านเวลากลางคืน	๐.๔๒๕
๒๒.เดินแคลบบริเวณบ้าน หรือหมู่บ้านเวลากลางวัน	๐.๔๙๐
๒๓.เดินแคลบบริเวณบ้าน หรือหมู่บ้านเวลากลางคืน	๐.๔๙๒
๒๔.เดินบนถนนในเมืองเวลากลางคืน	๐.๔๐๕
พฤติกรรมหลีกเลี่ยง	
๒๕.ไม่อยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง	๐.๔๕๘
๒๖.ไม่เก็บของมีค่า เช่น ทรัพย์สิน เงิน ทอง ไว้กับตัว	๐.๔๗๔
๒๗.ไม่เก็บเอกสารส่วนตัวที่สำคัญไว้กับตัว	๐.๔๙๓
๒๘.ไม่ใส่เครื่องประดับมีค่าไว้ขับตัว	๐.๔๗๗

ตารางที่ ๔.๓ (ต่อ) การหาค่าความสัมพันธ์รายข้อ (Corrected Item Total Correlation)

ข้อคำถาม	Corrected Item Total Correlation
๒๙.ไม่ไปในสถานที่ที่มีเพวกซึ่มมาตั้งวงดื่มสุรา หรืออุกਮาเดินเตร่อยู่ตามทางเดินเท้า	๐.๔๕๙
๓๐.ล็อกประตูหน้าต่างเสมอ	๐.๒๖๙
๓๑.ไม่อยู่บ้านตามลำพัง	๐.๓๗๕
๓๒.ไม่เก็บเงินสด หรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากไว้ในบ้านขณะไม่อยู่บ้าน	๐.๔๖๖
๓๓.เมื่อไปนอกรอบบ้าน ต้องมีคนไปด้วยในช่วงกลางคืน	๐.๒๙๒
๓๔.เมื่อไปนอกรอบบ้าน ต้องมีคนไปด้วยในช่วงกลางวัน	๐.๒๗๗
พฤติกรรมรวมกลุ่มทางสังคม	
๓๕.ร่วมกิจกรรมกลุ่มผู้สูงอายุ หรือชุมชนผู้สูงอายุ	๐.๐๔๐
๓๖.ตั้งกลุ่มป้องกันอาชญากรรมในกลุ่มผู้สูงอายุ	๐.๐๔๒

*หมายเหตุ Corrected Item Total Correlation หมายถึง ความสัมพันธ์รายข้อของคำถาม

จากตารางที่ ๔.๓ พบร่วมกับ จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์หรือความสอดคล้องของเครื่องมือวัดความหวานกลัวภัยอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ ในภาพรวมของข้อคำถามทั้ง ๓๖ ข้อ ทุกข้อคำถามมีความสัมพันธ์หรือความสอดคล้องในเชิงบวก โดยข้อที่มีความสัมพันธ์กันในทางบวกมากที่สุด ๓ ลำดับแรกคือ การถามเกี่ยวกับความรู้สึกหวานกลัวที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมถูกลวนلامทางเพศ ถูกล่วงละเมิดทางเพศ และถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ โดยมีค่าความสัมพันธ์อยู่ที่ ๐.๘๒๗, ๐.๘๒๗ และ ๐.๘๒๓ ตามลำดับ และข้อคำถามที่มีความสัมพันธ์น้อยที่สุด ๓ ลำดับ คือ การถามเกี่ยวกับการร่วมกิจกรรมกลุ่มผู้สูงอายุ หรือชุมชนผู้สูงอายุ การตั้งกลุ่มป้องกันอาชญากรรมในกลุ่มผู้สูงอายุ และการล็อกประตูหน้าต่างเสมอ โดยมีความสัมพันธ์อยู่ที่ ๐.๐๔๐, ๐.๐๔๒ และ ๐.๒๖๙ ตามลำดับ

เมื่อนำข้อคำถามมาหาค่าความเชื่อถือได้และความสัมพันธ์หรือความสอดคล้องรายข้อตามตัวชี้วัดด้านพฤติกรรมที่แสดงออกผลปรากฏตามตารางที่ ๔.๔

ตารางที่ ๔.๔ แบบวัดความถี่ที่เกิดความรู้สึกกังวลที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ข้อคำถาม	Cronbach's Alpha if Item Deleted	Corrected Item Total Correlation
Cronbach's Alpha รวม		๐.๗๙๖
๑.ถูกตอบ ตี ชนกต้อย	๐.๘๘๔	๐.๙๖๓
๒.ถูกขว้างสิ่งของเข้าใส่ตัว	๐.๘๘๕	๐.๙๖๓
๓.ถูกซ้อม บีบคอก เตะ	๐.๘๘๕	๐.๙๖๓
๔.ถูกข่มขู่เพื่อทำให้กลัว	๐.๘๘๓	๐.๙๖๓
๕.ถูกข่มขู่โดยใช้อาวุธ เช่น ไม้มีด ปืน	๐.๘๘๔	๐.๙๖๓
๖.ถูกกักขัง ถูกจำกัดพื้นที่	๐.๘๐๒	๐.๙๖๓

๗.ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกาย	๐.๔๙๔	๐.๕๖๓
๘.ถูกลวนلامทางเพศ	๐.๕๐๓	๐.๕๖๓
๙.ถูกกล่าวละเมิดทางเพศ	๐.๕๐๓	๐.๕๖๓
๑๐.ถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์	๐.๕๐๐	๐.๕๖๓
๑๑.ถูกระยะทำนานาจาร	๐.๔๐๑	๐.๕๖๔
๑๒.แตะเนื้อต้องตัวโดยไม่ได้รับอนุญาต	๐.๕๐๐	๐.๕๖๓
๑๓.ถูกวิจารณ์โดยอาจารย์สิน	๐.๔๘๒	๐.๕๖๓
๑๔.ถูกยกยอก หลอกลวงเอาเงิน หรือทรัพย์สินไป	๐.๔๖๐	๐.๕๖๓
๑๕.ถูกยกยอกอาหลอกอา牢 เป็นผู้สูงอายุไป	๐.๔๘๗	๐.๕๖๓
๑๖.ถูกข่มขู่ บังคับอาจารย์สิน เงินไป	๐.๔๘๔	๐.๕๖๓
๑๗.ถูกข่มขู่โดยอาจารย์สิน เงิน หรือสิ่งของไป	๐.๔๗๓	๐.๕๖๓
๑๘.ถูกเปลี่ยนแปลงเอกสารส่วนตัวของผู้สูงอายุไปทำให้เสียหาย	๐.๔๘๒	๐.๕๖๓
๑๙.ถูกหลอกให้โอนทรัพย์สินโดยไม่สมควรใจ	๐.๔๘๓	๐.๕๖๓
๒๐.อยู่ในบ้านเวลากลางวัน	๐.๔๒๕	๐.๕๖๔
๒๑.อยู่ในบ้านเวลากลางคืน	๐.๓๕๓	๐.๕๗๑
๒๒.เดินแคลบบริเวณบ้าน หรือหมู่บ้านเวลากลางวัน	๐.๔๖๑	๐.๕๖๔
๒๓.เดินแคลบบริเวณบ้าน หรือหมู่บ้านเวลากลางคืน	๐.๔๘๔	๐.๕๖๔
๒๔.เดินบนถนนในเมืองเวลากลางคืน	๐.๔๘๕	๐.๕๖๔

จากตารางที่ ๔.๔ เมื่อนำข้อคำถามที่มีความสัมพันธ์กันในด้านความรู้สึกกังวลที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมาหาค่าความเชื่อถือได้โดยใช้ค่า Cronbach's Alpha พบร่วมกัน ค่าความเชื่อถือได้มีค่า Cronbach's Alpha รวมอยู่ที่ ๐.๕๖๖ และเมื่อศึกษารายข้อพบค่า Cronbach's Alpha มีค่ามากกว่า ๐.๗ ซึ่งถือว่าคำถามข้อนั้นมีความเชื่อถือได้ตามข้อแนะนำของ Nunnally และ Bernstein (๑๙๙๕) ที่ว่าเครื่องมือวัดความมีค่าความเชื่อถือได้ที่ ๐.๗ ขึ้นไปจึงจะเป็นที่ยอมรับได้ และข้อคำถามมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกตามค่า Corrected Item Total Correlation ที่มีค่าเป็นจำนวนเต็มบวก และเมื่อศึกษาเพิ่มขึ้นยังพบว่าข้อคำถามที่มีค่า Cronbach's Alpha if Item Deleted มากรีดสุด ๓ ลำดับแรกคือ อยู่ในบ้านเวลากลางคืน, อยู่ในบ้านเวลากลางวัน และเดินแคลบบริเวณบ้าน หรือหมู่บ้านเวลากลางวัน, เดินแคลบบริเวณบ้าน หรือหมู่บ้านเวลากลางคืน เดินบนถนนในเมืองเวลากลางคืน โดยมีค่า Cronbach's Alpha if Item Deleted ที่ ๐.๕๗๑, ๐.๕๖๔ และ ๐.๕๖๔ ซึ่งหมายถึงการตัดคำถามข้อนั้นออกแล้วจะทำให้ความนำเขื่อถือของชุดคำถามรวมเท่ากับค่า Cronbach's Alpha if Item Deleted ของข้อนั้น ส่วนข้อที่เหลือมีค่า Cronbach's Alpha if Item Deleted เท่ากันที่ ๐.๕๖๓

ตารางที่ ๔.๕ พฤติกรรมการแสดงออกถึงการหลีกเลี่ยง

ข้อคำถาม	Cronbach's Alpha if Item Deleted	Corrected Item Total Correlation
Cronbach's Alpha รวม	๐.๙๗๖	
๑.ไม่อยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง	๐.๙๘๗	๐.๙๗๖
๒.ไม่เก็บของมีค่า เช่น ทรัพย์สิน เงิน ทอง ไว้ กับตัว	๐.๙๔๒	๐.๙๖๙
๓.ไม่เก็บเอกสารส่วนตัวที่สำคัญไว้กับตัว	๐.๙๕๒	๐.๙๖๙
๔.ไม่ใส่เครื่องประดับมีค่าไว้กับตัว	๐.๙๗๙	๐.๙๗๓
๕.ไม่เป็นสถานที่ที่มีพวกรึมาตั้งวงดื่มสุรา หรือออกมานเดินเตร่ร้อยตัวตามทางเดินเท้า	๐.๙๘๗	๐.๙๖๙

จากตารางที่ ๔.๕ เมื่อนำข้อคำถามที่เป็นพฤติกรรมการแสดงออกถึงการป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมาหาค่าความเชื่อถือได้โดยใช้ค่า Cronbach's Alpha พบว่า ค่าความเชื่อถือได้มีค่า Cronbach's Alpha รวมอยู่ที่ ๐.๙๗๖ และเมื่อศึกษารายข้อพบค่า Cronbach's Alpha มีค่ามากกว่า ๐.๗ ซึ่งมีค่าความเชื่อถือได้ตามข้อแนะนำของ Nunnally และ Bernstein (๑๙๘๔) ที่ว่าเครื่องมือวัดความมีค่าความเชื่อถือได้ที่ ๐.๗ ขึ้นไปจึงจะเป็นที่ยอมรับได้ และข้อคำถามมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก ตามค่า Corrected Item Total Correlation ที่มีค่าเป็นจำนวนเต็มบวก และเมื่อศึกษาเพิ่มขึ้นจะเห็นว่าข้อคำถามที่สามารถตัดออกแล้วทำให้ความนำ่เชื่อถือของชุดคำถามเพิ่มขึ้นสูงสุด ๓ ลำดับแรกคือ ข้อคำถามที่ว่า ไม่อยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง, ไม่ใส่เครื่องประดับมีค่าไว้กับตัว และไม่เก็บของมีค่า เช่น ทรัพย์สินเงินทองไว้กับตัว โดยมีค่า Cronbach's Alpha if Item Deleted อยู่ที่ ๐.๙๗๖, ๐.๙๗๓ และ ๐.๙๖๙

ตารางที่ ๔.๖ พฤติกรรมการแสดงออกถึงการป้องกัน

ข้อคำถาม	Cronbach's Alpha if Item Deleted	Corrected Item Total Correlation
Cronbach's Alpha รวม	๐.๗๖๙	
๑.ลืมค่าประตุหน้าต่างเสมอ	๐.๗๒๐	๐.๗๖๙
๒.ไม่อยู่บ้านตามลำพัง	๐.๕๔๕	๐.๗๒๗
๓.ไม่เก็บเงินสด หรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากไว้ในบ้านขณะไม่อยู่บ้าน	๐.๕๗๔	๐.๗๒๐
๔.เมื่อไปออกกลางแจ้งบ้านต้องมีคนไปด้วยในช่วงกลางคืน	๐.๖๕๗	๐.๖๘๒
๕.เมื่อไปนอกรอบแจ้งบ้านต้องมีคนไปด้วยในช่วงกลางวัน	๐.๕๙๖	๐.๗๑๙

จากตารางที่ ๔.๖ เมื่อนำข้อคำถามที่เป็นพฤติกรรมการแสดงออกถึงการหลีกเลี่ยงการตอบเป็นเหี้ยวอาชญากรรมมาหาค่าความเชื่อถือได้โดยใช้ค่า Cronbach's Alpha พบร้า ค่าความเชื่อถือได้มีค่า Cronbach's Alpha รวมอยู่ที่ ๐.๗๖๙ และเมื่อศึกษารายข้อพบค่า Cronbach's Alpha มีค่ามากกว่า ๐.๗ ซึ่งมีค่าความเชื่อถือได้ตามข้อแนะนำของ Nunnally และ Bernstein (๑๙๙๔) ที่ว่าเครื่องมือวัดความมีค่าความเชื่อถือได้ที่ ๐.๗ ขึ้นไปจึงจะเป็นที่ยอมรับได้ และข้อคำถามมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกตามค่า Corrected Item Total Correlation ที่มีค่าเป็นจำนวนเต็มบวก และเมื่อศึกษาเพิ่มขึ้นจะเห็นว่าข้อคำถามที่สามารถตัดออกแล้วทำให้ความน่าเชื่อถือของชุดคำถามเพิ่มขึ้นสูงสุด ๓ ลำดับแรกคือ ข้อคำถามที่ว่า ลือคประตุหน้าต่างเสมอ, ไม่อยู่บ้านตามลำพัง และไม่เก็บเงินสดหรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากไว้ในบ้านขณะไม่อยู่บ้าน โดยมีค่า Cronbach's Alpha if Item Deleted อยู่ที่ ๐.๗๖๘, ๐.๗๒๗ และ ๐.๗๒๐

ตารางที่ ๔.๗ พฤติกรรมการแสดงออกถึงการรวมกลุ่มทางสังคม

ข้อคำถาม	Cronbach's Alpha if Item Deleted	Corrected Item Total Correlation
Cronbach's Alpha รวม	๐.๖๖๘	
๑.ร่วมกิจกรรมกลุ่มผู้สูงอายุ หรือชุมชนผู้สูงอายุ	๐.๕๓๓	-
๒.ตั้งกลุ่มป้องกันอาชญากรรมในกลุ่มผู้สูงอายุ	๐.๕๓๓	-

จากตารางที่ ๔.๗ เมื่อนำข้อคำถามที่เป็นพฤติกรรมการแสดงออกถึงการรวมกลุ่มทางสังคม มาหาค่าความเชื่อถือได้โดยใช้ค่า Cronbach's Alpha พบร้า ค่าความเชื่อถือได้มีค่า Cronbach's Alpha รวมอยู่ที่ ๐.๖๖๘ และเมื่อศึกษารายข้อพบค่า Cronbach's Alpha มีค่าน้อยกว่า ๐.๗ ซึ่งไม่มีค่าความเชื่อถือได้ตามข้อแนะนำของ Nunnally และ Bernstein (๑๙๙๔) ที่ว่าเครื่องมือวัดความมีค่าความเชื่อถือได้ที่ ๐.๗ ขึ้นไปจึงจะเป็นที่ยอมรับ โดยข้อคำถามทั้งสองข้อมีค่า Cronbach's Alpha if Item Deleted อยู่ที่ ๐.๕๓๓ เท่ากัน จึงเป็นข้อคำถามที่ควรนำกลับมาพิจารณาใหม่ว่าเหตุใดค่าที่ได้จึงเป็นเช่นนั้น อาจตั้งสมมุตฐานได้ว่าการรวมกลุ่มในประเทศไทยไม่ใช่ เพราะความหลากหลายกลุ่มอาชญากรรม เป็นต้น

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัย

๕.๑ บทสรุป

ผลการศึกษาการวิจัย การพัฒนาเครื่องมือวัดระดับความหวานกล้วยอาชญากรรม ต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ ของผู้สูงอายุ กองวิจัย สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจนครบาล สำนักงานตำรวจนครบาล ที่ ๑ พบร่วมกับ สถาบันวิจัยและพัฒนาสังคมแห่งชาติ ประเทศไทย

๔.๑.๓ การตรวจสอบค่าความสอดคล้องตรงตามวัตถุประสงค์หรือเนื้อหา (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ จากเครื่องมือที่ใช้ในการวัดระดับความหวานกลัวภัยอาชญากรรม ที่ทำการทบทวนวรรณกรรม จำนวนห้องสื้น ๗๑ ข้อ มีคำนำที่มีค่าตั้งแต่ความสอดคล้องมากกว่า ๐.๕ จำนวน ๓๖ ข้อ

๕.๑.๒ การนำเครื่องมือที่ใช้ในการวัดระดับความหวานกลัวภัยที่ผ่านการตรวจสอบค่าความสอดคล้องตรงตามวัตถุประสงค์หรือเนื้อหา (IOC) ตามข้อ ๕.๑.๑ จำนวน ๓๖ ข้อมาตรวจสอบค่าความเชื่อถือได้ (Reliability) แบ่งออกเป็น ๒ รูปแบบ ได้แก่

๔.๑.๒.๓ รูปแบบสม ได้แก่ เครื่องมือวัดความหวานกลัวภัยอาชญากรรมที่ผสมผสานระหว่างข้อคำถามที่ถามเกี่ยวกับความกังวลของผู้สูงอายุที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่รู้จะเป็นความถี่ในความกังวลของผู้สูงอายุที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางด้านร่างกาย และเพศ หรือความกังวลของผู้สูงอายุที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางทรัพย์สินและ การฉ้อโกง และข้อคำถามที่ถามถึงพฤติกรรมการแสดงออกถึงความหวานกลัวภัยอาชญากรรมในลักษณะการป้องกัน (Protective Behavior) รวมทั้ง ข้อคำถามที่ถามถึงพฤติกรรมการแสดงออกถึงความหวานกลัวภัยอาชญากรรมในลักษณะการหลีกเลี่ยง (Avoidance Behavior) การรวมกลุ่มทางสังคม (Social Grouped Behavior) พบรูปแบบเครื่องมือดังกล่าวมีค่าความเชื่อถือได้ในระดับที่ยอมรับได้ ทั้งในระดับภาพรวม และในระดับรายข้อ นอกจากนี้แล้ว เมื่อพิจารณาค่าความสัมพันธ์ของข้อคำถามรายข้อกับข้อคำถามในภาพรวม (Corrected Item Total Correlation) พบร ข้อคำถามที่มีความสัมพันธ์สูงที่สุดกับข้อคำถามในภาพรวม ๓ ลำดับแรก ได้แก่ ข้อคำถามที่ถามถึง ความกังวลที่จะถูกความทางเพศ ภัยกระทำอนาจาร และแตะเนื้อต้องตัวโดยไม่ได้รับอนุญาต

๔.๑.๒.๖ รูปแบบการแบ่งเครื่องมือตามความหมายของความหวาดกลัวภัย โดยแบ่งออกเป็น เครื่องมือที่ใช้วัดความกังวลในการตอกเป็นเหี้ยอ เครื่องมือที่ใช้วัดพฤติกรรมการแสดงออกถึงความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในลักษณะการป้องกัน (Protective Behavior) และ เครื่องมือที่ใช้วัดพฤติกรรมการแสดงออกถึงความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในลักษณะการหลีกเลี่ยง (Avoidance Behavior) พบร่วม

๑. ข้อคำถamentี่ถามถึงความกังวลของผู้สูงอายุที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่ว่าจะเป็น ข้อคำถamentี่ถามถึงความกังวลในความกังวลของผู้สูงอายุที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางด้านร่างกาย และเพศ หรือ ข้อคำถamentี่ถามถึงความกังวลของประชาชนที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางทรัพย์สิน และการฉ้อโกง พบร่วมกับ ข้อคำถamentี่มีค่าความเชื่อถือได้ อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ ทั้งในภาพรวมและรายชื่อนอกจากนี้แล้ว เมื่อพิจารณาค่าความสัมพันธ์ของข้อคำถamentี่รายชื่อกับข้อคำถamentี่ในภาพรวม

(Corrected Item Total Correlation) พบว่า ข้อคำถามที่มีความสัมพันธ์ สูงที่สุดกับข้อคำถามในภาพรวม ๓ ลำดับแรก ได้แก่ ข้อคำถามที่ถามเกี่ยวกับความถี่ในความกังวลที่จะตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมขณะอยู่บ้านในเวลากลางคืน รองลงมาได้แก่ ข้อคำถามที่ถามเกี่ยวกับความถี่ในความกังวลที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมขณะอยู่บ้านในเวลากลางวัน และ ข้อคำถามที่ถามเกี่ยวกับความถี่ในความกังวลที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมขณะเดินแคลบบริเวณบ้าน หรือหมู่บ้านเวลากลางวัน กลางคืน หรือเดินบนถนนในเมืองเวลากลางคืน

๒. ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกถึงความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในลักษณะการป้องกัน (Protective Behavior) พบว่าค่าความเชื่อถือได้ในข้อคำถาม พฤติกรรมดังกล่าวอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ ทั้งในภาพรวมและรายข้อ นอกจากนี้แล้วเมื่อพิจารณาค่าความสัมพันธ์ของข้อคำถามรายข้อ กับ ข้อคำถามในภาพรวม (Corrected Item Total Correlation) พบว่า ข้อที่มีความสัมพันธ์สูงที่สุดกับคำถามในภาพรวม ๓ ลำดับแรก ได้แก่ ข้อคำถามที่ถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการล็อกประตูหน้าต่างเสมอ รองลงมาคือ การไม่อยู่บ้านตามลำพัง และการไม่เก็บเงินสด หรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากไว้ในบ้านขณะไม่อยู่บ้าน

๓. ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกถึงความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในลักษณะการหลีกเลี่ยง (Avoidance Behavior) พบว่าค่าความเชื่อถือได้ ในข้อคำถาม พฤติกรรมดังกล่าวอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ ทั้งในภาพรวมและ รายข้อ นอกจากนี้แล้วเมื่อพิจารณาค่าความสัมพันธ์ของข้อคำถามรายข้อ กับ ข้อคำถามในภาพรวม (Corrected Item Total Correlation) พบว่า ข้อที่มีความสัมพันธ์สูงที่สุดกับคำถามในภาพรวม ๓ ลำดับแรก ได้แก่ พฤติกรรมไม่อยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง รองลงมาคือไม่ใส่เครื่องประดับมีค่าไว้กับตัว และไม่เก็บของมีค่า เช่นทรัพย์สินเงิน ทอง ไว้กับตัว

๕.๒ ข้อเสนอแนะ

๕.๒.๑ การนำข้อคำถามไปใช้ในการสำรวจด้านความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของผู้สูงอายุ ให้เกิดประสิทธิภาพ สรุปได้ดังนี้

๕.๒.๑.๑ การสร้างข้อคำถามแบบผสม ข้อคำถามมีจำนวน ๓๖ ข้อ สามารถนำไปใช้ในการสำรวจระดับความหวาดกลัวภัยของผู้สูงอายุได้ทุกข้อ และควรนำไปใช้ทั้งชุดคำถามโดยแบ่งเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับทางด้านร่างกายและเพศ ทางทรัพย์สินและการฉ้อโกง พฤติกรรมการป้องกันและพฤติกรรมการหลีกเลี่ยง

๕.๒.๑.๒ จำนวนข้อคำถามในแต่ละตอนควรจะมีจำนวนข้อเท่าๆ กัน เพื่อให้ได้เครื่องมือที่มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

๕.๒.๑.๓ ควรมีชุดข้อคำถามที่เหมาะสมกับบริบทในแต่ละพื้นที่มากกว่าเดิม

๕.๒.๑.๔ จากผลการวิจัยมีข้อสังเกตว่าพฤติกรรมการรวมกลุ่มทางสังคมของผู้สูงอายุอาจไม่เหมาะสมกับประเทศไทย เนื่องจากการรวมกลุ่มในสังคมไทยอาจไม่ได้เกิดจากความหวาดกลัวภัย อาจเกิดจากบริบทต่างๆ เช่น พฤติกรรมทางสังคมของคนไทยบางพื้นที่จะรวมกลุ่มกัน เพื่อทำกิจกรรมร่วมกัน

๕.๒.๑.๕ การใช้ภาษาในข้อคำถามควรมีความชัดเจน เข้าใจง่าย ไม่กำกวມ เพื่อให้เหมาะสมกับผู้สูงอายุมากยิ่ง

๕.๒.๒ การพัฒนาเครื่องมือในการวัดระดับความหวานดกลัวภัยอชาญกรรมเพิ่มเติม ควรดำเนินการ ดังนี้

๕.๒.๒.๑ การพัฒนาเครื่องมือวัดระดับความหวานดกลัวภัยสำหรับกลุ่มเป้าหมายที่มี ความแตกต่างทางเพศ เช่น กลุ่มเด็กและสตรี เนื่องจากกลุ่มดังกล่าวเป็นกลุ่มที่ตกเป็นเหยื่อ ด้านอชาญกรรมได้ง่าย เพราะสภาพมีความอ่อนแอก และจากสถิติกลุ่มนี้ตกเป็นเหยื่ออชาญกรรม อันดับต้นๆ ของประเทศไทย

๕.๒.๒.๒ การพัฒนาเครื่องมือวัดระดับความหวานดกลัวภัยเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ เชิงนโยบาย เช่น การวิเคราะห์หาสาเหตุที่ส่งผลต่อระดับความหวานดกลัวภัยอชาญกรรม การที่มี ประสบการณ์ตรงกับอชาญกรรม การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากคนใกล้ชิด และการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร จากสื่อสารมวลชนของกลุ่มเป้าหมาย เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กาญจนา มณีแสง. (๒๕๔๒). หลักการวิจัยเบื้องต้นทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.
กรุงเทพมหานคร : โอดีียนสโตร์.
- ไกรวิน วัฒนสิน. (๒๕๔๖). ความคาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนที่พักอาศัยในชุมชนแออัดคลองเตย.
วิทยานิพนธุ์ภูบันฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จินตนา ชนวิบูลย์ชัย. (๒๕๔๐). แบบสอบถามในประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาเครื่องมือสำหรับ
การประเมินการศึกษา. หน่วยที่ ๑๐ หน้า ๙๐ - ๑๓๑ นนทบุรี : สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- จีพรรณ กาญจนจิตรา. (๒๕๔๘). ระเบียบวิธีการวิจัยชั้นสูงทางสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา.
กรุงเทพมหานคร : ฝ่ายตำราและอุปกรณ์การศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (๒๕๔๒). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการศึกษา. คณะศึกษาศาสตร์ กรุงเทพมหานคร.
เชาว์ อินไน. (๒๕๔๑). การวิจัยประเมินโครงการ. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- จิตติวัฒน์ ฤชานุกูล. (๒๕๔๗). ปัจจัยที่มีผลต่อความคาดกลัวอาชญากรรมของผู้หญิงในเขตบางกอกน้อย.
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธุ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (๒๕๔๐). คุณภาพเครื่องมือวัดในประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนา
เครื่องมือสำหรับการประเมินการศึกษา. หน่วยที่ ๓ หน้า ๖๖ - ๑๕๒ นนทบุรี : บัณฑิตศึกษา
สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ประพนธ์ สถาพัฒนา และคณะ. (๒๕๔๖). โครงการประเมินประสิทธิภาพสถานีสำรวจและความ
เชื่อมั่นของประชาชนต่อการปฏิบัติงานของตำรวจ. ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๔๖.
- พิชิต ณัทธิจรูญ. (๒๕๔๔). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์หนังสือราชภัฏกรุงเทพมหานคร.
พิพัฒน์ ชุมมณีกุล. (๒๕๔๓). ความคาดกลัวภัยของประชาชน. วิทยานิพนธุ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต.
สาขาวิชาธุรกิจศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เพ็ญจันทร์ เจร์เวอร์. (๒๕๔๗). โครงข่ายการคุ้มครองทางสังคม : การสร้างภูมิคุ้มกันภัยทางสังคม
ให้แก่ผู้สูงอายุ. ภาควิชาสังคมและสุขภาพ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เพ็ญแข แสงแก้ว. (๒๕๔๑). การวิจัยทางสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ ๓ กรุงเทพมหานคร :
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มนันยา สัมมเสถียร. (๒๕๔๒). ความรู้สึกคาดกลัวต่ออาชญากรรมของผู้สูงอายุในเขตเทศบาลนครปฐม.
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ล้วน สายยศ และวงศ์ณา สายยศ. (๒๕๔๓). การวัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพมหานคร : สุวิริยาสาสน์.
- วรรณ์ดี แสงประทีปทอง. (๒๕๔๑). การพัฒนาเครื่องมือและการเก็บรวบรวมข้อมูลในการประเมิน
ในประมวลสาระชุดวิชาการประเมินและการจัดโครงการประเมิน หน่วยที่ ๕ หน้า ๑๙๑ -๒๕๖
นนทบุรี : บัณฑิตศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

แ渭วนิ บุตรเรืองศักดิ์. (๒๕๔๗). การพัฒนาเครื่องมือวัดคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช.

สมคิด พรเมจัย. (๒๕๔๒). เทคนิคการประเมินโครงการ. พิมพ์ครั้งที่ ๖. กรุงเทพมหานคร : จตุพรดีไซน์.
สุนทรี จุวงศ์สุข. (๒๕๔๘). การใช้กระบวนการสิงแวดล้อมศึกษาเพื่อสร้างเสริมลักษณะนิสัยจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ (การสอนสังคมศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สำนักเลขานิการคณะกรรมการรัฐมนตรี. คู่มือการจัดทำตัวชี้วัดตามแนวโน้มยุบยาพื้นฐานแห่งรัฐของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับแก้ไขปรับปรุงครั้งที่ ๑ ปี พ.ศ.๒๕๔๔).

อ้อมใจ วงศ์มณฑา. (๒๕๕๓). ปัจจัยที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. สถาบันวัฒนธรรมศึกษาภัณฑ์วัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ได้รับทุนอุดหนุนจาก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ประจำปี งบประมาณ ๒๕๕๓.

อรรวรรณ จุลวงศ์ และคณะ. (๒๕๕๖). การสร้างเครื่องมือวัดสมรรถนะการปฏิบัติการพยาบาลจิตเวชของนักเรียนพยาบาลกองทัพบก. วิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก.

Arnold S., Dean C. & Munday J. (๒๐๐๔). University and service sector collaboration for undergraduate psychiatric nursing education. International Journal of Mental Health Nursing, ๓ : ๖๑ - ๖๖.

Beech, P. & Norman, J.I. (๑๙๘๕). Pateint's perceptions of quality of psychiatric nursing care: finding from a small-scale descriptive study. Journal of clinical nursing, ๔ (๒) ๑๗๗ - ๑๗๓.

Expert panel. (๒๐๑๒). Essential psychiatric mental health and substance use competencies for the registered nurse. Archives of Psychiatric Nursing, ๒๖ : ๘๐ - ๑๑๐.

Hansson, L., Bjorkman, T. & Berglund, I. (๑๙๘๓). What is important in psychiatric inpatient care? Quality of care from patient's perspective. International Journal for Quality in Health Care, ๕(๑) : ๔๑ - ๔๔.

JA Simpson. (๑๙๘๙). Oxford Dictionaly. E S C Wriner: Oxford University Press.

Johnson L.J. & LaMontagne, M.J. (๑๙๘๓). Research methods using content analysis to examine the verbal or written communication of stakeholders within early intervention. Journal of Early Intervention, ๗ : ๗๓-๘.

Journal of Criminal Law and Criminology. The Fear of Crime:Causes and Consequences . ค้นเมื่อ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๘ <http://scholarlycommons.law.northwestern.edu/jclc>.

Lynn, M. R. (๑๙๘๖). Determination and quantification of content validity. Nursing Research, ๓๕ : ๓๔๒-๓๔๕.

Nunnally, J.C. & Bernstein, I.H. (๑๙๘๔). Psychometric theory (๓rd ed.). New York : McGraw Hill, Inc.

- Perraud, S. et al. (๒๐๐๖). Advance practice psychiatric mental health nursing, finding our core: The therapeutic relationship in ๒๑st century. Perspectives in Psychiatric Care, ๔๒(๔) : ๒๗๕-๒๘๖.
- Rushworth, L. & Happell, B. (๒๐๐๐). Psychiatric nursing was great, but I want to be a “real” nurse: Is psychiatric nursing a realistic choice of nursing students?. The Australian and New Zealand Mental Health Journal of Nursing, ๙ : ๑๗๘-๓๗.
- Scottish Government Riaghaltas na h-Alba gov.scot. Scottish Crime and justice Survey. ค้นเมื่อ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๙ จาก <http://www.Gov.scot/Topics/Statistics/crime-and-justice-survey>.
- Stovic, Prul Besuch Fischhoff, and sorah Lichtentien (๑๙๘๗, ๗๓). Behavioral decision theory perspective on protective behavior in taking care : Understanding and Encouraging self-protective behavior. edited by Neil D.Weinstein Cambridge. Cambridge University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม



แบบสอบถามการสร้างเครื่องมือวัดความหวานกลัวภัยอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ ของ
ผู้สูงอายุ

คำชี้แจง แบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกเป็น ๓ ส่วน ดังนี้.-
 ส่วนที่ ๑ แบบสอบถามเกี่ยวกับ ข้อมูลทั่วไป
 ส่วนที่ ๒ แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้สึกหวานกลัวภัยอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย
 และทรัพย์ ของผู้สูงอายุ
 ส่วนที่ ๓ แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกถึงความหวานกลัวภัย
 อาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ ของผู้สูงอายุ

ส่วนที่ ๑ ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง หน้าข้อความซึ่งท่านคิดว่าตรงกับความคิดเห็น
 ของท่านมากที่สุด

๑. เพศ

ชาย หญิง

๒. อายุ

๖๐-๖๙ ปี ๗๐-๗๙ ปี ๘๐ปี ขึ้นไป

๓. ท่านมีบุตร..... คน

ไม่มี

๔. ลักษณะทางสุขภาพ

<input type="checkbox"/> โรคประจำตัว	<input type="checkbox"/> มี	<input type="checkbox"/> ไม่มี
<input type="checkbox"/> มีภาวะความพิการ	<input type="checkbox"/> มี	<input type="checkbox"/> ไม่มี

๕. ท่านประกอบอาชีพหรือไม่

ประกอบอาชีพ (โปรดระบุ.....)
 ไม่ได้ประกอบอาชีพ (โปรดระบุอาชีพเดิม.....)

๖. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน (โปรดระบุ.....บาท/เดือน ที่มากของรายได้.....)

๗. ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

เคย (โปรดระบุ.....จำนวนครั้ง)
 ไม่เคย

๘. ท่านรับรู้ข่าวสารอาชญากรรมจากสื่อประเภทใด

โทรทัศน์/วิทยุ อินเตอร์เน็ต
 หนังสือพิมพ์ เพื่อนบ้าน
 บุคคลในครอบครัว อื่นๆ (ระบุ).....

ส่วนที่ ๒ แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้สึกหวานกลัวภัยอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย

และทรัพย์ ของผู้สูงอายุ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ซึ่งท่านคิดว่าตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ประเด็นคำถาม	ระดับความหวานกลัวภัยอาชญากรรม				
	ตลอดเวลา	บ่อยครั้งมาก	บ่อยครั้ง	เป็นบางครั้ง	ไม่เคย
ความรู้สึกหวานกลัวที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางด้านร่างกาย และเพศ					
๑. ถูกตอบ ตี ชกต่อย					
๒. ถูกขวางสิ่งของเข้าใส่ตัว					
๓. ถูกช้อม บีบคอ เตะ					
๔. ถูกข่มขู่เพื่อทำให้กลัว					
๕. ถูกข่มขู่โดยใช้อาวุธ เช่น ไม้มีด ปืน					
๖. ถูกกักขัง ถูกจำกัดพื้นที่					
๗. ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกาย					
๘. ถูกกลวนตามทางเพศ					
๙. ถูกล่วงละเมิดทางเพศ					
๑๐. ถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์					
๑๑. ถูกกระทำอนาจาร					
๑๒. แตะเนื้อต้องตัวโดยไม่ได้รับอนุญาต					
ความรู้สึกหวานกลัวที่จะตกเป็นเหยื่อทางทรัพย์สิน และ การฉ้อโกง					
๑๓. ถูกรีดไถเอาทรัพย์สิน					
๑๔. ถูกยักยอก หลอกลวงเอาเงิน หรือ ทรัพย์สินไป					
๑๕. ถูกยักยอกหลอกเอาเบี้ยผู้สูงอายุไป					
๑๖. ถูกข่มขู่ บังคับเอาทรัพย์สิน เงินไป					
๑๗. ถูกขโมยทรัพย์สิน เงิน หรือสิ่งของไป					
๑๘. ถูกเปลี่ยนแปลงเอกสารส่วนตัวของผู้สูงอายุไปทำให้เสียหาย					
๑๙. ถูกหลอกให้โอนทรัพย์สินโดยไม่สมัครใจ					
๒๐. อญญในบ้านเวลากลางวัน					
๒๑. อญญในบ้านเวลากลางคืน					
๒๒. เดินแตรบิเวณบ้าน หรือหมู่บ้านเวลากลางวัน					

ประเด็นคำถาม	ระดับความหวานกลั่วภัยอาชญากรรม				
	ตลอดเวลา	บ่อยครั้งมาก	บ่อยครั้ง	เป็นบางครั้ง	ไม่เคย
ความรู้สึกด้านความมั่นคงปลอดภัย					
๒๓. เดินแตรบริเวณบ้าน หรือหมู่บ้านเวลากลางคืน					
๒๔. เดินบนถนนในเมืองเวลากลางคืน					

ส่วนที่ ๓ แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกถึงความหวานกลั่วภัยอาชญากรรม

ต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์ของผู้สูงอายุ

**คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ซึ่งท่านคิดว่าตรงกับความคิดเห็นของท่าน
มากที่สุด**

ประเด็นคำถาม	ระดับพฤติกรรม				
	ตลอดเวลา	บ่อยครั้งมาก	บ่อยครั้ง	เป็นบางครั้ง	ไม่เคยทำ
พฤติกรรมหลีกเลี่ยง					
๒๕. ไม่อยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง					
๒๖. ไม่เก็บของมีค่า เช่น ทรัพย์สิน เงิน ทองไว้กับตัว					
๒๗. ไม่เก็บเอกสารส่วนตัวที่สำคัญไว้กับตัว					
๒๘. ไม่ใส่เครื่องประดับมีค่าไว้กับตัว					
๒๙. ไม่ไปในสถานที่ที่มีพวกขี้เม้าตั้งวางดื่มสุรา หรืออุกมาเดินเตร่อยู่ตามทางเดินเท้า					
พฤติกรรมป้องกัน					
๓๐. ล็อคประตูหน้าต่างเสมอ					
๓๑. ไม่อยู่บ้านตามลำพัง					
๓๒. ไม่เก็บเงินสด หรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากไว้ในบ้านขณะไม่อยู่บ้าน					
๓๓. เมื่อไปนอกรอบๆบ้าน ต้องมีคนไปด้วยในช่วงกลางคืน					
๓๔. เมื่อไปนอกรอบๆบ้าน ต้องมีคนไปด้วยในช่วงกลางวัน					

ประเด็นคำถาม	ระดับพฤติกรรม				
	ตลอดเวลา	บ่อยครั้งมาก	บ่อยครั้ง	เป็นบางครั้ง	ไม่เคยทำ
พฤติกรรมรวมกลุ่มทางสังคม					
๓๕. ร่วมกิจกรรมกลุ่มผู้สูงอายุ หรือชุมชนผู้สูงอายุ					
๓๖. ตั้งกลุ่มป้องกันอาชญากรรมในกลุ่มผู้สูงอายุ					

ข้อเสนอแนะ (ถ้ามี)

.....

.....

.....

.....

.....

----- กองวิจัย สำนักงานตำราจแห่งชาติ ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ -----

ກາຄົນວກ ຂ

ແບບໃຫ້ຂະແນນຜູ້ເຂົ້າວ່າງມູນ

แบบให้คะแนนผู้เชี่ยวชาญ..... ดร. เกียรติอันนันต์ สุวนแก้ว.....

ข้อคำถาม	สอดคล้อง +1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่ สอดคล้อง -1	คำแนะนำ
ระดับความกังวล (ความถี่) ที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางด้านร่างกาย และเพศ ดังต่อไปนี้				
๑. ถูกตอบ ตี ชกต่อย	✓			
๒. ถูกผลัก หรือกระแทก	✓			
๓. ถูกขว้างสิ่งของเข้าใส่ตัว	✓			
๔. ถูกข้อมูลบีบคอก จะ	✓			
๕. ถูกข่มขู่เพื่อทำให้กลัว	✓			
๖. ถูกข่มขู่โดยใช้อาวุธ เช่น ไม้มีด ปืน	✓			
๗. ถูกกัด ถูกจำกัดพื้นที่	✓			
๘. ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกาย	✓			
๙. ถูกความลามทางเพศ	✓			
๑๐. ถูกล่วงละเมิดทางเพศ	✓			
๑๑. ถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์	✓			
๑๒. ถูกกระทำการอนาจาร	✓			
๑๓. แตะเนื้อต้องตัวโดยไม่ได้รับอนุญาต	✓			
๑๔. แฝงตัวเข้ามาให้ความช่วยเหลือ เมื่อเห็นอยู่บ้าน ตามลำพัง	✓			
ความรู้สึกหลักกลัวภัยทางทรัพย์สิน และ การฉ้อโกง				
๑๕. ถูกจี้ไปเอาทรัพย์สิน	✓			
๑๖. ถูกยกยอก หลอกลวง เอาเงินหรือทรัพย์สินไป	✓			
๑๗. ถูกยกยอกหลอกเอาเบี้ยผู้สูงอายุไป	✓			
๑๘. ถูกข่มขู่ บังคับเอาทรัพย์สิน เงินไป	✓			
๑๙. ถูกยืมเงินแล้วไม่ได้คืน	✓			
๒๐. ถูกข่มขู่ทรัพย์สิน เงิน หรือสิ่งของไป	✓			
๒๑. ถูกเดินแผลงอกกระทำการสาดหัวของผู้สูงอายุไปทำให้เสียหาย	✓			
๒๒. ถูกข่มขู่ บังคับ เอาประกันชีวิต โดยไม่สมควรใจ	✓			
๒๓. ถูกหลอกให้ทำประกันชีวิต โดยไม่สมควรใจ	✓			
ความรู้สึกด้านความมั่นคงปลอดภัย				
๒๔. อยู่ในบ้านเวลากลางวัน	✓			
๒๕. อยู่ในบ้านเวลากลางคืน	✓			
๒๖. เดินทางเริ่มบ้าน หรือหมู่บ้านเวลากลางวัน	✓			
๒๗. เดินทางเริ่มบ้าน หรือหมู่บ้านเวลากลางคืน	✓			
๒๘. เดินบนถนนในเมืองเวลากลางวัน	✓			

ให้ข้อคิดเห็น [KL1]: ข้อ ๙-๑๒ อาจจะต้องมีการอธิบายให้ชัดเจน เพราะประชาชนที่ไม่ไปบางคนอาจจะแยกไม่ออกระหว่างการถูกความลาม กับการกระทำการอนาจาร การล่วงละเมิดทางเพศ และการฉ้อโกง

เพศสัมพันธ์

ให้ข้อคิดเห็น [KL2]: นำจะรวมถึงการถูกหลอกผ่าน call center หรือ internet ด้วยไม่มีรับรู้

ข้อคำถาม	สอดคล้อง +1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่ สอดคล้อง -1	คำแนะนำ
๓๐. เดินบนถนนในเมืองเวลากลางคืน	✓			
๓๑. สามารถเดินเล่น ริมน้ำ ในสวนสาธารณะใกล้บ้าน	✓			
๓๒. รับทราบปัญหาของชุมชนในพื้นที่ที่พักอาศัยของท่านเสมอ		✓		
๓๓. การรับรู้ข้อมูลช่าวสารด้านอาชญากรรมที่มีความรุนแรงและซับซ้อนมากขึ้น จากสื่อต่างๆทำให้หันรู้สึกหัวดกลัวภัยเพียงได้		✓		
พฤติกรรมหลีกเลี่ยง				
๓๔. ไม่อยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง	✓			
๓๕. ไม่เก็บของมีค่า เช่น ทรัพย์สิน เงินทอง ไว้กับตัว	✓			
๓๖. ไม่เก็บเอกสารส่วนตัวที่สำคัญไว้กับตัว	✓			
๓๗. ไม่ใส่เครื่องประดับมีค่าในเวลาเดินทาง		✓		
๓๘. ไม่เดินทางไปบริเวณที่มีแหล่งมีสุ่มของพากวันรุน	✓			
๓๙. ไม่ไปในสถานที่ที่ไม่สะดวกต้องเดินทางไกล หรือออกมานาน เดินทางเดินเท้า	✓			
๔๐. ไม่ไปในสถานบันเทิงยามวิกาล	✓			
๔๑. ไม่ใส่เครื่องประดับที่มีมูลค่าสูง เช่น สร้อยคอทองคำ หรือนาฬิกาค่าแพงในลักษณะบ้านๆ		✓		
๔๒. ไม่ล็อกประตูบ้านเวลาอยู่บ้านคนเดียว	✓			
๔๓. ไม่กล้าคุยกับคนแปลกหน้าเวลาอยู่บ้านคนเดียว				
๔๔. หลีกเลี่ยงนำเงินสดติดตัวมากๆ				
ป้องกัน				
๔๕. ฝึกใช้โทรศัพท์หรือเครื่องมือสื่อสารให้เป็น			✓	
๔๖. ติดตั้งระบบรักษาความปลอดภัยภายในบ้าน		✓		
๔๗. ล็อคประตูหน้าต่างเสมอ	✓			
๔๘. มีโทรศัพท์ไว้ทุกครั้งที่อยู่ในบ้าน	✓			
๔๙. ติดกล้องวงจรปิดในบริเวณบ้าน	✓			
๕๐. อาศัยอยู่ในชุมชนที่ไม่มีผู้ค้าและติดยาเสพติด	✓			
๕๑. ไม่อยู่บ้านตามลำพัง	✓			
๕๒. ไม่เก็บเงินสด หรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากไว้ในบ้านขณะอยู่บ้าน	✓			
๕๓. ไม่เก็บเงินสด หรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากไว้ในบ้านขณะไม่อยู่บ้าน	✓			
๕๔. มีเครื่องซื้อไฟฟ้าติดตัวอยู่เสมอ		✓		

ให้ข้อคิดเห็น [KL3]: ข้อ ๓๒ และ ข้อ ๓๓ แนวการถามแต่ละข้อที่ก่อนหน้านี้ อาจจะทำให้ผู้ตอบแบบสอบถามสับสนได้ ควรปรับน้ำเสียงให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับคำถามอื่นในส่วนเดียวกัน

ให้ข้อคิดเห็น [KL4]: ตัวเลือกที่ใช้ตอบในส่วนนี้จะเหมือนหรือต่างกับส่วนก่อนหน้านี้หรือไม่ เพราะลักษณะคำถามที่ใช้น่าจะตอบว่า "ใช่" ไม่ใช่ แต่ส่วนก่อนหน้านี้จะเป็นการวัดระดับความหวาดกลัว

ให้ข้อคิดเห็น [KL5]: ข้อ ๓๘ กับ ข้อ ๓๗ และข้อ ๔๒ มีส่วนที่คล้ายกัน อาจจะต้องลองปรับคำให้เห็นความแตกต่าง

ให้ข้อคิดเห็น [KL6]: อาจจะไม่ต้องถามเรื่องนี้แล้ว

ให้ข้อคิดเห็น [KL7]: อาจจะมีกรณีที่ไม่ต้องเพาะไม่ละเอียด

ให้ข้อคิดเห็น [KL8]: บางทีคนที่ไม่มีเครื่องซื้อไฟฟ้าไม่ได้ซื้อไฟฟ้าทุกครั้งไม่ถูกต้อง

ข้อคำถาม	สอดคล้อง +๑	ไม่แน่ใจ ๐	ไม่ สอดคล้อง -๑	คำแนะนำ
๕๙. เมื่อไปนอกราชเวย์บ้านต้องมีคนไปด้วยในช่วงกลางคืน	✓			
๕๗. เมื่อไปนอกราชเวย์บ้าน ต้องมีคนไปด้วยในช่วงกลางวัน	✓			
๕๘. มักจะนำสิ่งป้องกันไปด้วยเวลากลางคืน เช่น สูบบุหรี่ มีด ปืน	✓			
๕๙. เมื่อขับรถยกหรือนั่งรถยกต้องประทุมสูบ		✓		ให้ข้อคิดเห็น [KL9]: ข้อ ๕๙ ถึง ๖๓ อาจจะเกิดจากไม่มีเงินซื้อก็ได้
๖๐. มีปืน หรืออุปกรณ์ป้องกันภัยในรถ		✓		
๖๑. นำอาวุธติดตัวไปด้วยเสมอ		✓		
๖๒. มีสเปรย์พิริกไทยติดตัวเสมอ		✓		
๖๓. ฝ่ากทรัพย์สินไว้ที่ตู้นรภัยของธนาคาร		✓		
เมื่อเดินทางท่านโทรศัพท์บอกเพื่อน หรือญาติ เพื่อบอกว่าท่าน ถึงบ้านปลอดภัย	✓			ให้ข้อคิดเห็น [KL10]: ข้อ ๖๔?
ทำประกัน				
๖๔. มีการทำประกันชีวิตไว้	✓			
๖๕. ซื้อประกันสุขภาพไว้เมื่อไม่ได้อยู่กับลูกหลาน		✓		ให้ข้อคิดเห็น [KL11]: ไม่เข้าใจคำว่า
๖๖. เอาเงินทอง ทรัพย์สิน ฝ่าธนาคารไว้		✓		ให้ข้อคิดเห็น [KL12]: ซื้ากับข้อ ๖๓?
รวมกลุ่มทางสังคม				
๗๗. ร่วมกิจกรรมกลุ่มผู้สูงอายุ หรือชุมชนผู้สูงอายุ	✓			ให้ข้อคิดเห็น [KL13]: ๑. ค่าดำเนินส่วนนี้จะสะท้อนถึง ความรู้สึกปลดปล่อยได้อย่างไรรับ ๒. กำหนดค่อนข้างจะมี ประเด็นที่กระจัดกระจายตัวไปสู่สูงชัน การเสพติด อุปถัมภ์ร่วม พิธีกรรม อาจจะห้องปรับคำว่าให้ข้อคิดเห็นเพิ่มประดิษฐ์คำว่า และจัดกลุ่มคำว่าให้คำว่าค้ำช้ำ กันอยู่ใกล้กัน คณดอนจะได้ ไม่รู้สึกว่าคำว่าคำนั้นกระโจนไปมากขึ้น
๗๘. รับฟังข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างๆ		✓		
๗๙. ร่วมประชุมหมู่บ้าน เพื่อรับฟังข่าวสารจากชุมชน		✓		
๗๐. ไปด้วยร่วมงานพิธีกรรมต่างๆ และร่วมงานประเพณี		✓		
๗๑. ตั้งกลุ่มป้องกันอาชญากรรมในกลุ่มผู้สูงอายุ	✓			

พ.ต.อ.คัง เสธีรรณเศรษฐี

แบบให้คะแนนสอบถามจากผู้เข้าวิชาญ N.C.O. คัง เสธีรรณเศรษฐี

ข้อคำถาม	สอดคล้อง +1	ไม่แนใจ 0	ไม่สอดคล้อง -1	คำแนะนำ
ระดับความกังวล (ความถี่) ที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางด้านร่างกาย และเพศ ดังต่อไปนี้				
๑. ถูกดูบ ตี ชกต่อย	/			
๒. ถูกปล้ำ หรือรัดหัก		/		ห้องโถงบันได
๓. ถูกขว้างสิ่งของเข้าใส่ตัว	/			
๔. ถูกข้อมือ บีบคอ เดาะ	/			
๕. ถูกทำมุขเพื่อทำให้กลัว	/			
๖. ถูกข่มขู่โดยใช้อาวุธ เก็บ ไม้มีด ปืน	/			
๗. ถูกกัดซัง ถูกจ้ำดั้พฟันที่	/			
๘. ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกาย	/			
๙. ถูกความลามทางเพศ	/			
๑๐. ถูกกล่าวละเมิดทางเพศ	/			
๑๑. ถูกบังคับให้มีเพศสัมภันธ์	/			
๑๒. ถูกกระทำอนาจาร	/			
๑๓. แตะเนื้อต้อจัวได้ยิ่งไม่ได้รับอนุญาต	/			
๑๔. แผงด้วเข้ามาให้ความช่วยเหลือ เมื่อเห็นอยู่บ้าน ตามลำพัง		/		บ้านต้องบังคับ ให้หายใจ
ความรู้สึกหาดกลัวภัยทางทรัพย์สิน และ การฉ้อโกง				
๑๕. ถูกวีดีโอเอาทรัพย์สิน	/			
๑๖. ถูกยกยอก หลอกลวงเอาเงินหรือทรัพย์สินไป	/			
๑๗. ถูกยกยอกหลอกเอาบั้นทุรกูลสายไป	/			
๑๘. ถูกข่มขู่ บังคับเอาทรัพย์สิน เงินไป	/			
๑๙. ถูกข่มขู่แล้วไม่ได้คืน		/		มีข่าวบ่ำๆ
๒๐. ถูกข่มขู่ เงิน หรือสิ่งของไป	/			
๒๑. ถูกแปลงเสียงแปลงอาการส่วนตัวของผู้สูงอายุไปทำให้เสียหาย	/			
๒๒. ถูกข่มขู่ บังคับ เอาประกันชีวิต			/	บ้านต้องบังคับ
๒๓. ถูกหลอกให้ทำประกันชีวิต โดยไม่สมัครใจ		/		บ้านต้องบังคับ
๒๔. ถูกหลอกให้โอนทรัพย์สิน โดยไม่สมัครใจ	/			
ความรู้สึกด้านความมั่นคงปลอดภัย				
๒๕. อญญในบ้านเวลากลางวัน	/			
๒๖. อญญในบ้านเวลากลางคืน	/			
๒๗. เต้นແຕบบริเวณบ้าน หรือหมู่บ้านเวลากลางวัน	/			
๒๘. เต้นແຕบบริเวณบ้าน หรือหมู่บ้านเวลากลางคืน	/			
๒๙. เต้นบนถนนในเมืองเวลากลางวัน	/			

ข้อคำถาม	สอดคล้อง +๑	ไม่แนใจ ○	ไม่สอดคล้อง -๑	คำแนะนำ
๓๐. เดินบนถนนในเมืองเวลากลางคืน	/			
๓๑. สามารถเดินเล่น ริมน้ำ ในสวนสาธารณะใกล้บ้าน	/			
๓๒. รับทราบปัญหาอชญากรรมในพื้นที่ที่พักอาศัยของท่านเสมอ	/			
๓๓. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านอาชญากรรมที่มีความรุนแรงและซับซ้อนมากขึ้น จากสื่อต่างๆ ทำให้ท่านรู้สึกหวาดกลัวกังวลเพียงใด			/	รู้จัก ต้องเป็นผู้คน บังคับ
พฤติกรรมหลักๆ เที่ยง				
๓๔. ไม่อยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง	/			
๓๕. ไม่เก็บของมีค่าเข่นทรัพย์สิน เงินทอง ไว้กับตัว	/			
๓๖. ไม่เก็บเอกสารส่วนตัวที่สำคัญไว้กับตัว				
๓๗. ไม่ใส่เครื่องประดับมีค่าไว้กับตัว	/			
๓๘. ไม่ใส่เครื่องประดับมีค่าในเวลาเดินทาง	/			
๓๙. ไม่เดินทางไปบริเวณที่มีแหล่งรวมสุ่มของพากันรุนแรง	/			
๔๐. ไม่ไปในสถานที่มีพากขี้แมตั้งวงดื่มสุรา หรืออุกมาดในเครื่องยานพาหนะเดินเท้า	/			
๔๑. ไม่ไปในสถานบันเทิงยามวิกล	/			
๔๒. ไม่ใส่เครื่องประดับที่มีมูลค่าสูง เช่น สร้อยคอทองคำ หรือนาฬิกาแบบในลักษณะบ้าน	/			
๔๓. ไม่ลืกประดุจบ้านเวลาอยู่บ้านคนเดียว	/			
๔๔. ไม่กล้าคุยกับคนแปลกหน้าเวลาอยู่บ้านคนเดียว	/			
๔๕. หลีกเลี่ยงนำเงินสดติดตัวมากๆ	/	/		ห้ามนำเงินสด
ป้องกัน				
๔๖. ฝึกใช้โทรศัพท์หรือเครื่องมือสื่อสารให้เป็น	/			
๔๗. ติดตั้งระบบรักษาความปลอดภัยภายในบ้าน	/			
๔๘. ล็อกประตูหน้าต่างเสมอ	/			
๔๙. มีชุดล็อกประตูทุกครั้งที่อยู่ในบ้าน	/			
๕๐. ติดกล้องวงจรปิดในบริเวณบ้าน	/			
๕๑. อาคายอยู่ในชุมชนที่ไม่มีผู้ค้าและติดยาเสพติด	/			
๕๒. ไม่อยู่บ้านตามลำพัง	/			
๕๓. ไม่เก็บเงินสด หรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากไว้ในบ้านขณะอยู่บ้าน	/			
๕๔. ไม่เก็บเงินสด หรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากไว้ในบ้านขณะไม่อยู่บ้าน	/			
๕๕. มีเครื่องซื้อตไฟฟ้าติดตัวอยู่เสมอ	/			

ข้อคำถาม	สอดคล้อง +๑	ไม่แนใจ ๐	ไม่สอดคล้อง -๑	คำแนะนำ
๕๖. เมื่อไปนอกราช wrink บ้านต้องมีคนไปด้วย ในช่วงกลางคืน	/			
๕๗. เมื่อไปนอกราช wrink บ้าน ต้องมีคนไปด้วย ในช่วงกลางวัน	/			
๕๘. มักจะนำสิ่งป้องกันไปด้วยเวลากลางคืน เช่น สุนัข มีด ปืน	/			
๕๙. เมื่อขับรถยนต์หรือนั่งรถยกต์ ต้องประทุมเสมอ	/			
๖๐. มีปืน หรืออุปกรณ์ป้องกันภายในรถ	/			
๖๑. นำอาวุธติดตัวไปด้วยเสมอ	/			
๖๒. มีสเปรย์พริกไทยติดตัวเสมอ	/			
๖๓. ฝ่ากทรัพย์สินให้คืนนรรษัชของธนาคาร เมื่อเดินทางท่านโทรศัพท์บอกเพื่อน หรือญาติ เพื่อบอก ว่าท่านถึงบ้านปลอดภัย		/		เป็นไปได้ ใน ๑๐๐ กม
ทำประกัน				
๖๔. มีการทำประกันชีวิตไว้		/		ดูดีๆ ?
๖๕. ซื้อประกันสุขภาพไว้เมื่อไม่ได้อยู่กับครอบครัว		/		ดี๊ด๊า ดูดีๆ
๖๖. เอาเงินทอง หรือพย์สิน ฝ่ากธนาคารไว้	/			
รวมกิจกรรมกลุ่มผู้สูงอายุ หรือชุมชนผู้สูงอายุ				
๖๗. ร่วมกิจกรรมกลุ่มผู้สูงอายุ หรือชุมชนผู้สูงอายุ	/			ดูดีๆ
๖๘. รับฟังข้อมูลข่าวสารจากเครือต่างๆ	/			ดี๊ด๊า ดูดีๆ
๖๙. ร่วมประชุมหมู่บ้าน เพื่อรับฟังข่าวสารจากชุมชน	/			
๗๐. ไปัวร่วมงานพิธีกรรมต่างๆ และร่วมงานประเพณี		/		
๗๑. ตั้งกลุ่มป้องกันอาชญากรรมในกลุ่มผู้สูงอายุ	/			

แบบให้คะแนนผู้เชี่ยวชาญ.....อ.ศิริวรรณ อรุณพิพิธพุรย์.....

แบบให้คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ

ข้อคำถาม	สอดคล้อง +1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่ สอดคล้อง -1	คำแนะนำ
ระดับความกังวล (ความถี่) ที่จะตกเป็นเหยื่օอาชญากรรมทางด้านร่างกาย และเพศ ตั้งต่อไปนี้				
.....				
1. ถูกตาม ดี ชอกต่อ	✓			
2. ถูกกลั้ก หรือกระแทก	✓			
3. ถูกกว้างลึกลึกลึก	✓			
4. ถูกขัดมีบีบคอก เดาะ	✓			
5. ถูกข่มขู่เพื่อทำให้กลัว	✓			
6. ถูกข่มขู่โดยใช้อาวุธ เห็น ไม่ มีด ปืน	✓			
7. ถูกขักขี้ ถูกจ้ำกัดพื้นที่	✓			
8. ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกาย	✓			
9. ถูกกลวนตามทางเพศ	✓			
10. ถูกล่วงละเมิดทางเพศ	✓			
11. ถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์	✓			
12. ถูกกระทำอ่อนๆ	✓			
13. แตะเนื้อต้องตัวโดยไม่ได้รับอนุญาต	✓			
14. แฝงด้วยความไว้ความช่วยเหลือ เมื่อเห็นอยู่บ้าน ตามลักษณะ	✓			
ความรู้สึกหวาดกลัวภัยทางทรัพย์สิน และ การล้อโกรง				
15. ถูกเรียกโดยคนทรัพย์สิน	✓			
16. ถูกบ่ายกยก หลอกลวงอาเงินหรือทรัพย์สินไป	✓			
17. ถูกบ่ายกยกหลอกเอาเปรียบสูญเสียไป	✓			
18. ถูกข่มขู่ บังคับเอาทรัพย์สิน เงินไป	✓			
19. ถูกบ่ายกเงยแล้วนำไปได้กัน	✓			
20. ถูกข่มไมายกทรัพย์สิน เงิน หรือสิ่งของไป	✓			
21. ถูกเปลี่ยนแปลงเอกสารส่วนตัวของผู้สูงอายุไปทำให้ฟ้า เสียหาย	✓			
22. ถูกข่มขู่ บังคับ เอาประกันหรือวิต	✓			

หมายเหตุ



23. ถูกหลอกให้ก้าวประกันหรือ โดยไม่สมัครใจ	<input checked="" type="checkbox"/>		
24. ถูกหลอกให้โอนทรัพย์สิน โดยไม่สมัครใจ	<input checked="" type="checkbox"/>		
ความรู้สึกด้านความมั่นคงปลอดภัย			
25. อุปนัยความลากองวัน	<input checked="" type="checkbox"/>		
26. อุปนัยความลากองคืน	<input checked="" type="checkbox"/>		
27. เดินตามริเวณบ้าน หรือหมู่บ้านเวลาลากองวัน	<input checked="" type="checkbox"/>		
28. เดินตามริเวณบ้าน หรือหมู่บ้านเวลาลากองคืน	<input checked="" type="checkbox"/>		
29. เดินบนถนนในเมืองเวลาลากองวัน	<input checked="" type="checkbox"/>		
ช้อค่าตอบ	สอดคล้อง 0 +1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่ สอดคล้อง -1
30. เดินบนถนนในเมืองเวลาลากองคืน	<input checked="" type="checkbox"/>		
31. สามารถเดินเล่น รอคน ในสวนสาธารณะใกล้บ้าน		<input checked="" type="checkbox"/>	
32. รับทราบบัญชา karma กรรมในพื้นที่ที่พักอาศัย ของท่านเสมอ		<input checked="" type="checkbox"/>	
33. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารสำหรับอาชญากรรม ที่มีความรุนแรงและขับช้อนมากขึ้น จากสื่อต่างๆ ทำให้ก้าวสึกหัวใจลังบับเพียงใด ??	<input checked="" type="checkbox"/>		
พฤติกรรมหลอกเลี้ยง			
34. ไม่อุปนัยกับคนแบบทางหน้าเตามสำคัญ	<input checked="" type="checkbox"/>		
35. ไม่เก็บของมีค่า เช่นทรัพย์สิน เงินทอง ไว้กับตัว	<input checked="" type="checkbox"/>		
36. ไม่เก็บเอกสารส่วนตัวที่สำคัญไว้กับตัว	<input checked="" type="checkbox"/>		
37. ไม่ใส่เครื่องประดับมีค่าไว้กับตัว	<input checked="" type="checkbox"/>		
38. ไม่ใส่เครื่องประดับมีค่าในเวลาเดินทาง	<input checked="" type="checkbox"/>		
39. ไม่เดินทางไปบีริเวณที่มีแหล่งม้วนสุมของพวกรุนแรง			
40. ไม่ไปในสถานที่มีพวกร้ายมาตั้งวงตีมสูรยา หรือ ออกมายเดินเดร่องดูดามทางเดินเท้า	<input checked="" type="checkbox"/>		
41. ไม่ไปในสถานที่เก็บภัยมีภัย		<input checked="" type="checkbox"/>	
42. ไม่ใส่เครื่องประดับที่มีมูลค่าสูง เช่น สร้อยคอ ทองคำ หรือนาฬิกาค่าแพงในจะบ้าน	<input checked="" type="checkbox"/>		
43. ไม่ล็อกประตูบ้านเวลาอยู่บ้านคนเดียว		<input checked="" type="checkbox"/>	
44. ไม่กล้าอยู่กับคนเดียวในบ้านคนเดียว	<input checked="" type="checkbox"/>		
45. หลอกเลี้ยงนำเงินสดติดตัวมากๆ	<input checked="" type="checkbox"/>		

น้องกัน				
	สอดคล้อง	ไม่แน่ใจ	ไม่สอดคล้อง	คำแนะนำ
	0	+1	-1	
46. ฝึกใช้โทรศัพท์หรือเครื่องมือสื่อสารให้เป็น	✓			
47. ติดตั้งระบบวัดข้าความปลดภัยภายในบ้าน	✓			
48. ล็อกประตูหน้าต่างเสมอ	✓			
49. มีโทรศัพท์ฉุกเฉินที่อยู่ในบ้าน		✓		
50. ติดกล้องวงจรปิดในบริเวณบ้าน		✓		
51. อาชญากรในชุมชนที่ไม่มีผู้ค้าและติดยาเสพติด		✓		
52. ไม่อยู่บ้านตามลำพัง	✓			
53. ไม่เก็บเงินสด หรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากไว้ในบ้าน(จะอยู่บ้าน) ??				
54. ไม่เก็บเงินสด หรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากไว้ในบ้านจะไม่อยู่บ้าน	✓			
55. มีเครื่องซื้อตไฟฟ้าติดตัวอยู่เสมอ		✓		
ข้อคำถาม	สอดคล้อง	ไม่แน่ใจ	ไม่สอดคล้อง	คำแนะนำ
56. เมื่อไปนอกรอบบ้านต้องมีคนไปด้วยในช่วงกลางคืน	✓			
57. เมื่อไปนอกรอบบ้าน ต้องมีคนไปด้วยในช่วงกลางวัน	✓			
58. มักจะนาสิ่งป้องกันไว้ด้วยเวลากลางคืน เช่น ศูนย์ มีด ปืน		✓		
59. เมื่อขับรถยนต์หรือนั่งรถยนต์ ล็อกประตูเสมอ		✓		
60. มีปืน หรืออุปกรณ์ป้องกันภัยในรถ		✓		
61. นำอาวุธติดตัวไปด้วยเสมอ		✓		
62. มีสเปรย์พิริกไกย์ติดตัวเสมอ		✓		
63. ฝ่ากทรัพย์สินไว้ที่รู้สึกภัยของชนาการ เมื่อเดินทางท่านโกรศัพท์บอกเพื่อน หรือญาติ เพื่อบอกว่าท่านถึงบ้านปลอดภัย	✓			
ทำประกัน				
64. มีการทำประกันชีวิตไว้		✓		
65. ซื้อประกันสุขภาพไว้เมื่อไม่ได้อยู่กับลูกหลาน		✓		
66. เอาเงินทอง ทรัพย์สิน ฝ่ากชนาการไว้		✓		

รวมกิจกรรมกลุ่มผู้สูงอายุ หรือชุมชนผู้สูงอายุ				
67. ร่วมกิจกรรมกลุ่มผู้สูงอายุ หรือชุมชนผู้สูงอายุ	/			
68. รับฟังข้อมูลข่าวสารจากเชื่อต่างๆ	/			
69. ร่วมประชุมหมู่บ้าน เพื่อรับฟังข่าวสารจากชุมชน	/			
70. ไปวัดร่วมงานพื้นที่กรรมต่างๆ และร่วมงาน ประเพณี	/			
71. ตั้งกลุ่มน้องกันอาชญากรรมในกลุ่มผู้สูงอายุ		/		

จันทร์
กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๖๘

ภาคผนวก ค
ภาพกิจกรรมการวิจัย













ภาคผนวก ๔

ตารางผลการศึกษา

ตารางแสดงจำนวนเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
เพศชาย	๙๙๑	๓๓.๐
เพศหญิง	๑,๙๖๐	๖๕.๓
Missing	๔๙	๑.๗
รวม	๓,๐๐๐	๑๐๐

พบว่าจำนวนเพศที่มากที่สุดคือ เพศหญิง จำนวน ๑,๙๖๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๓ และเพศชาย จำนวน ๙๙๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๐ ตามลำดับ

ตารางแสดงจำนวนอายุ

จำนวนครึ่ง	จำนวน	ร้อยละ
๖๐ – ๖๙ ปี	๑,๗๒๒	๕๗.๔
๗๐ – ๗๙ ปี	๔๗๓	๓๐.๔
๘๐ ปีขึ้นไป	๓๐๙	๑๐.๓
Missing	๕๖	๑.๙
รวม	๓,๐๐๐	๑๐๐

พบว่าจำนวนอายุที่มากที่สุดคือ ๖๐ – ๖๙ ปี จำนวน ๑,๗๒๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๗.๔, ๗๐ – ๗๙ ปี จำนวน ๔๗๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๔ และ ๘๐ ปีขึ้นไป จำนวน ๓๐๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๓ ตามลำดับ

ตารางแสดงจำนวนบุตร

จำนวนบุตร	จำนวน	ร้อยละ
๑ – ๓ คน	๑,๔๑๐	๖๐.๓
๔ – ๖ คน	๖๓๔	๒๑.๓
๗ คนขึ้นไป	๔๕	๓.๒
ไม่มี	๓๗๙	๑๐.๖
Missing	๑๓๔	๔.๖
รวม	๓,๐๐๐	๑๐๐

พบว่าจำนวนบุตรที่มากที่สุดคือ ๑ – ๓ คน จำนวน ๑,๔๑๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๓, ๔ – ๖ คน จำนวน ๖๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๓ และ ไม่มี จำนวน ๓๗๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๖ ตามลำดับ

ตารางแสดงจำนวนลักษณะทางสุขภาพ

ลักษณะทางสุขภาพ	จำนวน	ร้อยละ
โรคประจำตัว	๑,๙๑๑	๖๓.๗
มีภาวะความพิการ	๔๙	๑.๖
Missing	๑,๐๔๐	๓๔.๗
รวม	๓,๐๐๐	๑๐๐

พบว่าจำนวนลักษณะทางสุขภาพที่มากที่สุดคือ มีโรคประจำตัว จำนวน ๑,๙๑๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๓.๗ และมีภาวะความพิการ จำนวน ๔๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๖ ตามลำดับ

ตารางแสดงการประกอบอาชีพ

	จำนวน	ร้อยละ
ประกอบอาชีพ	๑,๖๙๐	๕๖.๓
ไม่ประกอบอาชีพ	๑,๒๑๖	๔๐.๕
Missing	๕๔	๓.๒
รวม	๓,๐๐๐	๑๐๐

พบว่าจำนวนลักษณะอาชีพที่มากที่สุดคือ ประกอบอาชีพ จำนวน ๑,๖๙๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๓ และไม่ประกอบอาชีพ จำนวน ๑,๒๑๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๕ ตามลำดับ

ตารางแสดงลักษณะอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
เกษตรกรรม	๒๘๙	๙.๖
ค้าขาย	๑,๐๕๘	๓๔.๓
รับจ้าง	๑๖๕	๕.๕
รับราชการบำนาญ	๑๓๓	๔.๔
อื่น	๒๖๕	๘.๘
Missing	๑,๐๙๐	๓๖.๔
รวม	๓,๐๐๐	๑๐๐

พบว่าจำนวนลักษณะอาชีพที่มากที่สุดคือ ค้าขาย จำนวน ๑,๐๕๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๓, เกษตรกรรม จำนวน ๒๘๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๙.๖ รับจ้าง จำนวน ๑๖๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๕ ตามลำดับ

ตารางแสดงรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

รายได้ (บาท)	จำนวน	ร้อยละ
๑ - ๕,๐๐๐	๑,๖๖๙	๕๕.๖
๕,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐	๓๔๕	๑๑.๔
๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐	๑๑๑	๓.๗
๑๕,๐๐๑ ขึ้นไป	๒๓๗	๗.๙
Missing	๖๒๘	๒๑.๐
รวม	๓,๐๐๐	๑๐๐

พบว่า จำนวนรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่มากที่สุดคือ ๑ - ๕,๐๐๐ จำนวน ๑,๖๖๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๖, ๕,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ จำนวน ๓๔๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๔ และ ๑๕,๐๐๑ ขึ้นไป จำนวน ๒๓๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๙ ตามลำดับ

ตารางแสดงประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	จำนวน	ร้อยละ
เคย	๓๗๓	๑๒.๔
ไม่เคย	๒,๕๔๗	๘๗.๔
Missing	๘๔	๒.๔
รวม	๓,๐๐๐	๑๐๐

พบว่า จำนวนประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่มากที่สุดคือ ไม่เคย จำนวน ๒,๕๔๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๗.๔ และเคย จำนวน ๓๗๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๔ ตามลำดับ

ตารางแสดงการรับรู้ข่าวสารอาชญากรรมจากสื่อประเภทใด

การรับรู้ข่าวสารอาชญากรรมจากสื่อ	จำนวน	ร้อยละ
โทรทัศน์/วิทยุ	๒,๕๖๗	๘๕.๖
หนังสือพิมพ์	๑๕๕	๕.๒
บุคคลในครอบครัว	๘๒	๒.๗
อินเตอร์เน็ต	๓๔	๑.๑
เพื่อนบ้าน	๔๘	๑.๖
อื่นๆ	๒๒	๐.๗
Missing	๙๓	๓.๑
รวม	๓,๐๐๐	๑๐๐

พบว่า จำนวนการรับรู้ข่าวสารอาชญากรรมจากสื่อต่าง ๆ มากรีดคือ โทรทัศน์/วิทยุ จำนวน ๒,๕๖๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๕.๖, หนังสือพิมพ์ จำนวน ๑๕๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๒ และ บุคคลในครอบครัว จำนวน ๘๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๗ ตามลำดับ

ตารางข้อคำถาม

ข้อคำถาม	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับความถี่
(ทางด้านร่างกาย และเพศ)			
๑. ถูกตอบ ตี ซอกต่อย	๑.๖๔	๑.๐๑๙	ไม่เคยทำ
๒. ถูกขว้างสิ่งของเข้าใส่ตัว	๑.๖๒	๑.๐๑๙	ไม่เคยทำ
๓. ถูกชี้มุขเพื่อทำให้กลัว	๑.๖๑	๑.๐๑๕	ไม่เคยทำ
๔. ถูกข่มขู่โดยใช้อาวุธ เช่น ไม้มีด ปืน	๑.๖๑	๑.๐๑๙	ไม่เคยทำ
๕. ถูกกักขัง ถูกจำกัดพื้นที่	๑.๖๑	๑.๐๐๘	ไม่เคยทำ
๖. ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกาย	๑.๖๑	๑.๐๑๖	ไม่เคยทำ
๗. ถูกลวนลามทางเพศ	๑.๖๕	๑.๐๕๕	ไม่เคยทำ
๘. ถูกล่วงละเมิดทางเพศ	๑.๖๕	๑.๐๕๕	ไม่เคยทำ
๙. ถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์	๑.๖๔	๑.๐๕๓	ไม่เคยทำ
๑๐. ถูกกระทำอนาจาร	๑.๖๕	๑.๒๐๑	ไม่เคยทำ
๑๑. แตะเนื้อต้องตัวโดยไม่ได้รับอนุญาต	๑.๖๕	๑.๐๕๑	ไม่เคยทำ
(ทางทรัพย์สิน และการฉ้อโกง)			
๑๒. ถูกเรียกไถอาทรัพย์สิน	๑.๖๕	๑.๐๓๓	ไม่เคยทำ
๑๓. ถูกยกหลอก เอาเงิน หรือทรัพย์สินไป	๑.๖๗	๑.๐๕๖	ไม่เคยทำ
๑๔. ถูกยกหลอกเอาเบี้ยผู้สูงอายุไป	๑.๖๔	๑.๐๒๙	ไม่เคยทำ
๑๕. ถูกข่มขู่ บังคับอาทรัพย์สิน เงินไป	๑.๖๕	๑.๐๓๗	ไม่เคยทำ
๑๖. ถูกโมยทรัพย์สิน เงิน หรือสิ่งของไป	๑.๗๑	๑.๐๔๐	ไม่เคยทำ
๑๗. ถูกเปลี่ยนแปลงเอกสารส่วนตัวของผู้สูงอายุไปทำให้เสียหาย	๑.๖๘	๑.๐๖๔	ไม่เคยทำ
๑๘. ถูกหลอกให้โอนทรัพย์สินโดยไม่สมัครใจ	๑.๖๖	๑.๐๔๑	ไม่เคยทำ
๑๙. อญญาณบ้านเวลากลางวัน	๓.๒๗	๑.๗๗๒	บ่อยครั้ง
๒๐. อญญาณบ้านเวลากลางคืน	๓.๔๔	๑.๙๗๑	บ่อยครั้งมาก
๒๑. เดินแคลบไว้ในบ้านกลางวัน หรือหมู่บ้านเวลากลางวัน	๓.๑๐	๑.๙๑๖	บ่อยครั้ง
๒๒. เดินแคลบไว้ในบ้านกลางคืน	๒.๔๗	๑.๗๕๙	บ่อยครั้ง
๒๓. เดินบนถนนในเมืองเวลากลางคืน	๒.๔๔	๑.๗๗๑	บ่อยครั้ง

ตารางข้อคำถาม (ต่อ)

ข้อคำถาม	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับความถี่
(พฤติกรรมหลีกเลี่ยง)			
๒๕. ไม่อยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง	๔.๒๗	๑.๔๔๑	ตลอดเวลา
๒๖. ไม่เก็บของมีค่า เช่น ทรัพย์สิน เงินทอง ไว้กับตัว	๔.๓๒	๑.๓๔๗	ตลอดเวลา
๒๗. ไม่เก็บเอกสารส่วนตัวที่สำคัญไว้กับตัว	๔.๓๐	๑.๓๔๔	ตลอดเวลา
๒๘. ไม่ใส่เครื่องประดับมีค่าไว้กับตัว	๔.๒๔	๑.๓๔๓	ตลอดเวลา
๒๙. ไม่ไปในสถานที่ที่มีพวกรีบมาตั้งวงดีมสุรา หรือออกมาเดินเตร่อยู่ตามทางเดินเท้า	๔.๒๖	๑.๔๒๖	ตลอดเวลา
(พฤติกรรมป้องกัน)			
๓๐. ล็อคประตูหน้าต่างเสมอ	๔.๖๗	๐.๔๙๓	ตลอดเวลา
๓๑. ไม่อยู่บ้านตามลำพัง	๔.๓๑	๑.๓๑๖	ตลอดเวลา
๓๒. ไม่เก็บเงินสด หรือทรัพย์สินมีค่าจำนวนมากไว้ในบ้านขณะไม่อยู่บ้าน	๔.๓๗	๑.๒๗๑	ตลอดเวลา
๓๓. เมื่อไปนอกรอบແວກบ้าน ต้องมีคนไปด้วยในช่วงกลางคืน	๓.๓๑	๑.๗๓๘	บ่อยครั้ง
๓๔. เมื่อไปนอกรอบແວກบ้าน ต้องมีคนไปด้วยในช่วงกลางวัน	๓.๑๔	๑.๙๖๕	บ่อยครั้ง
(พฤติกรรมรวมกลุ่มทางสังคม)			
๓๕. ร่วมกิจกรรมกลุ่มผู้สูงอายุ หรือชุมชนผู้สูงอายุ	๒.๔๕	๑.๖๐๙	เป็นบางครั้ง
๓๖. ตั้งกลุ่มบังกันอาชญากรรมในกลุ่มผู้สูงอายุ	๑.๔๕	๑.๑๒๗	ไม่เคยทำ

กำหนดให้เกณฑ์การประเมินเป็นดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ ๔.๒๑ – ๔.๐๐ หมายถึง ระดับความถี่ ตลอดเวลา

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ ๓.๔๑ – ๔.๒๐ หมายถึง ระดับความถี่ บ่อยครั้งมาก

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ ๒.๖๑ – ๓.๔๐ หมายถึง ระดับความถี่ บ่อยครั้ง

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ ๑.๔๑ – ๒.๖๐ หมายถึง ระดับความถี่ เป็นบางครั้ง

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ ๑.๐๐ – ๑.๔๐ หมายถึง ระดับความถี่ ไม่เคยทำ



จัดพิมพ์โดย

โรงพิมพ์คำราจ ถ.ศรีษฐ์คิริ ดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๖๘-๒๘๑๗-๓ โทรสาร ๐-๒๒๔๑-๔๖๕๘

